

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/46 • 21 Kasım 2008 • 1 YTL

**Krizin faturasını
ödememek için
29 Kasım'da
Ankara'ya!..**

İÇİNDEKİLER

Sınıfa dayanan meşru-militan bir mücadele hattı örmeliyiz!	3
Mücadele ve örgütlenme görevleri.	4
Özbucak işçileri ücret gaspına karşı direnişte!	5
Hükümet İMF ile yeni bir anlaşma imzalamak üzere...	6
Sermaye hükümetinin başı Erdoğan Obama yönetimine biat etti!	7
Burjuva medyanın özgürlükçülüğü ikiyüzlüdür...	8
Sosyalist Kamu Emekçileri'nin deklarasyon çalışmasının gösterdikleri...	9
Gerçek bir bağımsızlık için de, insanca bir yaşam için de sosyalizm!	10
Metal işçileri faturayı ödememek için yürüyor!	11
29 Kasım'a çağrı eylemlerinden...	12-13
İşçi ve emekçi hareketinden...	14-15
<u>Partinin gelişme sorunları...</u>	
Devrimci ideoloji, devrimci örgüt, devrimci sınıf!..	16-17
Yeni Ekimler'in Partisi'nin 10. yılı selamlanıyor...	18-19
Sınıf çalışmalarından...	20
Düşünce özgürlüğü yasa koyucuların iktidarını devirmekten geçiyor!	21
Kapitalist düzende kadın, şiddeti tüm boyutlarıyla yaşıyor!	22
25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşıyor...	23
Gençlik hareketinden...	24-25
Dünyadan...	26
G-20 şefleri kokuşmuş kapitalizmin bekası için toplandı!	27
Almanya'da İG Metal'in ihanetine tepkiler büyüyor!	28
Bir kez daha Ergenekon operasyonu üzerine - M. Can Yüce	29
Bültenlerden...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/46 ● 21 Kasım 2008
Fiyatı: 1 YTLSahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın**Yönetim Adresi:**Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.netBaskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü. 25 Kasım üç özgürlük savaçısı kadının katledilmesi üzerine ilan edilmiş bir mücadele günüdür. Minerva, Maria, Patria adlı bu üç kız kardeş Dominik Cumhuriyeti'nde 1930-1961'li yıllarda hüküm süren faşist diktatörlüğe karşı verdikleri mücadele sonucunda devlet tarafından katledilirler.

Dominik Cumhuriyeti'nde 31 yıl boyunca diktatörlükle yönetilen Trujillo rejimine karşı mücadele eden Mirabel Kardeşler, aynı zamanda bu mücadelenin sembolü haline gelirler. "Kelebekler" diye anılan Mirabel Kardeşler 1960 yılının Kasım ayında diktatörlük tarafından öldürülürler. Kelebekler, diktatörlüğe karşı direnişleriyle Latin Amerika halklarının sevgi ve sempatisini kazanırlar. Ölümeleri halkların ve kadınların mücadelesinde yaşamaya devam eder.

Mirabel Kardeşler'in öldürülmesinin üzerinden 48 yıl geçmesine rağmen bugün hala kadınlar emperyalist-kapitalist sistem tarafından sömürülmekte, ezilmekte, öldürülmekte ve baskı görmektedir. Toplumsal yaşamın her alanında kadına yönelik şiddet, çifte baskı ve sömürü devam etmektedir.

"Belki de bize en yakın şey ölüm; fakat bu beni korkutmuyor, haklı olan her şey için savaşmaya devam edeceğiz" diyen Maria Teresa Mirabel'in, "Bunca acıyla dolu ülkemiz için yapılacak her şeyi yapmak bir mutluluk kaynağı; kollarını kavuşturup oturmak ise çok üzücü" diyen Minerva Argentina Mirabel'in ve "Çocuklarımızın, bu yoz ve zalim sistemde yetişmesine izin vermeyeceğiz. Bu sisteme karşı savaşmak zorundayız. Ben kendi adıma her şeyimi vermeye hazırım; gerekirse hayatımı da" Patria Mercedes Mirabel'in şahsında özgürlük ve eşitlik için savaşan tüm kadınların anısına 25 Kasım günü mücadele alanlarında olmak gerekiyor.

O gün kadın-erkek tüm işçi ve emekçiler krizlerin, savaşların ve şiddetin kaynağı olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı alanlarda olmalı, özgürlük ve eşitlik taleplerini haykırmalıdır.

Tüm işçi ve emekçiler, ilerici çevreler, devrimci güçler işsizlik, düşük ücret, sosyal hakların gaspı, artan

zam ve vergilerle krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışan kapitalist sisteme karşı 29 Kasım'da Ankara'da olmalı, mücadele taleplerini yükseltmelidirler. 29 Kasım'ın kitlesel ve militan geçmesi, mücadelenin sonraki seyri açısından önemli bir yerde durmaktadır.

Burjuvazi 29 Kasım'da karşısında giderek militanlaşan ve mücadeleyi yükseltmeye hazırlanan bir işçi sınıfı görmelidir. Mücadelenin güçlenerek sürmesi için "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarıyla sınıfa karşı sınıf vurgusunu öne çıkarmak, işçi sınıfının güncel ve acil taleplerini yükseltmek gerekmektedir.

Sınıf devrimcileri bu bilinçle ve buna uygun bir hazırlıkla 29 Kasım Ankara mitingine katılacaklardır.

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. FIRAT
**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için...

Sınıfa dayanan meşru-militan bir mücadele hattı örmeliyiz!

Kapitalizmin küresel krizinin yayılma eğiliminde olduğu, sarsıcı etkilerinin önümüzdeki aydan itibaren daha şiddetli hissedileceği, 2009'un ise "kriz yılı" olacağı noktasında kayda değer bir tartışma kalmamıştır.

Kapitalist-emperyalist düzenin efendilerinin G-7, ardından G-20 zirvesini toplamaları, krizi kontrol altına alma noktasında karşılaştıkları zorlanmanın bir ifadesidir aynı zamanda. Önemli gündemleri arasında krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçiler ödetmek, olası toplumsal patlamaları ise bastırmak yer almaktadır. Bu uğursuz hazırlık, hem tek tek kapitalist devletlerin hem bir bütün olarak kapitalist-emperyalist sistemin gündemindedir.

Saldırı dalgası kabarmanın eşğinde

Krizin işçi sınıfını hedef alan ilk saldırıları bir süre önce fiilen başlamıştı. İşten çıkarmalar, üretime ara vermeler, emekçiler üzerinde estirilen psikolojik terör, metal işçilerinin grup TİS'leri sürecinde MESS'in dayatmaları... Bunlar henüz sermayenin ilk saldırılarıdır. Yeni saldırı furiasının önümüzdeki günlerde başlayacağına dair veriler ise günden güne birikmektedir.

Son aylarda imalat sanayinde görülen daralmanın giderek yayıldığı, yüksek oranlı döviz borcu bulunan şirketlerin döviz kurundaki fiyat artışından olumsuz etkileneceği, bu sürecin ise ülke genelinde üretimde gerileme ve artan işsizlik ile birlikte uzun süreli bir durgunluk yaratacağı farklı uzmanlar tarafından dile getirilmektedir. Bu sürecin, artan işsizliğe bağlı olarak emekçilerin satın alma gücünü zayıflatarak, henüz krizden etkilenmeyen sektörleri de vurması kaçınılmaz olacaktır.

Krizin yıkıcı etkilerinin inşaat, hizmet ve imalat sektöründeki istihdam kaybının sürmesi ve tarımsal yatırımların azalmasının neden olacağı yüksek tahıl/gıda maliyetleri ile daha da belirgin bir hal alması bekleniyor. Nitekim şimdiden tekstil ve inşaat sektöründe çalışan onbinlerce işçi tensikata uğramış bulunuyor.

Krizin işçi sınıfı için yıkıcı etkileri olacağını artık asalak kapitalistler de dile getiriyor. Örneğin konuyla ilgili açıklama yapan Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Tuğrul Kudatgobilik: *"Dünya ekonomisindeki daralmanın yanı sıra iç talepte de daralma yaşanması nedeniyle Türkiye'de kapasite kullanım oranıyla birlikte büyüme oranı düşecek ve işsizlik oranı daha da artacaktır. Veriler açıkça bir durgunluğa girildiğine işaret ediyor"* demektedir.

Kısacası sermaye iktidarı, her krizde olduğu gibi toplu işten çıkarmalar, reel ücretlerin düşürülmesi, sosyal hakların gaspı, batan banka ve şirketlerin zararlarını emekçilerin sırtına yüklenmesiyle, bir kez daha faturayı işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek için kolları sıvamış bulunuyor.

Hak dilenmek değil

"sınıfa karşı sınıf" eksenli mücadele!

Krizin sonuçları hissedilmeye başladığında, sendika ve meslek örgütlerinin çeşitli öneriler içeren mücadele programları açıklandı. Bu programların bir kısmı sermaye ile birlikte soruna çözüm aramaya endekslenmiş, sınıf mücadelesini dışlayan taleplerin ötesine geçmemektedir.

Sermayenin güdümünde bulunan işçi ve memur sendikalarının krize karşı önerdikleri "çıkış yolu", işçi sınıfı ve emekçileri sermayenin eline bakan dilenci durumuna düşürmeyi hedefleyen birer ihanet belgesinden öte bir anlam taşıyor. Emekçileri zekât peşinde koşan dilenciler durumuna düşürme çabası, dinci-gericiliğin zihniyeti ile birebir çakışmaktadır.

Bu talihsiz girişimlerden birine DİSK de dahil olmuştur. DİSK yönetimi, AB'nin üç milyon avro ile desteklediği bir proje ile "krize karşı mücadele" etme yolları arıyor.

Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ETUC), Türk-İş, Hak-İş, DİSK bileşenleri tarafından düzenlenen "Sivil Toplum Diyalogu-Ortak Çalışma Kültürü Aracılığı ile Avrupa Birliği ve Türkiye'den İşçileri Bir Araya Getirmek" başlıklı konferans güya işçileri birleştirmeyi amaçlıyor. Amaç işçilerin birliği ise, Avrupalı emperyalistlerin bu projeye neden 3 milyon avro fon ayırdıkları sorusu orta yerde duruyor.

Bir diğer girişim "Krizden Çıkış İçin, Sosyal Dayanışma ve Demokratikleşme..." başlıklı DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve Çiftçi-Sen'in krize yönelik ortak açıklamaları. Hükümete akıl veren söz konusu açıklamada, adı geçen kurumlar taleplerini de sıralıyor. Ancak bunlara ulaşmak için sınıf mücadelesi değil, sermaye ve temsilcileri ile "sosyal dayanışma" içinde uzlaşma temel alınıyor.

Bu uğursuz yaklaşım, işçi sınıfının sermayenin saldırılarına karşı her zamankinden daha çok tetikte olması gereken bir dönemde, sınıf uzlaşmacılığını öne çıkararak kriz içindeki kapitalizme hizmet etmektedir.

Bu konuda BMİS'in ortaya koyduğu program ve çağrı hem içeriği hem de meşru-fiili mücadeleyi esas alması yönünden anlamlıdır. Buna benzer yaklaşımlar farklı güçler tarafından da gündeme getirilebilir. Bu tür programlar bazı yönlerden tartışılabilir. Ancak sınıfa dayalı meşru mücadeleyi esas alan pratik duruşların büyük bir önemi vardır.

Kapitalizmde iki temel sınıf vardır; işçi sınıfı ve burjuvazi. Toplumun yaygın emekçi kesimleri ise işçi sınıfının müttefikleridir. Çıkarları zıt olan bu iki sınıfın uzlaşması, geçerli olan sömürü ve kölelik ilişkilerinin devamını sağlamak anlamına gelir ki, bu kapitalistlere hizmet eden bir anlayıştır. İşçi sınıfı ile emekçilerin var olan hakları koruma veya yeni kazanımlara ulaşmalarının yegâne yolu, sınıfa karşı sınıf perspektifi ile meşru-militan zeminde mücadele etmektir. Bu anlayışı savunan güçlerin ortak platformlarda mücadele etmesi özel bir önem taşımaktadır.

Kapitalizme karşı birleşik enternasyonal mücadele!

Sermaye sınıfı hem ülke genelinde hem dünyada birleşik bir saldırı örgütlemektedir. G-7, G-20 zirveleri

bu küresel saldırının planlanması için yapılmıştır. Kapitalist dünya sisteminin bir bütün olarak kriz içinde olması, kapitalistleri ortak çözüm arayışına zorlamaktadır.

Saldırının hedefindeki işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar da kendi burjuvalarına karşı mücadele etmenin yanı sıra, enternasyonal bir mücadele örgütlemeyi ihmal etmemelidir. Elbette bu görev sınıfın örgütlerine ve devrimci özneler düşmektedir. Koşullar sınıfın yaygın kitlelerini enternasyonal mücadele ve dayanışma bilinciyle donatmak için uygundur. "Sermayenin küresel saldırısına karşı işçi sınıfının enternasyonal mücadelesi" şiarı günümüzde daha da anlamlıdır.

Kuşkusuz enternasyonal bir mücadelenin örülebilmesi için tek tek ülkelerde bu mücadelenin yerel ayaklarının olması gerekiyor. Bu da kapitalizme ve dayattığı saldırılara karşı ilerici ve devrimci güçlerin, sınıftan yana sendika ve kitle örgütlerinin birleşik mücadelesini gerektiriyor. Kapitalizme ve krizden kaynaklı daha da yaygınlaşan saldırılarına karşı mücadele etme noktasında samimi olan, bu mücadeleyi taşıyacak iradesi bulunan tüm güçlerin birleşik mücadelenin örülmesi için çaba harcaması gerekmektedir.

Birleşik mücadele programı esas olarak işçi sınıfı ve emekçilere taşınmalı, faaliyetin temel önceliği, saldırının hedefindeki işçi ve emekçileri mücadelenin özneleri haline getirmek olmalıdır.

Hiçbir mücadele programı, çıkarlarını savunduğu sınıfa dayanmadan başarıya ulaşamaz! Krizin faturasını kapitalistlere ödetmeyi başarmak için de, işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin mücadele içinde seferber edilmeleri şarttır. Bu mücadelede seferber olan işçi ve emekçilere, krizlerin yıkıcı sonuçlarından nihai olarak kurtulmanın tek yolunun ücretli kölelik düzeni kapitalizmi yıkmaktan geçtiğini anlatmak ve bu uğurda mücadeleye çağırarak için koşullar her zamankinden daha elverişlidir.

Düzen krizin faturasını sınıfa keserken...

Mücadele ve örgütlenme görevleri

Kapitalizmin metropol ülkelerinden patlayan mali kriz, ağır bir ekonomik kriz haline dönüşerek dünya ölçeğinde yıkıcı dalgalar biçiminde yayılıyor, iflaslar yaygınlaşıyor. Devletlerin kurtarma operasyonları ile birlikte hemen tüm ülkelerde egemenler krize karşı önlem paketleri oluşturmak için seferber oluyorlar. Kapitalistlerin “batıyoruz, yardım edin” haykırılarıyla birlikte hükümetler tarafından hazırlanan paketler birbirini izliyor. Paketlerin hepsinin ortak bir özelliği var. Krizin faturası işçi ve emekçilere ödetiliyor. İşçi ve emekçilerden kesilen kaynaklarla oluşturulmuş fonlar kapitalistlerin hizmetine sunuluyor. Emekçiler üzerindeki vergi yükü arttırılıyor. Sosyal haklar gaspediliyor. Ücretler ya donduruluyor ya da düşürülüyor. İşten atmaların getirdiği yük kapitalistlerin üzerinden alınıyor, önündeki engeller kaldırılıyor, vb...

Tek tek her bir kapitalist de yaşadığı krizi ya da kriz riskini işçilere ödetmek konusunda büyük bir hoyratlıkla davranıyor. Ücretsiz izinler her yerde rastlanan bir uygulamaya dönüştü, tensikatlar yaygınlaştı. Ücretler düşürülüyor ya da ödenmiyor, sosyal haklar toptan ortadan kaldırılıyor, çalışma düzeni alabildiğine esnekleştiriliyor., vb.

Ülkenin neresine bakarsanız bakın benzer uygulamalara tanık oluyorsunuz. Durum öyle bir hale geldi ki, sermaye sınıfı işçi sınıfını hallaç pamuğu gibi savuruyor. Yine de en çok onların sesi duyuluyor. İşsizlik Sigorta Fonu’nda birikmiş kaynaklara gözlerini dikeyor, kıdem tazminatının kaldırılmasını talep ediyor, zaten ödemedikleri vergilerden tümüyle kurtulmak istiyorlar.

Krizin faturası acımasızca ödetilen işçi sınıfı cephesine ise şu an kargaşa hakim. Tek tek fabrikalarda tekil tepkiler olmakla birlikte (bu tepkilerden bazıları fabrika işgali gibi kararlı direnişler biçiminde de olsa), henüz işçi sınıfı örgütlü ve kararlı bir savunma ve mücadele hattı oluşturabilmiş değil. Sendikal örgütlülüğün olmadığı fabrikalarda işçilerin militan biçimlere varabilen öfke patlamaları çok geçmeden sönüyor. Kısa süren direniş ve eylemlerin ardından bu mevzi mücadelelerinin galipleri genelde patronlar oluyor. Örgütlü fabrikalarda da durum çok farklı değil. Dahası buralarda sendika yönetimleri işçileri çeşitli vaatlerle durumu kabullenmeye zorlamakta, genelde de bunda başarılı olmaktadırlar. Yürütülen mücadeleler genelde başarısızlıkla sonuçlanmaktadır.

Bu ortamda ayrıca, daha önce sendikalaşma hedefiyle başlamış mevzi direnişlerde de bir kırılma göze çarpmaktadır. İşçi sınıfı örgütlü ve kararlı bir yoldan mücadele hatlarını oluşturamadığı ölçüde, patronların hem merkezi ve hem de tüm fabrikalara yayılan şiddetli saldırıları karşısında savunmaya çekilmiştir. Talep eden değil, durumunu korumaya çalışan, bunu da daha geriden yapmak zorunda kalan bir tablodur bu. Doğal olarak bu tablo karamsarlığa yolaçmaktadır.

Bu durum en çarpıcı biçimiyle metal TİS’lerinde gözlemlenebilmektedir. Kapitalizmin kalbi sayılan bu işkolundaki TİS süreci başlangıç aşamasında sınıf hareketinde bir sıçrama olanağı olarak duruyordu. Metal işçileri, MESS’in Türk Metal aracılığıyla kurduğu tahakkümü hissedilir biçimde zorlamaktaydılar. Birçok olgu, MESS ve Türk Metal’in durumlarını korumak için manevra

imkanlarının son derece daralmış olduğunu göstermekteydi. Fakat krizle birlikte bu sürecin seyri büyük ölçüde değişti. Krizle birlikte kriz edebiyatını etkili biçimde kullanan MESS ve Türk Metal çetesi şu an durumu dengelemiş görünmektedir. Her ne kadar BMİS politik-moral üstünlüğü olumlu inisiyatif örnekleriyle korumaya çalışsa da, yine de süreç metal işçisinin aleyhine dönmüştür. Talep eden, bunun için mücadeleden kaçınmayan bir tutumun yerini giderek mevcut olan korumayı esas alan, tereddütlü bir ruh hali almaya başlamıştır.

Konfederasyon merkezleri başta olmak üzere sendika merkezleri bu süreci izlemekte ve en fazla içi boş mücadele beyanlarıyla yetinmektedirler. Tabandan henüz örgütlü bir basınç hissetmedikleri durumda bu tutumlarını sürdürmekte ısrar etmektedirler. Onların harekete geçmekte ayak diremeleri de durumu ayrıca ağırlaştırmaktadır.

Bir bütün olarak bakıldığında, sermaye sınıfı ve devletin şiddetli saldırıları karşısında sınıfın saflarında bir dağınıklık gözlenmektedir. Sınıf hareketi, düşmanın her geçen gün daha da şiddetlenen ve kapsamını arttıran saldırıları karşısında savunma hatlarını kurmak, bu sert saldırıları durdurmak ve bir yerden sonra karşı saldırıya geçmek zorundadır. Bugün sınıf ve emekçi hareketi için en önemli sorun budur.

Bu açıdan süreç oldukça kritik bir aşamadır. Henüz direnme eğilimi ve isteğinde olan sınıf bölüklerinin bulunduğu, karamsarlığın tüm safları saran bir durum haline gelmediği, direnme ve mücadele etme eğilimiyle iç içe-yan yana bulunduğu bir evredeyiz. Dolayısıyla sınıf hareketini ileriye taşımamızın ve düzene karşı sınıf mücadelesini büyütmemizin koşullarına sahibiz. Eğer sürecin hakkı verilir, işçi sınıfı ve emekçi kitleler bir mücadele cephesinde birleştirilip düzenin şiddetli saldırılarına göğüs gerecek bir ilk mücadele cephesi oluşturulabilirse, sürecin tersine çevrilmesi, krizin mücadeleden yana bir “fırsat”a dönüştürülmesi mümkün olacaktır.

“Ortak talepler, ortak örgütlenme, ortak mücadele”

tutumu, bugün krize karşı yürütülecek mücadelenin yoludur. Saldırıların kapsamı ve niteliği, tüm işçi ve emekçileri ortak talepler doğrultusunda birleştirmektedir. Ortak taleplerin ise ancak ortak bir mücadele ile koparılıp alınacağı ortalama bir işçinin dahi görebileceği kadar açıktır. Ve ortak bir mücadele ancak ortak bir örgütlenme zeminine dayanarak örgütlenebilir. Böyle yapılabilirse başarı sağlanabilir. Çünkü saldırı geneldir, sınıf mücadelesinin-sınıflar arası güç dengelerinin durumu tarafından belirlenmektedir. Tek tek fabrikalarda krizin faturasını ödememek için yürütülecek mücadelelerin değeri de, bu genel güç dengesini işçi sınıfı ve emekçiler lehine değiştirmek yönündeki genel mücadelenin parçası olduğunda ortaya çıkacaktır. Genel düzlemde elde edilecek başarılar, tek tek mevzilerdeki mücadelelerin de başarısını etkileyecek, geleceğini belirleyecektir.

Öyleyse “ortak talepler, ortak örgütlenme ve ortak mücadele” süreci nasıl ele alınmalı, bunun için nereden başlanmalı, ne yapılmalı?

Öncelikle belirtmek gerekir ki “ortak örgütlenme ve mücadele” için yapılacak ilk iş, krizin faturasını ödememe tutumunun netleştirilmesi ve bu temelde “ortak talepler”in belirlenmesidir. Halihazırda metal sektöründen başlayarak bu doğrultuda belli bir çerçeve giderek oluşmaktadır. “Zamlar geri çekilsin, işten çıkarmalar yasaklansın, çalışma süresi indirilsin” talepleri sınıf ve emekçi hareketinin örgütlü unsurları tarafından sahiplenilen talepler olmuştur. Bu talepler işçi sınıfının devrimci programında yer alan “emeğin korunması” ve “acil demokratik-siyasal istemler” bölümündeki talepler de esas alınarak geliştirilip genişletilebilir. Ama bu haliyle bile “krizin faturasını ödememek” tutumunun pratikleştirilmesi ve bir mücadele sürecine dönüştürülmesi açısından işlevseldirler. İşçi sınıfı ve emekçileri ortak hedefler doğrultusunda birleştirebilecek niteliktedir. Eğer bu talepler sınıfın geniş bölüklerine maledilebilir ve bu yolda kararlı bir mücadele yürütülebilirse, bu genel planda sınıf ve emekçi hareketinin sınıf kimliği kazanması ve politikleşmesi açısından son derece yararlı olacaktır. Bununla birlikte tek tek

fabrikalardaki mücadeleler için de büyük bir politik-moral itilim sağlayabilecektir.

Taleplerin bu biçimde ortaklaştırılması, ortak bir örgütlenme için yolun açılması demektir. Fakat ortak örgütlenmenin zemini ve bu zeminde bir araya geleceklerin bileşimi yürütülecek mücadelenin gücü ve geleceği açısından belirleyicidir. Bugün üzerinde en çok tartışılan ve çözümlenmesi gereken sorunlar da bunlardır. Ortak örgütlenme zemini, yeni bir Emek Platformu mu, yoksa HSGGP türü bir platform mu olacaktır? Bu platformlar arasındaki ilişkiler nasıl olacaktır? Politik yapıların oluşturulacak bu tür platformlardaki yeri ne olacaktır? Bu ve benzeri sorular “ortak talepler” doğrultusunda kararlı bir mücadelenin yürütülmesi açısından belirleyici bir yerde duran “ortak örgütlenme” sorununun çözümü için kritik önemdedir.

Bugün bazı tartışma platformlarında ifade edildiği biçimiyle buraya aktardığımız bu sorulara yanıtımızı özetle şöyle ifade edebiliriz: Elbette her düzeyde oluşturulacak bu tür merkezi platformlardan hiçbirine itirazımız olmaz, bunları karşı karşıya koymak da gerekmez. Fakat bununla birlikte taban inisiyatiflerine yaslanmayan, işçilerin söz-yetki ve karar haklarını kullandıkları mekanizmalar temelinde örgütlenmeyen merkezi platformların hiçbirisi, sınıftan yana çözüm üretmeyeceği gibi, mücadelenin ağır görevlerinin hakkından gelme yeteneği ve iradesi gösteremeyecektir.

Örneğin Emek Platformu gibi platformlar “genel grev-genel direniş” gibi bir ihtiyacı karşılamak bakımından son derece işlevsel olmakla birlikte, taban inisiyatiflerinin belirleyici olmadığı her durumda, hem mücadelenin hedeflerinin bulanıklaştırılması hem de sınıfın enerjisinin soğutulması için kullanılmaktadır. HSGGP gibi iller ve bölgeler düzeyinde oluşan platformlar ise, mücadeleyi örgütlemek konusundaki tüm samimiyetlerine ve iddialarına karşın, bir yerden sonra en zayıf unsurlarından başlayarak geriye çekilme, merkezi bürokrasi engeli karşısında kırılma ve iradesizleşme gibi sorunlar yaşamaktadır. Bu bakımdan 2001 krizi sonrasında gündeme gelen yerel emek platformu deneyimleri açıklayıcıdır. Örgütlü taban inisiyatiflerine dayanmayan, mevcut imkanlara karşın bu inisiyatifleri örgütlenme konusunda çaba göstermeyen ve bir yerden sonra da merkezi yönetimler karşısında bayrağı indiren, tersinden de devrimci politikaya karşı gericileşen bu platformlar kendilerinden beklenen yararı sağlamamışlardır.

Ülke, il, bölge düzeyinde merkezi mücadele platformlarına evet! Ancak bu platformların sendika ve kitle örgütlerinin bürokrasisine daraltılmasına hayır! CHP, DSP vb. düzen partilerinin temsiliyetine hayır! Her düzeyde işçilerin ve emekçilerin inisiyatifine açık, dahası bunun genel meclisler gibi somut mekanizmalar biçiminde güvence altına alınacağı, aşağıdan yukarı işleyen bir “ortak örgütlenme”! Örgütlenme uğruna harcanacak emek, havzalarda fabrika fabrika işçileri yan yana getirmeye yoğunlaştırılmalıdır. Sendikal kademeler bu doğrultuda ön açmalı, teşvik etmeli, örgütün imkanlarını örgütlü-örgütsüz işçilerin ortak zeminlerde bir araya gelmesi doğrultusunda kullanmalı, bununla birlikte oluşturulacak bu taban örgütlenmelerinin inisiyatiflerine tabi olmalıdırlar. Ortak örgütlenmenin zeminleri farklı kademelerde oluşturulabilir-oluşturulmalıdır. Ancak kritik halka, havzalarda oluşturulacak örgütlü-örgütsüz işçilerin yan yana getirileceği zeminler olacaktır. Farklı kademelerde oluşturulmuş olan ortak örgütlenme zeminleri içerisinde asıl belirleyici olacak olan da bu platformlardır. İç işleyiş de, “söz-yetki-karar işçilerin” anlayışına uygun olarak kurulmalıdır.

“Ortak talepler” doğrultusunda ve “ortak örgütlenme” zemininde sınıf ve emekçiler düzenli bir

ordu gibi yan yana getirildiği ölçüde, “ortak mücadele” de hakkıyla verilebilir. “Ortak mücadele” kararlı, militan ve dışı dışı verilecek bir mücadele olacaktır. Bir yandan tek tek her sınıf bölümünün yaşadığı sıkıntıda yardımına koşacak, diğer yandan ise düzene karşı merkezi bir mücadeleyi omuzlayacaktır. Yerel direnişlerin genel bir sınıf dayanışmasıyla kucaklanması, düzeni geriletirerek saldırıları püskürtecek bir genel grev-genel direnişin örgütlenmesi mücadelenin iki temel boyutunu oluşturacaktır. Bu mücadelenin hedefinde ise sadece sermaye düzeni, devleti ve hükümeti değil, onlarla işbirliği halinde bulunan ve bu işbirliğini sürdürmekte kararlı davranan sendika bürokratları da olacaktır.

Sınıf devrimcilerini, sınıfın ve emekçi hareketinin

ileri unsurlarının düzene karşı sınıfın genel direnişini örgütlemek için tutması gereken yol bu olmalıdır. “Ortak talepler-ortak mücadele-ortak örgütlenme” hattından giderek işçi ve emekçilerin saflarındaki dağınıklığa son verip, krizi devrimci sınıf mücadelesiyle yanıtlamalıyız.

Halihazırda ilk dönemin şaşkınlık ve tepkisizlik halinin bir ölçüde aşılmış olması, bir takım örgütlenme girişimleriyle birlikte düzenlenen eylemler (zam eylemleri, 29 Kasım mitingi) kuşkusuz bu bakımdan önemlidir, fakat yeterli değildir. Önemli olan bu ilk adımların ortaya çıkardığı moral imkanlardan da yararlanarak ve zayıflıklara yüklenerek süreci bahsettiğimiz yoldan geliştirecek daha kararlı, daha azimli ve sistemli bir çabanın gösterilmesidir.

Özbucak işçileri ücret gaspına karşı direnişte!

Özbucak işçisi örgütlü mücadeleyle kazanacak!

Adana’da Özbucak Fabrikası’nda yaklaşık üç yıldır yaşanan hak gaspları artarak devam ediyor. Geçmiş aylarda yaşanan ücret kesintileri işçilerin sırtındaki yükü daha da ağırlaştırıyor. Özbucak patronu Kasım ayı içerisinde ücretlerin ödenmesi konusunda işçilere söz verdi, fakat bu sözünde durmadı.

17 Kasım günü gece vardiyasındaki işçiler servislerin gelmemesi üzerine evlerine döndüler. Servis araçlarının ücretlerin ödenmemesi nedeniyle gelmediğini öğrenen işçiler, fabrika yönetiminin bulunduğu eski fabrikanın önünde 19 Kasım günü ücretlerini almak için eyleme geçtiler.

Özbucak işçileri: Vaatlere karnımız tok, hakkımızı istiyoruz!

Sabah saatlerinden itibaren fabrika önünde toplanmaya başlayan işçiler, burada yetkililerden sözler verilmesi yerine aylardır biriken ücretlerin ödenmesini istediler. Fabrika genel müdürü işçilerin yanına gelerek, Nusret Balkaroğlu’nun evini satışa çıkardığını ve satış sonrasında işçilerin parasını ödeyeceğini söyledi. Bu öneriye karşı çıkan Özbucak işçileri, buna benzer sözlerin aylardan beri tekrarlandığını, fabrikanın da satışa çıkarıldığını ancak bunun bir karşılığı olmadığını söylediler.

Türk-İş 4. Bölge Başkanı Hüseyin Elbek: “İşveren beni ikna etti”

İşçilerin bekleyişlerini sürdürmesi üzerine Türk-İş 4. Bölge Temsilci Hüseyin Elbek fabrikaya gelerek patronla görüştü. Yaklaşık yarım saat süren görüşmenin ardından işçilerin yanına dönen Elbek, burada kriz yaşandığını, amaçlarının işyeri kapanmadan ve işçiler mağdur olmadan bir çözüm bulmak olduğunu, işverenin kendisine söz verdiğini, evini satışa çıkardığını, eski fabrikanın da satış işlemlerinin Aralık ayı içinde sonlanacağını söyleyerek ücretlerin 21 Kasım ya da 24 Kasım günü ödeneceğini söyledi.

Bunun üzerine tepki gösteren işçiler geçen bayramdan bu yana aynı sözlerin verildiğini, artık bunlara karınlarının tok olduğunu ve somut adımlar atılmasını istediklerini söylediler. İşçiler sendikanın kendilerine sahip çıkması ve artık beklemek yerine harekete geçmesi gerektiğini söylediler.

Hüseyin Elbek’in, işçileri ikna girişimi boşa düşünce, fabrikadan ayrıldı. İşçiler ise patronun sözlerine güvenmediklerini, alacakları ödenene kadar fabrikayı terk etmeyeceklerini söyleyerek beklemeye başladılar.

Sİ-DER: “Artık yeter, şimdi mücadele zamanı!”

İşçilerin fabrika önüne gelmesiyle birlikte fabrikaya gelen Sİ-DER çalışanları, yaptıkları konuşmalarda işçileri birlik olmaya ve haklarını almak için mücadeleyi yükseltmeye çağırdılar.

Bu sırada içerisinde Özbucak’ta yaşanan son gelişmeleri içeren ve Sİ-DER’in işçilere çağrısının yer aldığı *Adana Sanayi İşçileri Bülteni*’nin Kasım 2008 tarihli sayısının dağıtımı yapıldı. Elden ele dolaşan bülteni işçiler, kendi düşüncelerini yansıttığı için sendika temsilcilerine ve işverene gönderdiler.

İşçilerin sendika tarafından yalnız bırakılmaları ve bir taban örgütlenmesinden yoksun olmaları en büyük eksikleri. Buna rağmen işçilerin fabrika bahçesindeki bekleyişlerini sürüyor.

Hükümet İMF ile yeni bir anlaşma imzalamak üzere...

Yeni kölelik anlaşmalarına geçit yok!

Geçtiğimiz günlerde Türkiye’deki sermaye sınıfının gözü kulağı Washington’da yapılan G-20 zirvesindeydi. Gelecek müjdeli haberleri bekliyorlardı. Zirveye katılan Başbakan Tayyip Erdoğan nihayet patronlara bekledikleri müjdeli haberi verdi ve İMF ile yeni bir anlaşma imzalanması konusunda “çözüme en yakın noktada” olduklarını açıkladı. Benzer bir açıklamayı İMF yöneticileri de yaptılar ve Türkiye’nin İMF ile bir anlaşma imzalamasının “kesinlikle gerekli” olduğunu ifade ettiler.

Bilindiği üzere sermayenin önde gelen sözcüleri, ABD merkezli krizin etkileri Türkiye ekonomisini sallamaya başladıktan hemen sonra “İMF ile anlaşma imzalanmalı” şeklinde feryat etmeye başlamışlardı. Hükümet ise o günlerde “kriz bize teğet geçer, hamdolsun iyiyiz” havalarındaydı. İşin ciddiyeti biraz daha ortaya çıkıp sermaye cephesinden gelen basınç artınca, hükümet de İMF ile anlaşma imzalamanın yollarını aramaya başladı. Fakat hem kuyruğu dik tutmak, hem de seçim öncesi işçi ve emekçilere güya İMF’ye kolayından teslim olmadıklarını göstermek için, “anlaşma imzalarız ama ümüğümüzü de sıktırmayız” söylemine sarıldılar.

Sonrası biliniyor. Erdoğan G-20 toplantıları için ABD’ye gitti ve İMF yöneticileriyle görüşmesinin ardından “çözüme en yakın noktada” olduklarını açıkladı. Hükümetin tek sıkıntısı seçim öncesinde propagandaya dönük göstermelik yatırımların önünün bir İMF anlaşmasıyla kesilmesi idi. Bunun çözümü de bulundu. İMF, hükümetin durumunu anlayışla karşıladı ve “yatırımları kesmeden kamu harcamalarını kısarak büyümeye devam” formülüne onay verdi. Ne de olsa İMF’nin derdi hükümeti zor durumda bırakmak değil, krizin faturasını emekçilere kesmek, bu yolla da sermayenin çıkarlarını güvence altına almaktır. Ve emekçilerin faydalandığı kamu harcamaları yeterince kısıldıktan sonra hükümetin duble yol inşaatlarına, benzer göz boyama yatırımlarına karşı çıkmasının şimdilik bir anlamı yoktu.

Sermayenin önde gelen temsilcilerinin ağır birliği yapmışçasına İMF ile anlaşma imzalanmasını istemeleri kuşkusuz nedensiz değil. Temel olarak ise iki nedenden söz edilebilir.

Birincisi, İMF ile yapılacak bir anlaşmanın küresel finans piyasalarının gözünde Türkiye’yi riskli ülkeler kategorisinden çıkartacağı, bu sayede uluslararası piyasalarda dolanan sıcak paranın bir bölümünün yeniden Türkiye piyasalarına akacağı beklentisidir. Zira kriz nedeniyle Türkiye piyasalarındaki sıcak paranın hatırı sayılır bir bölümü ABD ve AB’ye kaçmıştır. Dış piyasalardan uygun koşullarda kredi bulmanın zorlaşması ise esas olarak uluslararası piyasalardan sağlanan kredilerle iş yapan, yatırım ve harcamalarını bununla finanse eden Türkiye burjuvazisini daha da zora sokmuştur. Bu nedenlerden dolayı Türkiye burjuvazisi bir İMF anlaşmasına “iyi bir çıpa” yani tutunacak dal gözüyle bakmaktadır.

Sermayenin İMF ile bir anlaşma imzalanmasını istemesinin diğer temel nedeni, faturanın işçi ve emekçilere ödetilmesine ilişkindir. Büyük patronlar, AKP’nin bu konuda şimdiye kadar sergilemiş olduğu büyük çabayı yeri geldikçe takdir etmekle birlikte “acı reçete”nin hazırlanması ve uygulanışının yakından denetlenmesi işinin İMF tarafından yapılmasını daha uygun görmektedirler. Her vesileyle belirtildiği üzere,

sermaye 2001 krizinin deneyimlerine dayanarak davranmaktadır ve hükümetlerin emperyalizmin jandarması İMF tarafından yakın denetim altında tutulmasını kendi çıkarları için gerekli görmektedir. Burjuvazi kendi payına yerden göğe haklıdır. 2001 yılından bu yana yaşanan süreç hatırlandığında, DSP-MHP ve AKP hükümetlerinin işçi ve emekçilere dönük saldırı politikalarını büyük bir kararlılıkla hayata geçirmelerinin gerisinde İMF’nin yakın denetiminin, (daha doğrusu ekonominin yönetimini doğrudan ele almış olmasının) çok önemli bir rolünün olduğu görülecektir.

Öte yandan, sermayenin hükümet üzerindeki bu basıncının önemli bir payı olmakla birlikte, bugün gündemde olan yeni anlaşmanın imzalanması konusunda asıl talebin ve basıncın İMF’den yani emperyalist finans kuruluşlarından geldiğini söylemek yerinde olacaktır. Çünkü yeni bir anlaşmaya Türkiye burjuvazisinden daha çok emperyalist tekellerin, finans kuruluşlarının ihtiyacı bulunmaktadır. 2001’de krizi asıl yaşayan Türkiye kapitalizmiydi. O zamanın İMF programı Türkiye burjuvazisinin kredilerle ve sıcak para girişiyle rahatlatılmasını, bunun yanında faturanın en sert biçimde işçi ve emekçilere ödetilmesini öngörüyordu. İşin emperyalist finans kuruluşlarını ilgilendiren yanı Türkiye’ye akıtılan kredi ve finansal yardımlarının yüksek kârlarla geri dönmesinin güvence altına alınmasıydı. İMF programının en temel işlevi bu idi.

Bugün gündemde olan İMF anlaşmasının işlevi ise daha farklıdır. Bu kez krizde olan bizzat ABD ve AB kapitalist ekonomileridir. İhtiyaç duydukları şey ise krizin yükünün hızla diğer ülkelere transfer edilmesidir. Bu kez İMF’nin büyüme ve enflasyon rakamlarıyla fazla ilgilenmemesinin, tersine büyük yatırımları ve kamu harcamalarını kısımaya, ekonomik yapıları bir bütün olarak küçültmeye dönük önerilerde bulunmasının başlıca nedeni budur. Dolayısıyla bu kez İMF’nin önereceği reçeteler Türkiye burjuvazisinin

ihtiyaçlarından ziyade ABD ve AB ekonomilerinin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenecektir. Anlaşmanın ayrıntıları ortaya çıktıkça bu durum daha somut olarak görülecektir.

İMF anlaşması sömürü ve yıkımın derinleştirilmesini getirecektir!

İşçi ve emekçiler açısından ise durumun değişmediği ortadadır. Daha İMF ile bir anlaşma imzalanmadan bile krizin faturası işçi ve emekçilere kesilmeye başlanmıştır. Şu anda hayli yaygın olan ücretlerin zamanında ödenmemesi, zorunlu ücretsiz izinler, kitlesel işten çıkarmalar, kriz bahanesiyle ücretlerin aşağı çekilmesi ve hakların tırpanlanması, krizin faturasının emekçilere kesilmesi yanında, patronların kriz bahanesiyle sömürüyü ağırlaştırması anlamına da gelmektedir. Doğalgazın yılbaşından bu yana yüzde 80’ler oranında zamlanması, elektrik, su ve telefon gibi hizmetlerde zamların otomatikçe bağlanması da emekçilere kesilen faturanın parçalarıdır.

Henüz içeriği çok belli değil, ancak yeni İMF programının da işçi ve emekçilere dönük mevcut saldırı politikalarının derinleştirilmesini, yeni saldırıların hayata geçirilmesini içereceği açıktır. Zira İMF’nin misyonu ve konumu ortadadır. İMF ve Dünya Bankası gibi emperyalizmin hizmetindeki kurumlarla yapılan anlaşmaların yükünü her zaman işçi ve emekçiler çekmiştir.

Bu açıdan, 2001 kriz deneyimi işçi ve emekçiler açısından da son derece öğreticidir. Artan döviz fiyatları nedeniyle işçi ve emekçiler bir gecede yüzde 40 oranında yoksullaşmışlardır. Buna rağmen “ücretlere sıfır zam” uygulaması yaygın biçimde hayata geçirilmiş, hatta ücretlerin aşağı çekilmesi sık sık karşılaşılan bir uygulama haline gelmiştir. Dönemin Türk-İş başkanının sözleriyle, işçi sınıfı ve emekçiler “iki zeytininden birini” patronlara sunmaya

zorlanmıştır. Ekonomiye düze çıkartma bahanesiyle ve İMF programında yer aldığı için özelleştirmeler büyük bir hız kazanmış, kamunun tüm kaynakları sermayenin ve emperyalist tekellerin yağmasına açılmıştır. Gene “ekonomik büyüme”, “uluslararası rekabetin gerekliliği”, “bütçedeki kara deliklerin kapatılması” gibi gerekçelerle her biri ağır birer saldırı ve tarihsel hak gaspı anlamına gelen yasalar meclisten geçirilmiştir. Kölelik yasası, sağlıkta yıkım yasası, kamu yönetimi yasası, personel rejimi yasası bunlardan ilk gelenleridir.

Bugün bir kez daha İMF ile anlaşma masasına oturuyorlar. Kendi yapısal sorunlarını, krizlerini bir kez daha İMF reçetesi sayesinde işçi ve emekçilerin sırtına yıkmayı planlıyorlar. İMF reçetesi asıl olarak emperyalist tekellerin kriz yükünü bağımlı ülkelere transfer etmeye yönelik olduğu için, Türkiye burjuvazisinin işine ne ölçüde yarayacağı çok da net değil. Fakat ister Türkiye burjuvazisinin işine yarasın, isterse sadece emperyalist tekellerin derdine merhem olsun, her durumda da işçi ve emekçilerin yıkımına dayanacağı kesindir.

2001’in bir diğer önemli dersi ise, eğer işçi ve emekçilerin birleşik-militan mücadelesi örgütlenmezse, sermayeyi İMF programlarını hayata geçirmekten hiçbir gücün alıkoyamayacağı gerçeğidir. İşçi sınıfının gerçek çıkar ve taleplerine dayalı devrimci bir mücadele programı ve bu program üzerinde yükselen birleşik, örgütlü, militan bir mücadele hattı krizin faturasını ödemeyi reddetmenin başlıca koşuludur.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu kez önceki deneyimlerin dersleri ışığında hareket etmek durumundadır. Bunun olanakları sanıldığından çok daha fazladır. 2001’den bu yana pembe yalan tabloları eşliğinde hayata geçirilen saldırılar, sonu gelmez yıkımlar, işçi ve emekçilerin bilincinde İMF programlarının anlamı konusunda önemli bir bilinç açıklığı sağlamıştır. Bugün en sıradan işçi dahi İMF programının ne anlama geldiği konusunda bir fikre sahiptir. Benzer bir bilinç açıklığı sendikal ihanet çeteleri konusunda da şekillenmeye başlamıştır. Özelleştirmelerin, kölelik yasasının, sağlıkta yıkım politikalarının sonuçları ağır bedeller karşılığında görülmüştür.

Bu zeminde son iki yıldır sancılı biçimde de olsa gelişen bir sınıf hareketliliği sözkonusudur. Tüm bu avantajlar sayesinde ki, daha krizin sarsıcı etkileri Türkiye’ye ulaşmadan “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!” şiarı eskisine oranla daha yaygın bir biçimde kabul görmüş ve sahiplenilmiştir. İşçi ve emekçilerin saflarında daha şimdiden krizin faturasını ödetme çabalarına karşı hissedilir bir öfke mevcuttur. Krizin etkileri daha fazla hissedildikçe emekçilerdeki öfke de eylemli tepkilerle kendini göstermeye başlayacaktır. Kapitalizmin krizini emperyalistlerle kölelik ilişkilerini derinleştirerek aşmaya, bunu da işçi ve emekçilere çifte faturaya çevirmeye çalışan işbirlikçi burjuvazi ve uşak takımına hak ettiği yanıtı vermenin yolu, onları hedef alan temel şiarları ve talepleri yükseltmekten geçmektedir.

Emperyalistlerle kurulan ilişkilerin temelinde siyasal, ekonomik ve mali kölelik vardır. Siyasal kölelik zinciri kırılmadan ekonomik ve mali kölelik zincirlerini kırmak olanaklı değildir. Bu köleliğin sınıfsal dayanağı işbirlikçi burjuvazidir. Emperyalizme göbekten bağlı işbirlikçi sermaye sınıfı ve onun iktidarı var olduğu sürece işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu söz konusu olamaz. Bu ilişkileri parçalamayı hedefleyen bir mücadele hattında, bugünden şu talepler yükseltilerek militan bir mücadelenin konusu edilmelidir:

✓ **Dış ve iç borç ödemeleri durdurulsun! Tüm borçlar geçersiz sayılsın!**

✓ **İMF, DB, DTÖ vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son!**

✓ **Emperyalistlerle açık-gizli tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!**

Sermaye hükümetinin başı Erdoğan Obama yönetimine biat etti!

Türkiye’de başbakan olan figüranların bu mevkiye terfi etmeden önce Washington’dan icazet almaları adettendir. ABD’de başkanlık seçimleri olduğunda, Türk başbakanlık makamını işgal eden zatların Beyaz Saray’da yeni yönetime biat etmeleri de bu uğrusuz adeti tamamlar.

Türk başbakanlarının bu alçaltıcı geleneğe uygun davranmaları raslantı değil. Zira makamlarında kalacakları sürenin belirlenmesinde Beyaz Saray’ın egemenleri dolaysız rol oynamaktadırlar. Bir süre önce danışmanlarını Washington’a göndererek, “deliğe süpürülmeyi” engellemeye çalışan Erdoğan’ın bu işleyişi iyi bilenlerden biri olduğuna kuşku yok. Bundan dolayı Obama yönetimine biat etmek için ilk fırsatı kullanan dinci-gericiliğin başı Tayyip, “stratejik uşaklık” vazifesine sadık olduklarını Beyaz Saray’ın yeni efendilerine bildirmiş bulunuyor.

Cumhuriyetçilerin faşizan çizgilerini kendilerine daha yakın bulan Türk egemenleri, demokratların Ermenistan’la ilişkiler, Kıbrıs sorunu gibi konulardaki yaklaşımlarından tedirginlik duysalar da, bu kadarı ABD ile suç ortaklığına girmeleri önünde herhangi bir engel teşkil etmez. Dolayısıyla Tayyip Erdoğan’ın biat için acele etmesi geleneğe uygundur.

G-20 zirvesi için Washington’a giden Tayyip Erdoğan’ın ilk işi, ABD başkanlığına seçilen demokrat partili Obama’nın temsilcileriyle görüşmek oldu. Görüşmeye, eski ABD dışişleri bakanı Madeleine Albright, Cumhuriyetçi eski temsilciler meclisi üyesi Jim Leach ile Obama’nın dış politika danışmanı Phil Gordon katıldı. Tayyip Erdoğan’la bir araya gelen ABD’li görevliler, “mükemmel bir görüşme” yaptıklarını söyleyerek Ankara’dan gelen mesajın alındığını açıkladılar.

Bu arada Washington’da hareketli günler geçiren Tayyip ile bazı müritleri, Obama yönetimine gerekli mesajları efendinin huzurunda vermiş oldular. Bir takım kurumlarda yaptığı konuşmalarda olsun, ABD medyasına verdiği demeçlerde olsun, temsil ettiği gerici rejimin ABD adına tetikçiliğe devam edeceğini defalarca tekrarladılar.

“*Küresel ve bölgesel sorunların çözülmesinde geçmişte olduğu gibi Sayın Barack Obama’nın liderliğindeki yeni ABD yönetimi ile de çok yönlü işbirliğimizin önemli olduğuna inanıyorum*” ifadelerini kullanan başbakan, “*Zira bulunduğumuz bölgenin çok çok önemli aktif bir rol üstlenmiş bir ülkesi olarak zaten böyle bir durumumuzun olduğu da açıktır. Bu ikili ilişkilerimizin selameti bakımından olduğu kadar barış ve istikrar bakımından da önem taşımaktadır...*” şeklinde konuştu.

ABD-Türkiye ilişkilerinin tarihinin çok eski olduğunu hatırlatan Erdoğan, “*Yarım yüzyılı aşan bir süredir iki yakın müttefik ve stratejik ortak olarak yakın işbirliği yapmaya devam ediyoruz. İnsanoğlunun hayatını ve çevresini tehdit eden, siyasi, ekonomik ve kültürel gelişimini engelleyen küresel veya bölgesel sorunların çözümü için bizler birlikte hareket ediyoruz...*” diyerek, Türk egemenlerinin ABD emperyalizmi ile geçmişe dayanan suç ortaklığını bir övünç kaynağı olarak anlattı.

Oysa, ABD’nin ülke topraklarını komşu halklara karşı saldırı üssü olarak kullanmasına izin vererek, kimi zaman fiilen tetikçilik yaparak sunduğu bu hizmetten ancak utanç duyabilir.

“*Inanıyorum ki karşılıklı ziyaretler vesilesiyle tekrar tekrar teyit edilen ülkelerimiz arasındaki stratejik işbirliği ve dayanışma ruhu önümüzdeki dönemde de ilişkilerimizin temel taşı olmaya devam edecektir*” sözlerini sarf eden Erdoğan, ABD ziyaretini utanç verici tetikçiliğe devam edeceklerine dair iman tazelemenin vesilesi haline getirmiş bulunuyor.

“*Ülkelerimiz arasındaki yakın işbirliği, Kafkasya’dan Orta Asya’ya, Ortadoğu’dan Balkanlar’a yayılan bir coğrafyada barış, güvenlik ve refahın geliştirilmesine önemli katkılarda bulunuyor. Stratejik ortaklığımızın güçlendirilerek muhafaza edilmesi sadece ülkelerimiz ulusal çıkarları için değil, küresel barış ve istikrar açısından da anlam taşıyor...*” şeklinde konuşan Türk başbakan, emperyalist paylaşım savaşının temel cepheleri olan Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya’da ABD adına tetikçiliğe hevesli olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Açıklamalarında yer alan küresel barış, güvenlik, refah, dengeli paylaşım gibi demagojik söylemleri ayıqlarsak, Tayyip Erdoğan, önceki hükümetler gibi ABD emperyalizminin halklara karşı işleyeceği suçlara ortak olmaya hevesli olduğunu gözler önüne sermiştir. Bu heves şaşırtıcı değildir. Zira hem düzen partileri hem hizmet ettikleri sermaye grupları, ABD emperyalizmine uşaklık etmeyi gelecek güvencesi saymaktadırlar.

Bu gerici ortaklık işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına ve tüm ezilenlere karşı saldırgan bir ittifaktır aynı zamanda. Bu durum, emperyalizme karşı verilen her tutarlı mücadelenin işbirlikçi sermayeyi hedef almasını, işbirlikçi sermayeye karşı verilen mücadelenin ise emperyalizmi hedef almasını şart koşmaktadır. Başka bir ifadeyle, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar adına yükseltilen tutarlı mücadelenin anti-kapitalist/anti-emperyalist olması şarttır.

Burjuva medyanın özgürlükçülüğü ikiyüzlüdür...

Sınırsız söz, basın, gösteri, toplantı ve örgütlenme özgürlüğü!

Burjuva basından bir kez daha “basın özgürlüğü çiğneniyor” çılgınlıkları yükseliyor. Bunun nedeni ise, Erdoğan’ın hoşuna gitmeyen bazı muhabirlerin akreditasyonlarını iptal etmesi. Devrimci-ilerici basına dönük baskıları, kapatmaları görmezden gelenler, devrimci basın çalışanlarının sokak ortasında kurşunlanmasını bile haber konusu yapmaktan kaçınanlar ya da haberlerinde onları “terörist” olarak niteleyenler bir kez daha kendilerinin “basın özgürlüğü” için seslerini yükseltiyorlar.

Başbakanlık’ta yeni akreditasyon uygulamasına geçildi. Başbakanlık, yıllardır Başbakanlık’ı takip eden bazı muhabirlerin akreditasyonunu uygun bulmayarak kart vermedi.

Kart verilmeyen gazeteciler şunlar: *Hürriyet* gazetesi muhabirleri Turan Yılmaz ve Hasan Tüfekçi, *Milliyet* gazetesi muhabiri Abdullah Karakuş, *Akşam* gazetesi muhabiri Ali Ekber Ertürk, *Evensel* gazetesi muhabiri Sultan Özer ve Star TV muhabiri Fatma Çözen. Akreditasyon kartı olmayan bu gazetecilerin Erdoğan’ın programlarını takip etmelerine izin verilmeyecek.

Son dönemde orduyla her konuda uyum içinde olduğu gözlenen AKP hükümeti, 6 gazeteciye akreditasyon verilmesini engelleyerek bu alanda da Genelkurmay’a özendiyini belli etmiştir. Başbakan Erdoğan, “tek bayrak, tek millet, tek devlet” söyleminden sonra “tek basın” yaratmak da istemektedir. Anlaşılan, Kürtler’e yönelik “ya sev, ya terk et” politikası onlarla sınırlı kalmamış, gazetecilere dönük olarak da “ya benim istediğimi yazarsın ya da gidersin” şeklinde yansımıştır. Açıkça verilmek istenen mesaj, “ya lehte haber yapacak ve can sıkıcı soru sormayacaksın ya da Başbakanlık gemisini mecburen terk edeceksin!”

Bilindiği üzere, son yıllarda gündemde öne çıkan konulardan birisi de, Genelkurmay’ın medyaya uyguladığı akreditasyon uygulamasıdır. 28 Şubat’tan sonra Genelkurmay’ın başlattığı bu uygulama, şimdi de Başbakanlığa sıçramış bulunuyor. Bu uygulamanın “antidemokratik” olduğu burjuva gazetelerin manşetlerine kadar yükseldi.

Ancak dikkat çeken nokta, bugün “basın özgürlüğü çiğneniyor” diye çılgık atan akreditasyon “mağdurları”ları (Evensel hariç), bir çifte standart örneği olarak dün Genelkurmay’ın akreditasyon “mağdurları” karşısında derin bir sessizliğe girmişlerdi. Bugün roller değişmiş görünüyor. Şimdi de üç maymunu oynama sırası Genelkurmay’ın akreditasyon “mağdurları”na gelmiş olacak ki, onlardan da ne bir ses ne bir nefes çıkıyor.

Akreditasyon üzerine çifte standart burjuva medya ile sınırlı kalmadı. Başta andıçlar olmak üzere Genelkurmay yasaklarını, akreditasyonları, “doğru yerde durun” uyarılarını destekleyen CHP lideri Deniz Baykal da bu oyunda yerini aldı. Baykal, Başbakanlık’ın bazı gazetecileri lanetli ilan etmesini, “demokrasiyle, insan haklarıyla ilgisi yok. Diktatörlüktür, faşist anlayıştır” diye tanımlayarak tam bir ikiyüzlülük örneği sergiledi.

Açıktır ki, bugün ister Genelkurmay ister AKP hükümetinden akreditasyon mağduru olsun, bütün burjuva medyanın, tıpkı savunduğu sermaye düzeni gibi tam bir kokuşmuşluk içinde olmasına rağmen “özgür basın” maskesiyle boy göstermesi büyük bir

ikiyüzlülük örneğidir. Bugün burjuva medyanın temel işlevi, gerçeğin doğru anlaşılmasına hizmet etmek değil, halkı sermaye düzenine her gün döne döne yeniden ikna etmek, bu düzene rıza oluşturmaktır. Onun temel amacı, gerçeği burjuvazinin çıkarları doğrultusunda çarpıtmaktır. Temel işlevleri çarpıtma, yalan, manipülasyon, kışkırtma olanların “gazetecilik ahlâkı”, “etik meslek ilkeleri” gibi sözlerinin zerrece inandırıcı bir yanı olabilir mi?

Bugün “özgür basın” maskesi takan burjuva medyanın işçi sınıfına, Kürt halkına ve devrimcilere karşı işlediği suçlar saymakla bitmez. Şovenizmi körükleyen, savaş kışkırtıcılığı yapan, Kürt, Ermeni, Rum-Yunan düşmanlığı yapan bu medyadır. Sermaye devletinin işçi sınıfına, Kürt halkına ve devrimcilere yönelik saldırılarına daima zemin hazırlayan, çoğu zaman önde bayrak sallayarak kitleleri kışkırtan, sonrasında da inanılmaz bir pişkinlikle tüm bu pislikleri perdelemeyi kendine görev bilen bu medyadır. 1994 yılında *Özgür Ülke* gazetesinin bombalanmasını ve cezaevi katliamlarını bu sermaye borazanlarının nasıl iğrenç bir sevinçle karşıladıkları hafızalarda hala tazeliğini koruyor.

Bugüne kadar tüm burjuva gazetelerin genel yayın çizgisi MGK talimatlarıyla belirlenirken, muhalif gazete ve dergiler bizzat polis ve jandarma zoruyla bayilere sokulmazken, bugün akreditasyonun ucu kendilerine dokunduğunda “özgür basın” bayraktarı kesilenlerin hiç sesi çıkmamış, dahası tekellerinde bulundurdıkları dağıtım ve kâğıt sektörü aracılığıyla sosyalist ve muhalif basının sesini boğma noktasında katkı sunmuşlardır. Devrimci basına ve Kürt basınına yönelik baskı ve devlet terörü karşısında sermaye devletiyle tam bir uyum içinde olmuşlardır.

Bugün devrimci sosyalist basına yönelik çok sayıda saldırı olmasına rağmen bu durum burjuva basında tepkinin konusu olmamaktadır. Polislerce kurşunlanarak sakat bırakılan Ferhat Gerçek ve işkencede vahşice katledilen Engin Çeber bunun en son örnekleridir. Burjuva medyaya göre, bu “basın özgürlüğü”ne aykırı görülmez! Devrimci, sosyalist basının, kurumlarının bombalanması, baskınlar,

çalışanlarının işkencelerden geçirilip, tutuklanması, daha baskıdan çıkmadan hazırlanan matbu kararlarla süreli süresiz kapatmalar, toplatmalar, yüksek miktarlarda para cezaları vb. “basın özgürlüğü”ne gölge düşürmez! Zira, bu pek “özgürlükseverler”e göre, “basın özgürlüğü”nde devrimci-sosyalist basın kapsam dışıdır!

Devrimci demokrat dergilere yönelik polis baskılarının burjuva basın tarafından nasıl haber yapıldığını hatırlayalım. Bu bayların “basın özgürlüğü” adına, bir sosyalist derginin bürosuna silahlı, çelik yelekli polislerce yapılan baskına, büroların talanına tepki göstermek akıllarının ucundan bile geçmez. Sermaye devletinin “terörist” demagojisine tereddütsüz hemen katılıverirler. Onların şaşmaz temel politikaları, devrimci basına yönelik baskıların ortağı olmaktır.

Kısacası, en klasik işleviyle medya, egemen sınıfların elinde etkin bir ideolojik egemenlik ve manipülasyon aracıdır. Emekçilerin beyinlerinin işgal edilmesi ve istenileni görmesi, istenilen biçimde düşünmesi, istenilen biçimde hareket etmesi için medyanın yerini tutabilecek bir ikinci araç yoktur.

Öte yandan medya ülkemizde, daha çok da son 15-20 yıldır, sermaye birikiminin yoğun yaşandığı bir sektör haline geldi. Bunun en önemli nedenlerinden biri reklamların, genel olarak da tüketimin kapitalistler için hayati önem kazanmış olmasıdır. Kapitalizmin otuz yılı aşan uzun krizi, pazara sunulan malların tüketiminin gerçekleştirilmesi, tüketimin uyarılması ve yönlendirilmesinde medyanın etkin kullanımını gerektirmektedir. Bu da emekçi kitlelerin politik amaçlar için alıklaştırılması için kullanılan medyanın aynı zamanda kapitalist ekonominin ihtiyaçları için de kullanılması anlamına gelmektedir. Bu durum da, burjuva medyadaki kokuşmuşluğun nesnel temeline, dolayısıyla iflah olmazlığına işaret etmektedir.

Burjuva medyanın etkinliğini kırmak için öncelikle işçi sınıfının bağımsız basınına güçlendirmek ve etkinliğini yükseltmek, ikincisi ise, burjuva medyaya karşı amansız ve sürekli bir mücadele yürütmek gerekmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin deklarasyon çalışmasının gösterdikleri...

Devrimci bir mücadele programı etrafında taban harekete geçirilmelidir!

Kamu emekçileri hareketinin uzun dönemdir durgun bir süreç içerisinde olduğu, devrimci önderlik boşluğu yaşadığı biliniyor. Giderek pasifleşen bir hareketle karşı karşıyayız.

Kuşkusuz bunda en büyük sorumluluk KESK'te etkin reformist-uzlaşmacı anlayışlara aittir. Bugüne kadar izledikleri uzlaşmacı-icazetçi politikalarla hareketi geriye çektiler. Devletin hareketi cendereye almak için çıkardığı sahte sendika yasasının içine sığarak kitle kuyrukçuluğu yapmaya başladılar. Fiili-meşru mücadele geleneğinin yarattığı değerlerle kurulan KESK'in altını tümünden boşaltan reformist anlayışlar, bugün dar grupçu kaygılarla birbirlerine kıyasıya saldırıyorlar. Hareketin bundan gördüğü zararlar hiçbirisi ilgilenmiyor. KESK Genel Kurulu'nda iyice açığa çıkan, bugüne kadar her türlü ilkesizliğin altına birlikte imza atanların arasında süren koltuk kavgası, tabana da yayılarak sürmeye devam ediyor.

Bu olumsuz tabloyu parçalamak için kamu emekçileri hareketinin devrimci bir önderliğe, mücadele programına ve pratiğine ihtiyacı var. Ancak bunun imkanları giderek azalıyor. Çünkü uzlaşmacı-reformist yönetimle mücadeleciler arasında yaşanan gerilim ne yazık ki giderek zayıflıyor. Zira hareketi ileri taşıması gereken unsurlar umutsuzluk, güvensizlik ve inançsızlık ruh hali içinde mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak duruyorlar.

Bugüne kadar hareketin yaşadığı en temel eksikliği devrimci önderlik boşluğu ve devrimci bir mücadele programının eksikliği olarak tanımlayan **Sosyalist Kamu Emekçileri**, yaşanan her gelişme ve sürece bu boşluğu doldurma perspektifiyle yaklaştılar. Dönemin ihtiyaçlarını tanımlarken ve müdahale ederken kamu emekçilerine buradan seslendiler.

Toplu görüşme süreciyle birlikte dönemselsel bir eylem takvimi hazırlayan KESK'in mücadele programını ve Aralık ayı içerisinde gerçekleştirmeyi iddia ettiği "genel direniş" sürecini ete-kemiğe büründürmek için sürece müdahale eden **Sosyalist Kamu Emekçileri**, yaklaşık bir ay boyunca KESK içindeki tüm bileşenleri görev ve sorumluluğa çağıran bir deklarasyon metnini imzaya açtılar.

Süreç tabanda tartışmaya açıldı!

Deklarasyon metni asıl olarak gerçek bir direniş sürecinin nasıl örgütlenmesi gerektiğini somut önerilerle üyelere anlatmayı hedefliyordu. Böyle bir süreci işler kılmak için iki öneride bulunuyordu: "Gerçek bir genel direnişin örgütlenmesi için sendikali-sendikasız, sözleşmeli-kadrolu tüm kamu emekçilerini kapsayacak grev ve direniş komiteleri kurulmalıdır!" ve "Aralık ayında başlamak üzere süresiz iş bırakma hedefiyle uzun soluklu bir mücadele programı ve buna uygun bir eylem takvimi oluşturulmalıdır!"

Bunun için KESK Genel Merkezi'ni hızla toplanmaya, süreci adım adım işyerleri temelinde grev ve direniş komiteleriyle örmek için karar almaya, elini taşın altına koyacak tüm bileşenleri böyle bir sürecin örgütlenmesi için seferber etmeye

çağırıyordu.

Deklarasyon metni ile asıl hedeflenen, dönemin ihtiyacı olan somut talepler ve işleyişle sürecin tabanda tartışılmasıydı. Bu noktada çalışmanın en anlamlı kazanımlardan birisi, işyeri işyeri, sendika sendika toplanan imzalarla birlikte hareketin ihtiyaçlarının tabanda tartışmaya açılmış olmasıdır. Böylesi bir tartışma süreci, bugüne kadar ifade ettiğimiz bir başka gerçeği daha açığa çıkarmıştır: Hareketin öncüsü olması gereken unsurların umut ve iradeleri, mücadele istekleri ve inançlarında ciddi anlamda kırılmalar yaşanmıştır.

Öncülerin mücadeleye inançsızlığı

Deklarasyon metni üzerinden yürütülen çalışma, metropol illerle taşradakiler, öncü unsurlarla pasif üyeler, hareketli sektörlerle diğer sektörler, mücadelenin ihtiyaçlarıyla mevcut durum arasındaki çelişkileri değişik düzeylerde açığa çıkardı. Taşra illerdeki üyeler deklarasyon metnine imza atarken daha umutlu bir tablo çizdiler. Hemen her düzeyde üye daha çekincesiz olarak imza attı, KESK'ten beklentilerini daha net tanımlamış oldu. Büyük illerde ise emekçiler daha yorgun ve yılgın bir ruh halini yansıttılar. Metne imza atarken birçok kaygıyı dile getirdiler. KESK'te MYK düzeyinde temsil edilen grupların tabanı imza vermede daha açık davranırken, diğer bileşenler değişik bahanelerle imza atmaktan uzak durdular.

Çalışmanın bir kez daha açığa çıkardığı bir diğer gerçek ise, öncü unsurların iradelerinin ve mücadeleye duydukları inancın kırılmış olmasıdır. Pasif üyeler mücadelenin ihtiyaçları üzerinden tepki vererek imza atarken, daha politik olan unsurlar "tablo ortada, sizin dediğiniz gerçekçi değil", "hareketin durumu genel grev-genel direniş örgütleyebilecek düzeyde değil" vb. gerekçelerle, imza atarken birçok çekince ileri sürdüler.

İmza atan veya atmayan birçok emekçinin verdiği tepkilerden birisi de, "Aralık ayında başlamak üzere süresiz iş bırakma hedefiyle uzun soluklu bir mücadele programı ve buna uygun bir eylem takvimi oluşturulmalıdır!" söylemine ilişkin oldu. "Aralık ayı erken değil mi?" vb. söylemler en çok verilen tepkiler arasındaydı. Buna karşı sorunun Aralık ayı olmadığı, hak alıcı ve somut bir mücadele programı ile pratiğinin nasıl olması gerektiği üzerine bir ihtiyacın anlatılmak istendiği, böyle bir bakışla "genel grev-genel direniş" sürecine bugünden hazırlanılması gerektiği, bunun hangi ayda olacağının önemli olmadığı vb. anlatılarak, emekçiler ikna edilmeye çalışıldı.

Yapı Yol-Sen gibi bu dönem daha mücadeleciler ve hareketli olan sektörlerin üyeleri metne imza atarken tereddütsüz ve istekliken, Eğitim-Sen, SES, vb. sendikaların üyeleri nispeten daha zor ikna olarak imza attılar.

Bundan 5-6 yıl önce taban örgütlenmelerine dayalı ve genel grev-genel direniş hedefleyen bir mücadele programını ihtiyaç olarak tanımlayan ve KESK'in tüm bileşenlerini göreve çağıran bir deklarasyon metni daha çok kabul görebilecekken, bugün mücadelenin seyrinin de düşmüş olmasıyla

birlikte öncü sayılabilecek unsurlar umudunu ve iddiasını büyük oranda yitirmiş durumda. Yine 5-6 yıl önce KESK MYK'sını "ya göreve ya da kapı dışına!" çağıran, devrimci ve ilerici güçlerle birlikte hazırlanan bir metin imzaya açılmıştı. O dönem üyelerin tepkisi daha olumluydu. Söylem ve talep olarak daha ileri bir tutumla, imzaya açılan metin daha geniş bir emekçi kesim tarafından sahiplenilebilmişti. Ne yazık ki bugün aynı şeyi söylemek mümkün değil. Öncü olması gerekenlerin tablosunun bu olduğu koşullarda, tabanın hareketlenmesi ve sendikal bürokrasiyi aşacak bir tutum alması güçleşmektedir.

Taban çalışmasının önemi

Yaz döneminde çalışma tarzına ve yeni dönem hedeflere ilişkin tartışma süreci yaşayan **Sosyalist Kamu Emekçileri** şu tespitlerde bulunmuşlardı:

"Alanın özelliklerinden dolayı genel seslenme faaliyeti, propaganda ve ajitasyonun sürekliliği önemli fakat yeterli değildir. Alanda somut politika üretmenin, güç olmanın ve mevzi kazanmanın yolu işyeri ve sektörleri temel alan bir çalışmayı gerektirmektedir.

"Bunun öneminin bilincinde olan Komünist Kamu Emekçileri, bu konudaki eksikliklerini aşmak için değişik alan ve sektörlerle yönelik somut ve hedefli bir çalışma yürütmeyi önlerine görev olarak koydular. Bu doğrultuda sağlık, eğitim, belediye, maliye gibi temel sektörlerde yoğunlaşma ve güçlerini dağıtmamak için de bu sektörlerde hedef işyerleri belirleme kararı aldılar." (Ekim, Sayı: 253)

Sosyalist Kamu Emekçileri, yürüttükleri tartışmanın ardından yeni dönem hedeflerine uygun bir çalışma tarzıyla çalışmalarına devam edecekler. Tabana dayalı somut ve hedefli bir faaliyet yürütecekler. Hareketin yaşadığı en temel eksikliği, devrimci önderlik boşluğunu doldurmak için tüm güçleriyle sürece yüklenecekler. Benzer kaygılarla hareket eden tüm unsurlarla birleşirken, reformist-uzlaşmacı anlayışların harekete zarar veren yaklaşımlarının ise karşısında olacaklar.

Gerçek bir bağımsızlık için de, insanca bir yaşam için de sosyalizm!

Kapitalist sistemin yaşadığı kriz Türkiye’yi de sarmışken, geçtiğimiz hafta iki haber gündeme taşındı. İlki son “Kurtuluş Savaşı gazisi” Mustafa Şekip Birgöl’ün hayata gözlerini yummuş olmasıydı. Bu vefat vesilesiyle “Çılgın Türkler” kitabına atfen günlerce methiyeler dizildi. Nihayetinde sermaye düzeni için Mustafa Şekip Birgöl bir “bağımsızlık” sembolüydü. Bu yüzden defin töreni de görkemli olmalıydı.

Ekonomisini IMF’ye, güvenliğini NATO’ya bırakmış olan, iç ve dış politikası Beyaz Saray’ın odalarında belirlenen bir ülkede, “bağımsızlık” sosuyla kaldırılan bu cenaze çok şey anlatıyor, tersinden çok şey saklıyor. Muhtemelen cenazeye katılım gösteren sermaye sözcülerinin hepsi gazinin ardından “toprağı bol olsun” duasında bulunmuşlardır. Bağımsızlığı emperyalizmin eyaletlerinden biri olarak algılayan, egemenliği de bu eyaletin valilik makamı olarak gören uşaklar için edilen duanın bir anlamı yine de vardır elbette. Sergilenenin bir vefa borcu olduğunu düşünmekse, kâr üzerine kurulan bir düzen ve sözcüleri için aşırı bir iyimserlik olur. Bir madalyayla avutulmuş olan insanlardan sonuncusunun hayata gözlerini kapadığında, böylesine gürültülü uğurlanmasına da buradan bakmak gerekiyor. Uşaklığı içlerine sindirenlerin gururu da, onuru da efendilerinin layık gördükleriyle sınırlıdır. Bu yüzden gönül rahatlığıyla ellerini duaya kaldırıp sarf edilen “toprağı bol olsun” sözcüğü, manevi anlamda da olsa bağımsızlık sözcüğünün üstünün tümüyle toprakla kapatılmak istenmesinden başka da bir şey olmamalı!

Bu “Çılgın Türkler ve bağımsızlık” efsanesinin yeniden estirildiği günlerde ikinci bir olay daha yaşandı. İçerde IMF’ye karşı kükreyen Erdoğan’ın, postunu Türkiye’de bırakıp Washington’da efendilerinin huzurunda nasıl kuzuya döndüğüne tanık olduk. Bilindiği gibi sermaye cephesi krizden en az zararlı kurtulmak için, krizin derinleşmesinin sebeplerinden biri olan IMF ile en kısa zamanda bir anlaşma yapılması gerektiğini savunuyordu. TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ’ın ağzından bu talep şöyle dile getirilmişti: “IMF ile yeni bir stand-by anlaşması imzalamalıyız. IMF ile ivedilikle girilecek yeni ve güçlü bir işbirliği, elde edilen makro istikrarın kuvvetlendirilmesi ve sürdürülebilmesi açısından önemli bir destek oluşturacaktır. Bu konuda gereksiz biçimde gecikilmiştir.”

Burjuva sınıf için risk, sömürden elde edilenlerde bir azalma demektir ve bunun paniğe neden olması doğaldır. Erdoğan şahsında bir sermaye sözcüsü için ise ikinci bir risk daha vardı, yaklaşan yerel seçimler. Bu yüzden esip gürlemeli, koltuğunu güvence altına almalıydı.

IMF heyetinin Türkiye ziyareti sırasında ısrarla “IMF isteklerimizi kabul etmezse anlaşma yapmayız” diyen Erdoğan’ın, ABD ziyareti sırasında stand-by anlaşmasında anlaşmaya varıldığının kesinleştiğini öğrendik. Daha önce “ümüğümüzü sıktırmayız” diyen Erdoğan, Washington’da emperyalistlerin G-20 Zirvesi sonrası yaptığı açıklamayla, küresel krize karşı IMF ile anlaşarak işçi ve emekçilerin ümüğünü efendileriyle birlikte sıkmaya hazır olduklarını ilan etmiş oldu.

Bu anlaşmanın çerçevesine ilişkin olarak burjuva medyada, “yatırımları kesmeden kamu harcamalarını

kıyarak büyümeye devam edileceği” yönlü yazılar yer alıyor. “Yatırımları kesmeden harcamaların kısılması” IMF ile yapılan anlaşmanın özünü oluşturuyor, işçi ve emekçiler için tehlike çanlarının çaldığını gösteriyor. IMF ile varılan bu anlaşmanın en az 10 milyar dolarlık bir krediyi kapsamaması hedefleniyor. Bu ülkede IMF gibi bir emperyalist kuruluşa borçlu kalmanın bedelini işçi ve emekçiler defalarca yaşadı ve yaşamaya devam ediyor.

IMF programlarıyla yol almaya çalışan sömürücü asalakların başımıza nasıl bir bela sardığını şu araştırma da açıkça gösteriyor. *The New York Times*’ın haberine göre, IMF’den borç alan Doğu Avrupa ve eski Sovyet ülkelerinde tüberküloz (verem) hastalığında hızlı bir artışa rastlanırken, IMF yardımı almayan ülkelere tüberküloz hastalığının rastlanma sıklığındaki eğilim de bunun tersi...

IMF fonlarına karşı çıkan uzmanlar, bunu devletlerin borçlarını ödemeye çalışırken sağlık harcamalarından kısmasına bağlıyorlar. 21 ülkenin sağlık kayıtları üzerinde çalışan araştırmacılar, herhangi bir IMF yardımı almanın her yıl rastlanan yeni vaka sayısında yüzde 13.9, bu hastalıkla yaşayan insanların sayısında 13.3 ve tüberküloz kaynaklı ölümlerde 16.6’lık bir artış ile bağlantılı olduğunu

buldular.

PLoS Medicine dergisinde online olarak yayımlanan bu çalışma, istatistiksel olarak tüberküloz, enflasyon oranları, şehirleşme ve işsizlik oranları gibi birçok faktör açısından kontrol edildi. Başlıca otoritelerden Cambridge Üniversitesi araştırmacısı David Stuckler, IMF’nin eleştirilerine karşı bu araştırmayı savundu. Araştırma tüberküloz ölümlerinin, her yüzde birlik borç artışını takiben yüzde 0,9 artış gösterdiğini gösteriyor. Ve bir ülke IMF programını terk ettiğinde, ölüm oranları yüzde 31 oranında düşüyor. Stuckler, “*bir paralellik bulduğumuzda bu dikkatinizi çeker. Ama aynı yöne işaret eden 20’den fazla koreleasyon bulduysanız, nedensellik ilişkisi kurmak için kuvvetli delile sahipsinizdir*” derken, nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu da gayet iyi açıklıyor.

“Yatırımları kesmeden kamu harcamalarının kısılması” ve “IMF anlaşmasının en az 10 milyar dolarlık bir krediyi kapsamaması”... İşte küresel krizi atlatmanın yegâne yolu! Sermayeyi refaha çıkartıp emekçileri daha da yoksullaştırmak... Bizi aklıktan öldüremezlerse verem edip öyle öldürecekler.

O halde gerçek bir bağımsızlık için de, insanca bir yaşam için de sosyalizm!

Sosyalist Kamu Emekçileri’nden çağrı!

Sosyalist Kamu Emekçileri, geçtiğimiz ay KESK Genel Merkezi’ni ve ilgili bileşenleri göreve çağıran bir deklarasyon yayınlamış ve imzaya açmıştı. İmza kampanyası 15 Kasım günü yapılan bir basın toplantısıyla sona erdi.

Açıklama sırasında salona “*Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkalım! Genel grev, genel direnişi örgütleyelim! Biz hazırız, istersek başarabiliriz/Sosyalist Kamu Emekçileri*” ozaliti asıldı.

Kamu emekçilerinin yaşam koşullarının gittikçe kötüleştiğinden ve SSGSS ile birlikte sağlık haklarını da kaybettiklerinden bahsedilen açıklamada, sırada bekleyen yeni yasalarla birlikte mevcut hakların gaspının süreceği ifade edildi. İş güvencesiz çalışmanın da kural haline geldiği belirtildi.

KESK’in Kasım ayını kapsayan bir mücadele programı açıkladığı, ancak, programda ayakları yere basmayan “genel direniş” söyleminin öne çıktığı ifade edildi. Saldırıları püskürtmek, kapitalizmin krizini sahiplerine ödetmek için sendikali-sendikasıız tüm emekçilerin ortak mücadelesinin şart olduğu, direniş sürecinin somut talepler etrafında hak alıcı bir mücadele hattı üzerinden, tabandan örülerek hayata geçirilmesi gerektiği vurgunladı. Bunun yapılmasının yolununun, devrimci bir mücadele ve eylem hattı oluşturarak, bu çalışmayı işyerlerinden örgütleyecek taban örgütlerinin oluşturulmasından geçtiği belirtildi.

Sosyalist Kamu Emekçileri’nin gerçekleştirdiği deklarasyon çalışmasının, süreci kamu emekçileri arasında tartışmaya açmak, emekçilere grev ve direniş komiteleri ihtiyacını anlatmak, bu yönlü bir irade beyanında bulunan emekçileri göreve çağırmak amacı taşıdığı ifade edildi.

Başta KESK bileşenleri olmak üzere bir bütün olarak kamu emekçileri şu taleplerle göreve çağırıldı:

“1- Gerçek bir genel direnişin örgütlenmesi için sendikali-sendikasıız, sözleşmeli-kadrolu tüm kamu emekçilerini kapsayacak grev ve direniş komiteleri kurulmalıdır!

2- Aralık ayında başlamak üzere süresiz iş bırakma hedefiyle uzun soluklu bir mücadele programı ve buna uygun bir eylem takvimi oluşturulmalıdır!

KESK Genel Merkezi hızla toplanarak süreci adım adım işyerlerinden doğru grev ve direniş komiteleriyle örmek için karar almalıdır. Bu süreçte elini taşın altına koyacak tüm bileşenleri böyle bir sürecin örgütlenmesi için seferber etmelidir. KESK MYK’sını ve tüm bileşenleri bu doğrultuda sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıyoruz...”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal işçileri faturayı ödememek için yürüyor!

Metal işçileri dört haftadır gerçekleştirdikleri Cuma eylemleriyle “MESS dayatmalarına hayır!” derken, sermayenin krizi kapatmalarla, işten çıkartmalarla devam ediyor.

Gebze’de, Kartal’da, Ümraniye’de ve Bursa’da fabrika yürüyüşleri gerçekleştiren Birleşik Metal-İş Sendikası üyeleri eylemlerinin 5. haftası olan 14 Kasım günü coşkularını korudular.

Philips işçilerinden coşkulu yürüyüş

Gebze Organize Sanayi Bölgesi girişinde “Kriz bahane edilerek PHILIPS kapatılamaz! / PHILIPS işçileri”, “Babalar işsiz, çocuklar aç kalsın!” pankartını açarak yürüyüş gerçekleştiren 150’ye yakın Philips işçisi, “kriz gerekçesiyle” kapatma kararı alınan fabrikalarını terketmeyeceklerini ve “krizin faturasını ödemeyeceklerini” haykırdılar.

Yürüyüşe Türk Philips Genel Merkezi’nin bulunduğu Hollanda’dan Uluslararası Bilgi Ağı Enstitüsü Koordinatörleri Hanka Heumakers ve Franny Paren de destek verdi. Gebze OSB’nin güvenlik görevlileri yürüyüş sırasında kamera çekimi yaparak tacizde bulununca, işçilerle güvenlikler arasında tartışma yaşandı.

“Hamdolsun direniyoruz!”, “Philips kapatılamaz!”, “Direne, direne kazanacağız!”, “Yılgınlık yok, direniş var!” sloganları atan işçiler Explore Philips / Philips will close the company!”, “Philips’i keşfedin, 150 Philips işçisi işinden olacak!”, “Demek ki aynı gemide değiliz!” dövizlerini taşıdılar.

Eylemde konuşan BMİS Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, metal işkolundaki büyümeye rağmen kriz bahanesiyle fabrika kapatılmasına karşı çıktı.

Gebze’de yürüyüşler 5. haftasında

Gebze Fen-İş Köprüsü civarında sabah erken saatlerde gerçekleştirilen eylemlerde **Sarkuysan, Çayırova Boru, Kroman Çelik, Akkardan, Makina Takım** işçileri yürüdüler.

Saat 07.00’de Fen-İş Köprüsü’nde “Kazanılmış haklarımızdan vazgeçmeyeceğiz!” pankartı ve sendika flamalarıyla kortej oluşturan Sarkuysan ve Çayırova Boru işçilerinin yürüyüşüne **Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)** üyesi tersane işçileri de dövizlerle destek verdiler.

Saat 08.00’de yine Fen-İş Köprüsü’nde toplanan Kroman Çelik işçileri, aynı pankart ve flamalarla işyerlerine doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar atıldılar.

Aynı saatlerde bir başka eylem de Makina Takım ve Akkardan işçileri tarafından gerçekleştirildi. Akkardan işçileri Yeni Mahalle Köprüsü yönünden, Makina Takım işçileri de Fen-İş Köprüsü’nden Akkardan’a kadar coşkulu bir şekilde yürüdüler. Burada birleşen kitle adına yapılan konuşmanın ardından işçiler işbaşı yaptı.

TİB-DER üyesi tersane işçileri Gebze metal işçilerinin eylemine “*Tersane işçilerinden metal işçilerine... Mücadelenizde yalnız değilsiniz!*” başlıklı bildiriler dağıtarak seslendiler.

Kartal’da belediye işçilerinden anlamlı dayanışma!

Kartal’da ise **ABB** işçilerinin yürüyüşüne Genel-İş Sendikası üyesi **Kartal Belediye** işçileri destek verdiler.

Saat 07.45’te Kartal Köprüsü yakınındaki BP’de toplanan ABB işçileri ve belediye işçileri pankartlar açarak yürüyüş gerçekleştirdiler.

“Kazanıncaya kadar mücadeleye devam!” pankartını açan Genel-İş üyeleri, yaklaşık 70 kişilik katılımlarıyla eyleme anlamlı bir destek verdiler. MESS dayatmalarına karşı ortak sloganlar atan belediye ve metal işçileri “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Genel grev genel direniş!” sloganlarıyla dayanışmalarını gösterdiler.

Fabrika önünde kitleye seslenen ABB işyeri temsilcisi, Genel-İş üyelerinin yanı sıra eyleme destek veren BDSP, ÜİD-DER ile EMEP yöneticilerine teşekkür etti.

Genel-İş Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir de sınıf dayanışmasına vurgu yaparak direnen metal işçilerinin her zaman yanında olacaklarını dile getirdi. BDSP’liler eyleme dövizlerle katıldılar.

Tepeören’de Isuzu, Kartal’da ise Anadolu Motor işçileri eylem yaptılar.

Dudullu’da ABB işçileri yürüdü!

Dudullu ABB işçileri sabah yürüyüşlerinin 5. haftasında yine OSB dörtyolda toplandılar. Fabrika pankartını açarak yürüyüşe geçen 60 kadar işçi yol boyunca, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “MESS MESS şaşırma, sabrımızı taşıрма!”, “ABB işçisi, direnişin simgesi!” sloganlarını attılar. Yürüyüş boyunca çevre fabrikalardan ve yoldan geçen arabalardan destek alan ABB işçileri, MESS dayatmalarına “Geliyor, geliyor, genel grev geliyor!” sloganları ile cevap verdiler.

Eyleme BDSP’li Metal İşçileri, OSİM-DER, EMEP ve ÜİD-DER destek verdi. OSİM-DER’li işçiler eylem öncesinde, OSB-İMES İşçi Bülteni ile ABB işçilerine yönelik hazırlanmış “Ortak mücadeleyi büyütelim!” başlıklı bildirinin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Bursa’da Prysmian işçileri yürüdü!

Prysmian işçileri MESS dayatmalarına karşı yaptıkları Cuma eylemlerine bu hafta da devam ettiler. Sabah saatlerinde Bursa’dan gelen işçiler Burgaz Sapağı’nda, Mudanya’dan gelen işçiler ise İskele Meydanı’nda toplanarak fabrika önüne kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca “İş, ekmek yoksa barış da yok”, “Yaşasın iş, ekmek, özgürlük mücadelemiz!”, “Zafer direnen işçilerin olacak!” sloganlarını attılar.

Fabrika önünde işçilere seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci, metal görüşmelerinde arabulucu döneminin başladığını belirterek, MESS ve Türk Metal çetesinin kriz bahanesiyle faturayı metal işçilerine kesmelerine izin vermeyeceklerini ifade etti. Mustafa Özbek’in yaptığı açıklamalara da değinen Ekinci, BMİS’in Türk Metal çetesinin bu saldırgan tavrına karşı gereken tutumu göstereceğini söyledi.

Eskişehir’de coşkulu yürüyüş

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi’nde de Birleşik Metal-İş üyesi işçiler eylemdeydiler.

Saat 18.00’de beyaz eşya üretimi yapan Süsler Doruk Fabrikası önünden başlayan yürüyüş coşkulu bir havada gerçekleştirildi. Süsler Doruk Fabrikası’nın bulunduğu 8. Cadde’de destek veren kurumların ve sendika yöneticilerinin de gelmesiyle başlayan yürüyüş jandarma barikatıyla kesildi.

Jandarma barikatı önünde metal işçilerine seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Gökteş, 5. haftasına giren sabah eylemlerinin kararlılıkla sürdürüldüğünü söyledi. Patronların işten atma ve ücret ödememe tutumlarıyla krizin faturasını işçilere yüklemek istediklerini belirten Gökteş, MESS’in dayatmalarını geri çekmemesi durumunda greve gideceklerini sözlerine ekledi. İşçilerin önüne barikat kuranların “kimlerin hizmetinde olduklarını bildiklerini” vurguladı.

Eylem boyunca coşkulu sloganlar atıldı. BDSP, SDP, Halkevleri, EMEP, TKP, TÖP, EHP, Eğitim-Sen, SES, BTS, Emekli-Sen ve Genç-Sen’in destek verdiği eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Yürüyüşte Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar da yer aldı.

29 Kasım'a çağrı eylemlerinden...

İşçi ve emekçiler alanlara çıktı!

Sermaye kendi krizinin faturasını işten çıkartmalarla, doğalgaz, elektrik ve temel gıda maddelerine yapılan yüksek zamlarla işçi ve emekçilere ödetmek isterken, 15 Kasım günü Türkiye'nin birçok ilinde emekçiler sokağa çıktı. İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana'da ise kitlesel ve coşkulu yürüyüşler gerçekleştirildi. Birçok ilin sokaklarında "Krizin faturası patronlara!" sloganı yankılandı.

Ankara'da 29 Kasım çağrısı

29 Kasım'da KESK ve DİSK'in ortak örgütleyeceği krize karşı merkezi miting öncesi Ankara'da Güvenpark'ta oturma eylemi ve basın açıklaması yapıldı.

Önce Ziya Gökalp Caddesi'nde bulunan Eğitim-Sen 1 No'lu şube önünde toplandı. Buradan yürüyüşe geçen kitlenin önü Gima önünde polis barikatıyla kesildi ve flamaların indirilmesi istendi. Kitlenin kararlı tutumu karşısında polis barikadı açtı. Emekçiler flamalarıyla Güvenpark'a yürüdüler. Eylemde en önde "Yoksulluğun, yolsuzluğun krizin faturasını emekçiler ödemeyecek!/ KESK Şubeler Platformu" yazılı pankart açıldı.

Güvenpark'ta yapılan basın açıklamasında, "Bu krizi bizler yaratmadık ve bedelini ödemeyi kabullenmeyeceğiz! İşsizliğe, yoksulluğa ve zamlara karşı emek, barış ve demokrasiden yana tüm kesimleri 29 Kasım'da Ankara'ya bekliyoruz." denildi.

Açıklamanın ardından on dakikalık oturma eylemi yapıldı. Eylem boyunca "Zam, zulüm, işkence, işte AKP!", "Krizin faturası patronlara!", "Sefaletle teslim olmayacağız!" sloganları atıldı. ESP, EHP, DHF, Partizan, Emek Partisi, HKP, Halkevleri pankart ve flamalarıyla eyleme katıldılar. Mitingin çağrısıyla eylem son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Adana'da 29 Kasım çağrısı

DİSK Bölge ve KESK Adana Şubeler Platformu tarafından "Krize, işsizliğe, yoksulluğa ve zamlara karşı emek, barış ve demokrasi!" şiarıyla bir yürüyüş ve oturma eylemi gerçekleştirildi. 29 Kasım eylemine çağrı yapıldı.

Eğitim-Sen Adana Şubesi önünde toplanan kitle buradan İnönü Parkı'na yürüdü. Yolum bir kısmı trafiğe kapatılarak gerçekleştirilen yürüyüş kitlesel ve coşkulu oldu. Yürüyüş sırasında kriz ve AKP karşıtı sloganlar öne çıkarken, yol boyunca yürüyüş kortejine katılımlar oldu. İnönü Parkı'na gelindiğinde basın metnini KESK Adana Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Sinan Tunç okudu. 2008 yılı başından itibaren yaşanan krizle birlikte işçi ve emekçilerin yaşam koşullarının gün geçtikçe kötüleştiğine ve buna eklenen kriz bahanesiyle işten atmaların giderek arttığına değinen Tunç, buna rağmen hükümetin krizi yadsıdığını belirtti. Emekçileri 29 Kasım'da Ankara'ya çağırırdı.

Konuşmanın ardından beş dakikalık oturma eylemine geçildi. Bu sırada söz alan DİSK Bölge Temsilcisi Kemal Aslan, krizi yaratanın emekçiler olmadığını, bu nedenle de faturasını emekçilerin ödemeyeceğini söyledi. Birçok fabrikada işten atmalar yaşandığını, oysa krizin faturasının sermaye olduğunu belirterek, yaşananların hesabının sermayeden sorulması gerektiğini vurguladı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı coşkulu eylem,

oturma eyleminin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Eskişehir'de 29 Kasım yürüyüşü

Eskişehir Emek Platformu, 15 Kasım günü zamlara ve krizin emekçilere ödetilmeye çalışılmasına karşı bir eylem gerçekleştirildi. Kızılay İş Merkezi önünde "Zamlara, işten atılmalara, yoksulluğa, AKP'ye dur de! Krizin faturasını ödemeyeceğiz!" pankartı arkasında toplanan kitle Hamam Yolu'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık AKP hükümetinin uygulamalarını teşhir eden konuşmalar gerçekleştirildi.

Yediler Parkı'nda yapılan açıklamada, bugün ortaya çıkan ekonomik krizin faturasının emekçilere ödetilmeye çalışıldığı belirtilerek, 2008 başından beri doğalgaza, elektriğe ve temel gıda maddelerine yapılan zamlarla geçim sıkıntısı içinde olan işçi, emekçi ve yoksul kesimlerin hayatının iyice zorlaştığı vurgulandı.

BDSP, DPG, SGD, Halkevleri, ÖDP, TKP, TÖP, SDP, EHP, EMEP ve İHD'nin destek verdiği eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Kırşehir'de de yürüyüş vardı!

Kırşehir'de Eğitim-Sen Şube binası önünde biraraya gelen kamu emekçileri Ahi Meydanı'na doğru yürüdüler. KESK Kırşehir Dönem Sözcüsü Eğitim-Sen Şube Başkanı Fevzi Kılıç, Ahi Meydanı'nda kamu emekçilerine seslendi. KESK'in tüm illerde okunan basın metnini okuyarak, 29 Kasım'da Ankara'da gerçekleştirilecek mitinge çağrı yaptı.

Yürüyüş boyunca ve açıklama sırasında, "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın demokrasi mücadelemiz!" sloganları sıklıkla atıldı. Eyleme yaklaşık 85 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kırşehir

Trabzon'da emekçiler sokakta!

Trabzon'da Atatürk Alanı'nda eylem gerçekleştiren emekçilere seslenen KESK Trabzon Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Celal Akaç, ekonominin kaderinin değişmemesinin sebebinin iktidara gelen tüm partilerin yıllardır aynı siyasal ve ekonomik programı uygulamaları olduğunu söyledi. Krizin etkisini büyütmemek için başta doğalgaz ve elektrik olmak üzere son bir yılda yapılan fahiş zamların geri alınması

gerektiğini ifade etti.

Sivas'ta 29 Kasım çağrısı

Sivas'taki basın açıklaması ise Cıvıllar Parkı'nda gerçekleştirildi. SES Sivas Şube Başkanı Mustafa Çoban yaptığı açıklamada "Bu krizi bizler yaratmadık ve bedelini kabullenmeyeceğiz. İşsizliğe, yoksulluğa ve zamlara karşı emek, barış ve demokrasiden yana olan tüm kesimleri 29 Kasım'da Ankara'ya bekliyoruz" dedi.

Tokat'ta krize karşı eylem

Eğitim-Sen Tokat Şubesi üyeleri Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eğitim-Sen Şube Başkanı tarafından okunan basın metninde krizin faturasının emekçilere ödetilmeye çalışıldığı vurgulandı. 29 Kasım'da Ankara'da gerçekleştirilecek eyleme çağrı yapıldı.

Edirne'de emekçiler eylemde!

Edirne PTT Başmüdürlüğü binasının önünde toplanan KESK Edirne Şubeler Platformu ve DİSK Trakya Bölge Temsilciliği üyeleri 29 Kasım çağrısını yükseltti. KESK Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Adnan Gölpinar yaptığı açıklamada, AK Parti'nin iktidara geldiği günden beri emekçilerin hakkını savunmadığını söyledi.

Ordu: "Zamlar geri alınsın!"

KESK Ordu Şubeler Platformu, Şadırvan önünde toplanarak yaptığı eylemde zamların geri alınmasını istedi. Basın açıklamasını yapan KESK Ordu Dönem Sözcüsü, "Derin toplumsal yaralar açacak bu işten çıkarmalar yaygınlaşırken, AK Parti hükümeti gelişmeleri seyretmekle yetinmektedir" dedi.

Samsun: "Zamlar geri alınsın!"

Samsun'da KESK'e bağlı sendikaların üyeleri Süleymaniye Geçidi'nde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla doğalgaz, elektrik ve temel gıda maddelerine yapılan zamların geri alınmasını istedi.

Kayseri'de basın açıklaması

Kayseri'deki eylem Cumhuriyet Meydanı'nda gerçekleştirildi. KESK Merkez Yönetim Kurulu üyesi Songül Morsümbül'ün katıldığı basın açıklaması KESK'e bağlı sendikalar yer aldı.

İstanbul'da 29 Kasım çağrısı...

“Krizin faturası patronlara!”

KESK ve DİSK'in 29 Kasım günü Ankara'da düzenleyeceği miting öncesinde “Krizin faturası patronlara!” diyen emekçiler 15 Kasım günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yürüdüler. Yürüyüş kolunun en önünde “Kriz, işsizliğe ve zamlara karşı emek, barış ve demokrasi mitinginde buluşalım!/ KESK-DİSK” ortak pankartı yer aldı. DİSK'e bağlı sendikaların eyleme katılımı oldukça zayıftı.

Bakırköy Devlet Hastanesi önünden başlayan yürüyüşe KESK'e bağlı sendikaların İstanbul Şubeleri pankartlar açarak katıldılar. Kolluk güçlerinin yürüyüşü engelleme çabaları eylem boyunca devam etti. Sloganlarla İncirli Caddesi'ne gelen kitlenin önü burada polis panzeri ve çevik kuvvet tarafından kesildi.

Polisin engelleme çabası “Emekçiye değil çetelere barikat!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganlarıyla karşılandı. Bir süre devam eden gerginlik, yürüyüş kolunun başka bir caddeye yönlendirilmesi sırasında da devam etti. Çevik kuvvet kitleyi sürekli taciz etti.

Yürüyüşte, “Doğalgaza değil maaşlara zam!”, “Krizin faturası patronlara!”, “Kahrolsun ABD, işbirlikçi AKP!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları sık sık atıldı.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması yapıldı. Kitleye seslenen KESK Genel Başkanı Sami Evren “İşsizliğe, yoksulluğa, zamlara karşı 29 Kasım'da Ankara'ya!” çağrısı yaptı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Yunus Öztürk, platformun hazırladığı basın açıklamasını okudu. İşsizlik rakamlarının sürekli arttığına dikkat çeken Öztürk, “kriz” gerekçesiyle 40 bine yakın insanın işten çıkarıldığını söyledi.

Kamu emekçilerine yönelik sürgün kararları, “memurluktan men” saldırıları, bazı üyelerin siyasal görüşleri nedeniyle gözaltına alınarak tutuklanmaları, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganıyla protesto edildi. Son dönemde artan polis devleti uygulamalarının sendika yöneticilerine uygulanan baskılarla aynı olduğunun altının çizildiği açıklamada birleşik mücadele vurgusu yer aldı.

Ardından DİSK Genel Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm birleşik mücadelenin önemini vurgulayan konuşmalar yaptılar. Basın açıklaması oturma eylemiyle son buldu.

Yürüyüşe DİP, TKP ve Yurtsever Cephe'nin yanısıra CHP pankart açarak katıldılar.

Sosyalist Kamu Emekçileri “Haklarımıza sahip çıkalım! Genel grev-genel direnişi örgütleyelim! Biz hazırız istersek başarabiliriz!/ Sosyalist Kamu Emekçileri” pankartını açarak yürüyüşe katıldılar. Alanda “Kamu Emekçileri Bülteni”nin dağıtımını yaptılar.

Kortejlerden yer yer coşkulu sloganların yükseldiği eylem, bir miting havasında geçti.

Kartal'da 29 Kasım çağrısı...

Eğitim-Sen 5 No'lu Kartal Şubesi de 29 Kasım mitingine Kartal Meydanı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla çağrı yaptı.

Basın açıklamasından önce krizi ve zamları protesto etmek üzere 15 dakikalık oturma eylemi yapan emekçiler, coşkulu sloganlar attılar.

Oturma eyleminin ardından basın açıklaması okundu. 2008 yılının başından itibaren peşpeşe yapılan zamlara değinilerek, bu zamların işçi ve emekçilerin

yaşamlarını zorlaştırdığı ifade edildi. Son dönemde yükseltelen şoven saldırılara vurgu yapıldı.

Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, BDSP, TKP, Yurtsever Cephe, EMEP, Emekli-Sen, UİD-DER ve ESP'nin de yer aldığı eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Eylem sırasında *Kamu Emekçileri Bülteni* ve Kartal İşçi Kültür Evi Derneği'nin tanıtım broşürlerinin

dağıtımları gerçekleştirildi.

Eylem boyunca, “Zam, zulüm, işkence işte AKP!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “AKP zamlarını al başına çal!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de kitlesel ve coşkulu 29 Kasım çağrısı...

“Krizin faturasını ödemeyeceğiz!”

DİSK ve KESK'in ortak örgütlediği “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!” yürüyüşü 15 Kasım günü Basmane Meydanı'nda binlerce işçi ve emekçinin toplanmasıyla başladı. En önde “Krizin faturasını ödemeyeceğiz!/DİSK-KESK” pankartının taşındığı eylem, KESK İzmir Şubeler Platformu, BDSP, Emekli-Sen Buca Şubesi, Birleşik Metal-İş, TMMOB İl Koordinasyon Kurulu ve siyasi partiler katılım sağladı.

Konak Meydanı'na doğru gerçekleşen yürüyüş coşkulu bir atmosferde gerçekleşti. Kolluk güçlerinin tacizine karşı “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları atılarak oturma eylemi gerçekleştirildi.

DİSK ve BMİS yürüyüşün en canlı kortejleriydi. Yürüyüş kolunu Konak Meydanı'nda polis barikadı karşıladı. İzmir Büyükşehir Belediye binasına yürüme ısrarını koruyan kitlenin kararlılığı polis barikatının açılmasını sağladı. Yürüyüş, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarıyla coşkusunu koruyarak devam etti. “Krizin faturasını patronlar ödesin!” sloganı ise en sık atılan slogandı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklamasını okuyan KESK İzmir Şubeler Platformu Sözcüsü Ramis Sağlam şunları söyledi:

“... Halk için değil, kâr için, pazar için üretmek, bunun için yaşadığımız çevreyi, Dünya'yı yaşanabilir olmaktan çıkarmak, havayı, suyu, petrolü, hayvanları, yeraltı ve ye üstü kaynaklarını yok etmek, daha fazla pazar, daha fazla kâr hırsı, bir avuç patronun daha çok zenginleşmesi, ihtiyacı olan halkların açlıktan kırılması, yoksulluğun artması, dünyanın dört bir yanını cehenneme çeviren hiç bitmeyen savaşlar...”

“Tüm ezilenlerin ekonomik, sosyal, demokratik talepleri için emek ve demokrasi programı hayata geçirilmelidir. Bu nedenle tüm halkımızı 'krize, işsizliğe, yoksulluğa ve zamlara karşı' 29 Kasım'da Ankara'da yapacağımız 'Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi'ne ve mücadeleye çağırıyoruz.”

DİSK Genel-İş İzmir 3 No'lu Şube Başkanı Cafer Konca ise DİSK adına açıklama yaptı!

“Bu kriz bizim değil, faturayı ödemeyeceğiz! Kriz kapitalizmin krizidir. Kar hırsına dayalı ücretli sermaye düzeninin krizidir. Kapitalizmin başkenti ABD'de patlak vererek tüm dünyayı sarmıştır. Zaten sermaye düzeni olan kapitalizm başlı başına bir krizler sistemidir. 1929 büyük bunalımından bu yana defalarca aynı durumu yaşamıştır. Kapitalizmin bu derin krizleri kaçınılmaz olarak bir depresyonu getirir. Kendi sermayesi büyük ölçüde atıl kalır. Üretim ve yeniden üretim daralır ve bu da yeni işsizler ordusu anlamına gelir” diyerek konuşmasına başlayan Konca *Kapital*'den alıntılar yaparak açıklamayı sürdürdü.

Eylemde, “Genel grev genel direniş!”, “Kahrolsun İMF, işbirlikçi AKP!”, “Sefaletle teslim olmayacağız!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “AKP zamlarını al başına çal!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçi memur el ele genel greve!” sloganları atıldı.

Komünistler eyleme, “Krizin faturası kapitalistlere!”, “Tüm çalışanlar için genel sigorta!”, “Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “İşçi sağlığına ve güvenliğine kaynak aktarılın!”, “İMF, DB vb. emperyalistlerle kölece ilişkilere son!”, “Tüm çalışanlar için grevli-TİS'li sendika hakkı!”, “7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Ücretlerin düşürülmesine son verilsin! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!” dövizleriyle katıldılar. Eylem 29 Kasım Ankara mitingine yapılan çağrıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden...

İşçiler Philips'i uyardı!

Birleşik Metal-İş Sendikası, Türk Philips'in kapatılma kararının tekrar gözden geçirilmesi için 17 Kasım günü Dudullu'da bulunan Philips Genel Müdürlüğü önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçiler ve aileler fabrikaya yakın bir yerde araçlardan inerek yürüyüşe geçtiler. "Babalar işsiz, çocuklar aç kalsın! / BMİS Gebze Şubesi" pankartı ve "Kazandırdığımız paralar nerede!", "Krizin faturasını biz ödemeyeceğiz!", "Philips'i keşfedin! Philips fabrikayı kapatacakmış!", "Demek ki aynı gemide değiliz!", "Biz aydınlattık onlar kararttı!", "Philips kapatılmaz!", "Ürettik, kazandırdık, işimizi istiyoruz!", "Philips'i keşfedin! 150 Philips işçisi işinden olacak!" dövizlerini açarak sloganlarla Genel Müdürlük önüne geldiler.

Basın açıklamasını BMİS Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Celalettin Aykanat gerçekleştirdi. Krizin faturasını ödemeyeceklerini söyleyerek, krizi yaratanların peşlerini bırakmayacaklarını, bugüne kadar sefasını sürenlerin şimdi cefasını da çeceklerini ifade etti. Sendikanın ve Philips işçisinin kolay kolay teslim olamayacağını vurguladı.

Basın açıklamasının ardından işçiler oturma eylemi gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Burulaş direnişi sürüyor!

Aylar önce TÜMTİS Sendikası'nda örgütlendikleri için işten çıkarılan sarı otobüs şoförlerinin her Pazartesi gerçekleştirdikleri eylemleri 17 Kasım günü de devam etti.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde, "İşçi kıymına sessiz kalmayacağız! / Onurumuzdan, sendikamızdan vazgeçmeyeceğiz! / Otobüs Şoförleri" pankartı açıldı ve çeşitli dövizler taşındı.

Eylemde yapılan konuşmada, AKP'li Bursa Belediyesi'nin Anayasayı ihlal ettiği belirtildi. Benzer bir olayın Gaziantep'te yaşandığı, işten atılan şoförlerin yerel mahkemede Büyükşehir belediyesine iade kararı almasına ve kararın Yargıtay kanalıyla onaylanmasına rağmen belediyenin yasa tanımazlığına vurgu yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

GSB'den miting kararı

Gebze Sendikalar Birliği krizin etkilerine karşı ortak mücadele kararı aldı. Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi'nde toplanan Gebze Sendikalar Birliği Temsilciler Meclisi toplantının ardından "Kriz ticareti yapılmasına müsaade etmeyeceğiz" başlıklı bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Krizin yansımalarına karşı en kısa süre içinde miting gerçekleştirme kararı alındığı, kriz bahanesiyle el uzatılan İşsizlik Sigortası Fonu'nun yağmalanmasına ve kıdem tazminatının gaspına karşı mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. Metal işkolunda uyuşmazlık zaptının tutulduğu toplu sözleşme görüşmeleri de açıklamada yer aldı. Temsilciler Meclisi'nden çıkan kararlar ise şöyle sıralandı:

- Krizin etkilerinin kamuoyuna anlatılması ve dayanışmanın üst seviyeye çıkartılarak sürekli hale getirilmesi,

- Metal işçisinin toplu sözleşmesinde dayatılan tavra karşı birlikte hareket edilmesi ve metal işçisinin

yalnız olmadığının gösterilmesi,

- Krizden sadece sendikalı çalışanların değil tüm halkın etkilendiği, bu nedenle yapılacak etkinliklerin tüm emek dostlarıyla birlikte örgütlenmesi.

Basın açıklaması sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Valf'te "kriz" fırsatçılığı

58 işçinin çalıştığı Yakacık Valf Klinger'de örgütlü olan Birleşik Metal-İş Sendikası, 14 Kasım günü sabah saatlerinden itibaren üyelerinin işyerine alınmaması tutumuyla karşılaştı.

Üç gündür farklı isimlerden oluşan "işten atılacaklar listesinin" dolaştığı işyerinde, Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube üyesi işçiler "kriz" gerekçesiyle sergilenen bu tutumun gerçekçi olmadığını söylüyor. Yeni siparişler alındığını, Valf patronunun kriz fırsatçılığı yaptığını ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Asil Çelik'te ücretsiz izin saldırısı

Bursa Orhangazi Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Asil Çelik işçileri ücretsiz izin saldırısı ile karşı karşıyalar. Asil Çelik'te 600 işçi çalışıyor. 350 işçinin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olduğu fabrikada, ekonomik kriz gerekçe gösterilerek ücretsiz izin dayatılıyor.

17 ve 18 Kasım tarihlerinde 43 işçi ücretsiz izne çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler fabrika girişlerinde bekliyorlar. 18 Kasım günü 16.00-24.00 vardiyası girişinde toplanan işçilere hitaben konuşan BMİS Bursa Şube Sekreteri Erol Bektaş, ücretsiz izinleri kabul etmeyeceklerini, Asil Çelik patronunun krizi bahane ederek toplu sözleşmeyle kazanılan hakları gasp etmesine izin vermeyeceklerini belirtti. İşçiler de ücretsiz izin kâğıtlarını imzalamayarak Çalışma Bakanlığı'na suç duyurusunda bulundular. Alkış ve sloganların ardından eylem sona erdi.

Ayrıca Nilüfer Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Asamet'te de toplu sözleşme sonucu arabuluculuk döneminin ardından, fabrikada yapılan grev oylamasında, işçiler 61 oyla grev kararı aldılar.

18 Kasım 2008 / Adana

Fabrikada

BMİS üyesi 90 işçi bulunuyor.

Kızıl Bayrak / Bursa

Balcalı Hastanesi'nde eylem

Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nde çalışan sağlık emekçileri, döner sermaye ek ödemesinin adaletli dağıtımı, taşeron işçilerin insanca yaşanacak bir ücret alması ve kadrolu istihdam edilmesi talepleriyle 18 Kasım günü iki saatlik iş bırakma ve oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Yaklaşık 200 sağlık emekçisi saat 08.30'da poliklinikler önünde toplandı. Burada kamu emekçilerine, hastalara ve hasta yakınlarına dönük konuşmalar yapıldı. Yaklaşık bir saat sonra basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, artık sözün bittiği noktada olunduğu ve sağlık çalışanlarının "artık yeter!" dedikleri ifade edildi. İdare tarafından sürekli sözler verilerek oyalanmaları nedeniyle bu uyarı eylemini yapmak zorunda kaldıkları vurgulandı.

"Sağlık işi ekip işidir!", "Güvenceli iş, insanca yaşamaya yetecek ücret istiyoruz!", "Hastaneler işletme, hasta müşteri, çalışanlar ücretli köle değildir!", "Dönerler arttırılsın, taban aylığına eklensin, adil dağıtılsın!" dövizlerinin taşındığı eylemde, "Parasız eğitim, parasız sağlık!", "Eşit işe eşit ücret!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Taşeron gidecek, güvence gelecek!", "İşçi memur elele, genel greve!" sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından 29 Kasım günü yapılacak mitinge çağrı yapıldı. Ardından on dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Adana

HİLTONSA'da anlaşma imzalandı

OLEYİS ile Adana HiltonSA Otel arasında sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlandı. Önceki süreçte otel yönetimi ve OLEYİS arasında yapılan görüşmeler uyuşmazlıkla sonuçlanmış ve işçiler grev pankartını asmışlardı.

240 işçi adına DİSK'e bağlı OLEYİS ve HiltonSA arasında imzalanan sözleşmeye göre, 2008 yılı için yüzde 10, 2009 yılı için yüzde 15 oranında ücret zammı verildi. Yanısıra sosyal haklarda da iyileştirmeye gidildi. Çalışanlara 2009 yılında 4 ikramiye verilecek.

Kızıl Bayrak / Adana

Harbiye'de SAM protestosu...

Tez-Koop-İş üyeleri, IBM İcra Kurulu Başkanı Sam Palmisano ve 400'e yakın uluslararası şirketin üst düzey yöneticisinin "IBM İşadamları Zirvesi" için Türkiye'ye gelişini 13 Kasım günü eylemle karşıladı.

Harbiye'deki Cemal Reşit Rey Konser Salonu önünde "IBM'in dünya lideri ülkemizde yapılan haksızlığa son ver!/Tez-Koop-İş Sendikası" ve İngilizce "Fix the problem stop them and fix the problem! / Sam your guys are doing wrong!" pankartını açan Tez-Koop-İş üyelerine TÜMTİS İstanbul Şubesi ve TÜMTİS 1 No'lu Şube de destek verdi.

IBM Türk çalışanlarının son bir yıllık örgütlenme süreçleri hakkında bilgi verilerek, IBM'in yaptığı işkolu itirazının hukuksuzluğuna vurgu yapıldı. IBM çalışanları üzerinden kazanılan milyonlarca dolara rağmen çalışanların iradesinin yok sayıldığı söylendi.

Tez-Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube üye ve yöneticilerinin de yer aldığı eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir Emek Platformu'ndan açıklama

Eskişehir Emek Platformu 13 Kasım günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, hükümetin göreve geldiği günden bu yana halkın çıkarlarına değil sermayenin çıkarına hizmet ettiği, yıllardır toplumsal düzenin buna uygun tanzim edildiği belirtildi. Zamlar, daralan piyasa şartlarının bir sonucu olarak işsizliğin ve yoksulluğun daha da artacağı bir ortamda herkesin en doğal hakkı olan sağlıklı yaşam hakkına indirilen bir darbe olarak tanımlandı. Böyle bir süreçte emekçilerin tavrını ortaya koyması gerektiği vurgulandı. Yapılan zamlar derhal geri alınmalı, işten çıkartmalar derhal durdurulmalı ve GSS yasası derhal yürürlükten kaldırılmalı talepleri sıralandı.

Açıklamadan sonra şehir merkezinde ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Adana BTS'den sevk eylemi

Yüksek Planlama Kurulu kararıyla sözleşmeli personelin ek ödeme hakkından mahrum bırakılması, BTS Adana Şubesine bağlı kamu emekçileri tarafından 14 Kasım günü protesto edildi.

Sabah saatlerinde gar önünde toplanmaya başlayan demiryolu çalışanları, halaylar ve sloganlar eşliğinde basın açıklamasına kadar bekleyişlerini sürdürdüler. Basın metnini okuyan BTS Adana Şube Başkanı, toplu görüşme süreci öncesinde açıklanmış ek ödemelerin fiyaskoya dönmesinin ardından 15 Ekim'de bordro yakma eylemi yaptıklarını, ancak 17

bin demiryolcunun mağduriyetinin devam ettiğini anlattı. "Ek ödemeler konusunda Bakanlar Kurulu kararı uygulanmalı, YPK kararı düzeltilmelidir" diyerek, bu doğrultuda mücadelelerini sürdüreceklerini ifade etti.

Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı'nın açıklamasının ardından demiryolu emekçileri hep birlikte sağlık müdürlüğüne giderek sevk aldılar. Sevk alma işlemini de eyleme dönüştüren emekçiler burada da halaylarını sürdürdüler. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı ve Kamu Emekçileri Bülteni'nin de dağıtıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Çapa Tıp'ta iş bırakma eylemi!

Çapa Tıp Fakültesi'nde çalışan sağlık emekçileri, bir süredir "döner sermaye katkı paylarının adil dağıtılması" talepleriyle gerçekleştirdikleri iş bırakma eylemlerinin sonuncusunu 14 Kasım günü gerçekleştirdi.

Mono Blok önünde saat 08.00'de bir araya gelen sağlık çalışanları, alkış ve sloganlarla rektörlüğü protesto ettiler. "Dönerler arttırılsın adil dağılsın! / SES Aksaray Şube" pankartı ve "Ekipte varız, dönerde yokuz," "Eşitlik, adalet istiyoruz," "İnsanca yaşamak istiyoruz," dövizlerini taşıdılar.

Dekanlık önünde yapılan konuşmada, öğretim üyelerinde olduğu gibi diğer çalışanlara da yasada belirlenen üst sınırdan döner sermaye dağıtımı talep edildi. Ardından Prf. Dr. Zeki Kılıçarslan, İTO YK üyesi Zeynep Çolakoğlu mücadeleyi destekleyeceklerini belirten konuşmalar yaptılar. Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ise, 19 Kasım günü İÜ Rektörlüğü'ne yapılacak yürüyüşe belediye işçilerinin destek vereceğini açıkladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

4 /C'liler köle değildir!

Kamusal hizmetlerin tasfiyesine yönelik olarak, çalışanlar arasında eşitsizlik yaratan 4/C statüsündeki sağlık emekçilerinin durumu hakkında SES Adana Şubesi 13 Kasım günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. SES Adana Şube binasında gerçekleştirilen açıklamada, AKP hükümetinin, kamu çalışanlarını kölelik koşullarında sözleşmeli olarak çalıştırmak istediği belirtildi. Son yıllarda değişik statüde çalıştırmanın arttığına dikkat çekildi.

Açıklama "Biz SES olarak 4C'lilerin bu sorunları

17 Kasım 2008 / Bursa

çözümlene ve sözleşmeli kölelik koşulları ortadan kalkana dek mücadele etmeye kararlı olduğumuzu tüm kamuoyuna duyuruyoruz." sözleriyle son buldu.

Kızıl Bayrak / Adana

Eğitim-Sen'den "etik" uyarısı

Eğitim-Sen yaptığı yazılı bir açıklamayla, "Kamu Görevlileri Etik Davranış İlkeleri" yönetmeliği kapsamında okullara gönderilen yazıyı protesto etti. Söz konusu yazıda, yaklaşmakta olan 24 Kasım Öğretmenler Günü vesilesiyle öğretmenler, öğrencilerden "pahalı hediyeler" almamaları konusunda uyarılıyor.

Eğitim Sen tarafından yapılan açıklamada, pek çok sıkıntıya katlanarak çalışan eğitim emekçilerinin 24 Kasımlar'da "pahalı hediye alan, etik ilkelere uymayan" bir biçimde yansıtıldığı ve bunun onur kırıcı olduğu ifade edildi. Etik ilkeleri hatırlatan bu yazının "etik ilkeler"i çiğneyen bir karaktere büründüğü vurgulandı.

Sürgünlere karşı basın açıklaması

Eğitim-Sen Adana Şubesi geçtiğimiz yıl sürgüne gönderilen üyesi Sahil Onat'ın sürgününün yargı kararıyla durdurulması üzerine 14 Kasım günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, Eğitim-Sen'in hukuki olmaktan uzak, baskı ve sindirmeye yönelik her türlü girişim ve uygulamanın karşısında olduğu vurgulandı. Eğitim emekçilerinin haklarına yönelen her türlü girişimin karşısında hukuksal ve örgütsel mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Partinin gelişme sorunları...

Devrimci ideoloji, devrim

(Eylül 2008'de verilmiş kapsamlı bir konferansın TKİP'nin güncel durumuna ilişkin özel bölümüdür...)

Sol hareket üzerine yaptığım değerlendirmeler üzerinden partimizin bakışına, tuttuğu yola, bu doğrultuda yapmaya çalıştıklarına da girmiş oldum bir bakıma. Sonuçta sol hareketin eleştirisini olanaklı kılan bakışaçısı, partinin kendi bakışı, yönelimi, tercihleri ve öncelikleri konusunda da bir fikir verebilmektedir.

Partimiz hakkında öncelikle şunu söyleyeyim. Biz sorunlarımızı ve önceliklerimizi biliyoruz, güç ve enerjimizi de buna teksif ediyoruz. Şu an bizim için öncelikli ve tayin edici olan devrimci örgüt sorunudur; bu kapsamda, illegal örgütsel temelimizi, militan kadrosal yapımızı ve profesyonel örgütsel altyapımızı sağlamlaştırmak sorunudur. Bunlar aynı zamanda II. Kongre'nin de partinin önüne koyduğu önceliklerdir.

İllegal temellere dayalı örgütsel yapımızı güçlendirmek, pekiştirmek, toplam politik çalışmamızın birleştirici ve sürükleyici eksenine haline getirmek, bugün bizim için en öncelikli sorun. Dikkatimizi ve enerjimizi buna teksif etmiş bulunuyoruz. Bunu bir öncelik, öncelikli bir yoğunlaşma alanı olarak kavramak gerekir yalnızca. Bu bizim genel politik çalışmamızı herhangi bir biçimde zayıflatmayan bir yoğunlaşma değil. Tam tersine, bu alandaki başarı daha başarılı bir politik çalışmanın da güvencesidir.

Partimizin programı açıktır. Bakışı, çizgisi, stratejisi, yönelimleri bellidir. Geçmişin deneyimlerinden gerekli dersleri çıkarmış, o dersleri öğretici sonuçlar olarak kendi yöneliminin bir parçası haline getirmiş bir partidir TKİP. Sol hareketi değerlendirirken sık sık bir irade kırılmasından sözettim. İrade kırılmasını ideolojik ve moral kırılma olarak tanımlıyorum her şeyden önce. Bu açıdan TKİP son derece sağlam bir konumdadır. Pratik durum daha somut bir konudur. İdeolojik tutarlılığınız sürdüğü sürece ve devrimci iradenizi koruduğunuz müddetçe, pratikteki sorunları çözme yeteneğini de er ya da geç gösterirsiniz.

Bolşevizm deneyimi bunun tam da böyle olduğunu bize özellikle göstermektedir. 1905 Devrimi'nin arifesindeki Bolşevizm tablosunu ortaya koyan tarihçiler, somut durumun Lenin'in teorik planda ortaya koyduğu çok şeyden belirgin bir biçimde uzak olduğuna dikkat çekerler. Tony Cliff'in Lenin'in biyografisini ele alan eserindeki gözlemleri bu açıdan özellikle dikkate değerdir. Fakat Lenin'in sağlam önderliği altında ideolojik ve ilkesel doğrultusunda büyük bir kararlılık ve tutarlılık gösteren Bolşevik Partisi'nin bu sorunları zaman içinde aştığını, ve tam da Lenin'in baştan ilkesel çerçevesini çizdiği bir örgütsel yapıya oturduğunu biliyoruz. Önemli olan ideolojik tutarlılık ile devrimci iradeyi koruyabilmektir, öteki tüm sorunlar zamanla çözülebilecektir bu durumda. Bolşevizmin zengin deneyiminin bize çarpıcı bir biçimde gösterdiği de bir kez daha budur. Bu doğrultu, tutarlılık ve irade

yitirilmediği içindir ki, bolşevizm tam da tarihçilerce çizilen o perişan tablodan yalnızca 9-10 ay sonra Moskova'da silahlı işçi ayaklanmasını yönetebilecek bir yetenek, bunun gerektirdiği bir önderlik ve örgütsel düzey ortaya koyabilmiştir.

TKİP 20 yıllık bir siyasal birikime dayanıyor ve 10 yıllık bir partidir. Peki neyi ifade ediyor, ne başarmıştır? Burada üzerinde öncelikle durduğum, öncelikli saydığım sorun üzerinden buna vereceğim yanıt şudur: Geleneksel küçük-burjuva akımların ideolojik ve moral bir çözülme içinde tasfiye oldukları, ihtilalci örgütsel zeminini yitirdikleri bir dönemde TKİP aynı alanda sağlam durmayı başarmıştır ve halen bu duruşunu pekiştirme yoğun gayreti içindedir. Devrimci ideolojik tutarlılığını devrimci sınıf yönelimi ile birleştirmiştir ve ihtilalci örgütsel zeminin korunmasında özel bir ısrar göstermiştir. Bir siyasal gericilik ve liberal tasfiyecilik döneminde bunu başarmak az iş değildir ve TKİP halen bunu başarabilen tek devrimci örgüttür bugünün Türkiye'sinde.

Sorunun özü bu olsa da, benim için yine de önemli olan bu değil. Bu partinin bir bakışı, bir yönelimi ve bir iradesi var, bunda kararlı ve ısrarlı. Ben bunu belirtmeyi daha önemli görüyorum. İnsanlar daha tanımlı pratik başarılar görmek istiyorlar. Bense kısa vadede bu türden pratik kazanımları kendi içinde çok anlamlı bulmuyorum. İdeolojik bakışı olan, tutarlı ve net bir kimliği olan, ihtilalci örgütü olan bir parti bunları ancak devrimci bir sınıf çalışması ekseninde eteklemişe büründürebilir, siyasal mücadelede iddialı bir konumu ancak bu sayede elde edilebilir. Öteki her şey kendi içinde ve kısa vadeli olarak yalnızca görüntüdür, yanıltıcıdır, aldattıcıdır ve dolayısıyla geçicidir. Revizyonizmin babası Bernstein'ın "hareket her şeydir, nihai hedef hiçbir şey" reformist-pragmatist formülasyonunu hatırlayınız. Gündelik olarak bir takım güçlerle bir yerlere koşturursunuz, her yerde varmış, bir şeyler yapıyormuş gibi görünürsünüz, ama gerçekte sonuç hiçbir şeydir. Çünkü stratejik doğrultunuz yoktur, kavranacak halkadan kavramamışsınız, oturulması gereken eksene oturmayı önemsememişsinizdir. "Nerede hareket orada bereket" anlayışıyla dolanıp duruyorsunuzdur. Devrimci açıdan bununla varılabilecek hiçbir yer, elle tutulur hiçbir sonuç yoktur.

10. yılını kutlamaya hazırlanan partimiz hakkında özellikle vurgulayabileceğim en temel, en özlü nokta

bu. Biz sınıf çalışması eksenine oturan, güçlerini sınıf çalışması içinden, sınıf hareketi toprağından devşirmeye çalışan, devrimci proleter kimliğini bu çalışma içinde geliştirmeye çalışan, kadrosunu buradan devşirmeye ya da mevcut kadrolarını bu çalışma içinde dönüştürmeye bakan, giderek bunda belli başarılar da sağlayan, artık işçi üyeleri ve aday üyeleri olan bir partiyiz. Bu bir mesafe. Stratejik mesafe bu tür başarılar üzerinden alınır. Demek ki maya yavaş yavaş tutuyor, gelecek ideolojik bakışın ve stratejik doğrultunun gerektirdiği temelde güvence altına alınıyor.

TKİP bugünün Türkiye'sinde sistemli bir sınıf çalışmasına yönelen tek harekettir. Bu rastlantı da değildir. Öncelikle bu

tümüyle bir ideolojik bakış sorunudur ve işin bu yanı gereğince biliniyor. Fakat buradaki üstünlük bundan da ötedir. Sistemli bir sınıf çalışması her şeyden önce büyük bir sabır ve soluk gerektirir. Yıllarca çalışacaksınız ve buna rağmen belki de bunun elle tutulur somut bir maddi karşılığı olmayacak. Buna rağmen de çalışma iradesi göstereceksiniz. Bu, küçük-burjuva soluksuzluğunun gösterebileceği bir sabır ve soluk değil. Bazıları şahsında dikkate değer gözlemlerimiz var. Şu veya bu işçi havzasına bazen heyecanlı bir "çıkış" yapıyorlar ve yalnızca birkaç ay dayanabiliyorlar. Ardından kısa dönemlere endeksli beklentileri boşa çıkınca aynı hızla bölgeyi terk ediyorlar. Bu

küçük-burjuva soluksuzluğunun tipik bir yansıması oluyor. Soluk, doğru çizgide ısrar anlamına gelir aslında. Stratejik hedefini, önceliklerini, tercihlerini gözetmek anlamına gelir. Halihazırda bizim en önemli üstünlüğümüz bu.

Elbette işimiz kolay değil. Ciddi bir biçimde zorlanıyoruz. Bizzat yaşayarak devrimci bir örgütü büyütmenin ne kadar zor olduğunu görüyoruz. Bu noktada yaşanan ve kaçınılmaz bir biçimde bizim saflarımızda da bir biçimde kendini gösteren zayıflamanın bilincindeyiz. Eskiden biz bir kadroyu legal alanda illegal alana kaydırmayı biraz geciktirdiğimizde, o kadro bunu soruna dönüştürüp kendisine karşı bir güvensizlik sayabiliyordu. Kaydırılmasındaki gecikmeye tepki gösteriyor, bir an önce geçmekte ısrar ediyordu. Şimdi, hazırlan yoldaş, başka bir alana gideceksin dediğimiz zaman, belli belirsiz huzursuz olabilen insanlarla karşılaşabiliyoruz, seyrek de olsa bunu kaçışa çevirebilenlere bile rastlayabiliyoruz. Bunlar bizde

ci örgüt, devrimci sınıf!..

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

Sayı: 254, Kasım 2008

bile olabiliyor. Biz ki moral gücü her zaman sağlam tutan bir partiyiz. Biz ki bu açıdan iyimserliğini, çizgisine ve örgütüne güvenini koruyan bir partiyiz. Ama biz bile bu türden örnekleri yaşayarak görüyoruz. Buradan gelen zorluğun ne demek olduğunu biliyoruz. Ama biz bu zorlukların üzerine gitme ve yenme başarısını gösteriyoruz, belirgin farkımız burada. Biz ipin ucunu bırakmıyoruz. İpin ucunu tutanlar, bu konuda irade ve kararlılıklarını korudukları sürece, yeni kadrolar çıkarmak ve bu süreci ilerletebilmek imkanı da bulabiliyorlar.

Dikkat ediniz, hep örgüt sorunundan konuşuyorum. Çünkü çok hassas bir sorun ve bugünün Türkiye’inde devrimci açıdan en önemli sorun. Bugünün Türkiye’inde devrimci geleneğin sürdürülüp sürdürülemediği, sıkı sıkıya devrimci örgütsel temelin sürdürülüp sürdürülemediğine bağlanmış durumda. Devrimci örgüt tasfiyeciliği karşısında kararlı, tutarlı ve etkili bir duruş bu açıdan çok çok önemli. Devrimci kimlik bakımından belirleyici bile denebilir buna.

Örneğin 20 yıl önce, o yenilgi sonrası dönemde, o yeniden toparlanma sürecinde daha farklı bir tutum içinde idik. O gün bize göre temel sorun, köklü bir ideolojik yenilenme sorunu idi. Sol hareket kolay ve yıkıcı bir yenilgi yaşamıştır, bu bir ideolojik çizginin ve sınıfsal kimliğin yenilgisidir gerçekte. Dolayısıyla bununla hesaplaşmadan, bu temelde köklü bir ideolojik yenilenme yaşanmadan hiçbir yere gidilmez diyorduk. Fakat bizim bunu dediğimiz dönemde devrimci örgüt sorununda hiç değilse ayakta kalmış devrimciler arasında iyi kötü bir hassasiyet zaten vardı. Bu durumda aslolan ideolojik yenilenme idi ve bu mevcut örgütsel anlayış ve yapıyı da yeni bir temelde kurmak olanağı sağlardı. Oysa bugün halkçı küçük-burjuva akımlar devrimci örgüt zemini ile birlikte bu konudaki hassasiyeti de yitirmiş görünüyorlar. Bu çok ciddi ve çok tehlikeli bir durumdur. Bunun yitirildiği bir durumda devrimci bir ideolojik yenilenme için zaten hiçbir şans kalmaz.

TKİP geçmişin kapsamlı bir devrimci eleştirisi temelinde marksist-leninist ideolojik kimliğini oluşturmuştur. İdeolojik-ilkesel temeli nettir, stratejik doğrultusu açıktır, programı dostun düşmanın gözleri önünde göndere çekilmiştir. Bu durumda tüm dikkati devrimci örgüt ve devrimci pratik üzerindedir. Devrimci çizgisini stratejik hedefleri doğrultusunda hayata geçirmek, sınıf ekseninde ve devrimci örgüt aracılığıyla ete-kemiğe büründürmek çabası içindedir. Bu çerçevede bir dönem sınıf yönelimi sorunu

üzerinde özel bir tarzda durmuş, bunu kavranacak halka saymış ve buna kuvvetle yüklenmiştir. Geline yerde bu alanda önemli bir mesafe almıştır. TKİP artık sınıf hareketiyle anılabilen bir hareket haline gelmiştir. Bugünün Türkiye’inde bu alanda benzersiz bir konum ve tutum içindedir.

Şimdi ise TKİP için devrimci örgüt halkası ön plandadır. Tüm enerjisi ile buna yüklenmektedir. Bu, devletin son 10 yıllık politikasının tahlilinden, bunun dönün devrimci hareketinden arta kalan akımlar üzerindeki etkisinden ve onları bugün sürüklediği durumdan da çıkarılmış bir sonuçtur. Bu, II. Parti Kongresi değerlendirmelerinden esinlenen “Devrimci Örgüt Yaşamsaldır” başlıklı metinde gereğince gerekçelendirilmiştir. Başlık bile bu halkaya neden özel bir tarzda yüklendiğimiz konusunda bir fikir vermektedir.

Geçmişte Türkiye’nin devrimci örgüt sorununda hassas bir takım çevreleri bile bugün bu sorunda belirgin bir irade kırılması içindedirler. Partimizin bundan çıkardığı sonuçlar var. Türkiye’de devrimci kimlik tasfiye oluyor, çünkü devrimci kimliğin zemini devrimci örgüttür. Devrimci kimliği, devrimci ideolojinin bir ürünü olarak devrimci bir örgüt koruyabilir. Bu nedenle sorun şimdi bizim için çok daha önemli, çok daha öncelikli bir hale gelmiştir.

Yaşadığımız zorlanma doğru anlaşılmalıdır. Türkiye devrimci hareketinin köklü akımlarının bu kadar kolay savrulduğu ve tasfiye olduğu bir dönemde, sadece doğru ideolojik çizgiye sahip olmak düzgün bir yolda doğrusal bir gelişme imkanı sağlamaz. Verimsiz bir dönemde, köklü devrimci akımların bile çöküntüye uğradığı zor bir ortamda, sizin doğrularınız kendi başına doğrusal ve bereketli bir gelişme zemini olamaz. Kaçınılmaz olarak zorlanırsınız. Tutunmayı başarabiliyor musunuz, iradenizi koruyabiliyor musunuz, ısrarınızı koruyabiliyor musunuz? Ve bu her şeye rağmen kendini belli başarılar olarak da gösteriyor mu? İşte önemli olan budur! Bu kadarı var ve bu kadarı görülüyor. Ben görünen neyse ondan söz ediyorum. Parti siyasi bir varlıktır, siyasi olan da görünen neyse odur. Ama görünmeyen şudur. Örneğin, ihtilalci bir örgüt ekseni hayati önemdedir ve sizin buna ayırdığınız zaman, harcadığınız enerji kısa dönemli olarak göze görünmez. Önemli değil, zaman içinde nasılsa görünecektir. Yüz metre koşmuyoruz, biz maratoncuyuz! Devrim bir maraton işidir, kısa dönemli sonuçların bir önemi yok kendi başına. Soruna ipi göğüsleme iradesi ve yeteneği üzerinden

bakmalısınız, devrimci olan başka türlü bakmaz.

Zorlanıyoruz ama, bizim kafamız açık, tercihlerimiz net, tereddütümüz yok. Bir mesafe de alıyoruz. Zaman içerisinde daha iyi bir noktaya gidiyoruz hep. Politik olarak daha güçleniyoruz, çevremiz genişliyor, deneyim kazanıyoruz, örgütsel yapımız giderek daha bir oluşuyor ve oturuyor. Değişik araç ve imkanları devreye sokabiliyoruz. Başka bazı yeni kentlere açılabiliriz...

(...)

Son olarak bir noktayı daha vurgulamak istiyorum. TKİP’nin devrimcilik anlayışında, üç-beş yılda neyi, ne kadar kurtarabilirim anlayışına yer yoktur. TKİP marksist-leninist bir partidir, diyalektik düşünüyor, zamana da diyalektik bakıyor. Biz uzun dönemli gericiilik yıllarında da soluğunu tutmasını bilmesi gereken bir parti olarak bakıyoruz kendimize.

Tarihin bir tekerleği var, onu hızlandırabiliriz. Ama ona yapay bir şekilde, toplumsal yasaların elverdiği sınırların ötesinde bir hız kazandıramayız. Özel iradenin belli sınırları var, bu da bilimin temel bir gerçeği. Bizim tarihe kazandıracığımız hız, tarihsel-toplumsal akışın kendi yasallıklarıyla yarattığı hızla endekslidir. Biz yoktan hareket yaratamayız, yoktan hız yaratamayız. Tarihin bugün bir ilerleyiş hızı var, o son tahlilde bizim de ilerleyiş hızımızı belirliyor. Kuşkusuz yaptığımız her şeyi daha iyi yapabiliriz, daha başarılı yapabiliriz, bunları saklı tutuyorum. Ama neyi ne kadar başarılı yaparsak yapalım, yapacaklarımızın tarihsel-toplumsal koşullar tarafından belirlenmiş belirli sınırları olacaktır. Eğer marksist isek, bu konuda gerçekçi olmalıyız.

Çağımız devrimler çağıdır, bu çağda her yerde devrimci durum vardır, yeter ki devrimci öncü ona devrimci müdahalesini yapabilsin türünden düşünce ve inançlar bize yabancıdır. Emperyalizm çağının da uzun durgunluk dönemlerini, sosyal mücadelenin zayıfladığı dönemleri içerebildiğini, bu dönemlerde devrimciler soluklarını tutmayı başarabilirlerse ancak hareketli devrimci dönemlere yanıt verebilmek başarısını gösterebileceklerini de biz biliyoruz.

Biz soluğumuzu tutuyoruz, ama elimiz böğrümüzde de beklemiyoruz. Gündelik olarak yapılması gereken ne varsa yapmaya çalışıyoruz, büyük bir emek harcıyoruz. Gündelik olarak en büyük enerjiyi sergiliyoruz. Ama kendimizi ne kadar zorlarsak zorlayalım, bugünkü koşullarda yapacaklarımızın belli sınırları olacağını hiçbir zaman unutmamalıyız.

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Kartal'da etkinlik...**“Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!”**

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin büyük bir yıkımla karşı karşıya olduğu bu günlerde Ekim Devrimi'nin 91., Türkiye işçi sınıfının biricik kılavuzu Komünist Partisi'nin 10. yılını 16 Kasım günü gerçekleştirdiğimiz etkinlikle selamladık.

Salonumuzu Marx, Engels ve Lenin'in, işçi sınıfı, parti ve sosyalizm vurgularının yer aldığı sözlerden oluşan küçük panolarla donattık. Ayrıca Parti ambleminin yer aldığı *“Ekim Devrimi 91., Yeni Ekimler'in Partisi 10. Yılında!”*, *“Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!”* şiarlı pankartımızla sahneyi süsledik.

Etkinliğimiz Habip, Ümit, Hatice yoldaşlar şahsında, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından 10. Yıl vesilesiyle hazırlanan sinevizyon gösterimine geçildi. İlgiyle izlenen sinevizyon gösteriminin ardından etkinliğimiz partinin misyonu, ortaya çıkışı ve farklılıklarının vurgulandığı bir konuşmayla devam etti. Yapılan konuşmada Parti'nin 10. mücadele yılına dair şu vurgular yer aldı:

“Bugün kapitalist sistem tüm kurumlarıyla çürümüşlüğüne bizlere gösteriyor. Her birimiz fabrikamızda, okulumuzda, evde, televizyon başında bu sistemin kirlenmişliğini çok yakından görüyor ve hissediyoruz. İşçi ve emekçilerin sömürüsü katmerleştikçe toplumsal yaşam da bir o kadar geriye gidiyor. İşçi sınıfının kölelikten kurtulması, toplumsal yaşamın insanca yaşanılacak bir düzeye gelmesi ancak işçi sınıfının örgütüyle buluşması ve kendi iktidarını kurmasıyla mümkündür. 10. yılımızda bizler bu Parti'nin saflarındaki işçiler ve emekçiler olarak o büyük günü yakınlaştırmak için partimizi işçi kitleleri içerisinde ete kemiğe büründürme sorumluluğuyla yü yüzeviz. 10. Yıl, büyük bir coşku, geleceğe dair özgüven ve umut olduğu kadar, sorumluklarımızın bir kat daha arttığı anlamını da taşıyor.”

Partili mücadeleyi büyütme çağrısıyla son bulan konuşmanın ardından etkinliğe katılan dostlarımız ve yoldaşlarımız söz aldı. İşçi bir yoldaşımız Parti'nin kendisi için ne anlam ifade ettiğini şu sözlerle dile getirdi:

“Ben bir işçi olarak makinamın başında, patronların ücretlerimizi bölük pörçük ederek bize dilenci muamelesi yaptığı, deli gibi çalıştırdığı, örgütlü olduğumuz sendikamın ise bizleri savunmak yerine akbabalık yaptığı bu günlerde biliyorum ki yalnız değilim, benim bir partim var. O yüzden yaşadığım her sorunda, yaşanılan her hareketlilikte dönüp yoldaşlarımı arıyorum. Bence Parti tümüyle budur. Bir işçinin tüm olumsuzluklar, zorluklar içerisinde kılavuzu, yol göstericisidir.”

Bizleri yıllardır tanıyan ve destek veren emekçi bir ablamız da söz alarak *“Çabalarımızı, emeklerinizi görüyorum. Eğer sizler olmazsanız, bu Parti olmazsa, bizler o zaman kendimizi daha yalnız hissederdik. Şimdi buradayız, biraradayız. Umarım bu mücadele daha da büyüyerek sürer. Yaşasın sosyalizm!”* diyerek etkinliğe katılan dost ve yoldaşlara umut ve güven kattı. Etkinlik bir kez daha devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısıyla son buldu.

Kartal'dan Komünistler

Ekim Devrimi'nin 91., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 10. mücadele yılı Adana'da yapılan bir etkinlikle kutlandı...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Ekim Devrimi'nin 91., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 10. mücadele yılı 16 Kasım günü Adana'da gerçekleştirilen bir etkinlikle kutlandı.

Etkinlik gerek ön hazırlık çalışmalarında gerekse de programın sunumunda sosyalizmin güncelliğini işleyen bir temelde örgütlendi. Emperyalist-kapitalist sistemin merkezinde başlayan kriz ve bu krizin önlenemez yayılışı ile birlikte faturanın işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışıldığı ortaya konuldu. Krizin faturasının egemenler tarafından işçi sınıfına ve emekçilere ödetirilmeye çalışıldığı bir dönemde, insanlığın yegâne alternatifinin sosyalizm olduğu vurgusunun öne çıkarıldığı bir çalışma yürütüldü.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından gerçekleştirilen etkinliğin hazırlık çalışmaları afiş, davetiye ve bültenlerden oluşan çok sayıda aracın bir arada kullanıldığı bir faaliyet olarak örgütlendi.

Etkinlik salonu da etkinliğin içeriğine uygun bir biçimde düzenlendi. Salona *“Kapitalizm kriz, açlık, savaş ve sefalet demektir! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”*, *“İşçi sınıfının devrimci programı atında birleşelim, savaşalım!”* pankartlarının yanı sıra Marx, Engels ve Lenin'in resimleri ile sınıfı partiye ve sosyalizme kazanma mücadelesinde ölümsüzleşen Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların resimleri yerleştirildi.

Etkinlik programı, 1848 Devrimleri, Paris Komünü ve Ekim Devrimi'nin kahramanları, Hitler faşizmine karşı direnen Sovyet işçi ve emekçileri, Türkiye devriminin geleceğini örerken çeliği kanlarıyla sertleştirenler ve dünyanın dört bir yanında sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir gelecek için dövüşürken ölümsüzleşenler şahsında yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. 20. yüzyılın başında gerçekleşen Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nden başlayarak 1920'li yıllardan günümüze Türkiye'deki sınıf ve sol hareketin gelişimi süreçlerini ele alan ve küçük-burjuva devrimci hareketten kopan komünist hareketin Yeni Ekimler'in Partisi'nin kuruluşuna kadar olan sürecini etkili bir biçimde anlatan sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi.

Sinevizyon gösteriminin ardından yapılan açılış konuşmasında, işçi sınıfının mücadele tarihinin sayısız yenilgiler ve unutulmaz zaferlerle dolu olduğu dile getirilerek, komünistlerin bu tarihin mirasçıları oldukları ifade edildi ve bu tarihten öğrenmenin gerekliliğinin altı çizildi.

Geçmişi olmayanın geleceğinin de olamayacağı bilinciyle hareket edilmesi gerektiği, aksi takdirde yok olup gitmenin kaçınılmaz bir akıbet olacağı vurgulanarak, geleceğe yürürken geçmişten öğrenme ihtiyacının altı çizildi.

Etkinliğin ikinci bölümü ise Volkan Yaraşır ve BDSP temsilcisinin konuşmalarından oluştu.

Volkan Yaraşır, Ekim Devrimi'ni önceleyen süreçte Rus işçi sınıfının gelişimini ve onun entelektüel mayasını oluşturan süreci canlı bir anlatımla özetledi. Fransız Devrimi'nden başlayarak tarihsel süreci değerlendiren Yaraşır, Bolşevikler öncesi Rus devrimci hareketini yer yer detaylara girerek irdeledi. Rus işçi sınıfının mücadele içindeki yaratıcı gücünü gerek ortaya çıkan örgütlülükler gerekse de geliştirilen mücadele

biçimleri temelinde canlı örneklerle anlatarak, sol hareket içinde pek öne çıkarılmayan Sovyet deneyimini ve onu ortaya çıkaran koşulları özetledi. Marx'ın Feurbach üzerine tezlerinden 11. Tez üzerinde duran Yaraşır, bunun Rusya'daki karşılığının devrimci işçi sınıfı ve onun öncüsü olan devrimci parti ve Sovyetler olduğunu belirtti.

Lenin'in Nisan Tezleri üzerinde özellikle duran Yaraşır, bu süreçte partisini dahi karşısına alan Lenin'in yanında işçi sınıfının olduğunu belirterek, işçi sınıfının yaratıcı gücünün gerekli durumlarda aldığı doğru kararlarla kendi yolunu bulmasını sağladığını belirtti.

Taban örgütlenmeleri üzerinde de duran Yaraşır, bu örgütlenmelerin sınıfın öz örgütlülükleri olmalarının yanısıra sınıfın yaratıcı ve yıkıcı gücünü ortaya çıkaran ve birer iktidar aygıtına dönüşebilen mekanizmalar olduğunu vurguladı.

Bugün yapılması gerekenin sınıfa gitmek ve sınıftan öğrenmek olduğunu söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Ardından söz alan BDSP temsilcisi, Ekim Devrimi'nden öğrenmenin aynı zamanda onu gerçekleştiren partiden de öğrenmek demek olduğunu belirterek, bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfına yönelen ve sınıfa öncülük edecek bir partinin bulunduğunu ve bu partinin yolun başında olmasına rağmen geleceğe güvenle yürüdüğünü ifade etti.

Türkiye devrimci hareketi üzerine yaptığı değerlendirmelerde ise, küçük-burjuva popülist akımların kendi ideolojik ve sınıfsal kimliklerine uygun olarak sınıf dışı katmanlar içerisinde konumlandıklarını, geçici olarak güç kazansalar da bunun kısa süreli çıkışlar olarak kaldığını ifade etti. Devrimci hareketin bugün önemli ölçüde moral ve ideolojik bir kırılma süreci yaşadığını vurguladı. Geçmişin görkemli örgütlerinin bugün politik yaşamın dışına düşmelerini ve geri kalanlarının önemli ölçüde moral ve ideolojik bir kırılmaya uğramalarını çeşitli örnekler üzerinden anlattı.

Sınıfa yönelik ısrarlı ve bilinçli bir çabanın sınıfla devrimci bir temelde bulaşabilmenin biricik yolu olduğunu, bu çabanının bugün sadece Yeni Ekimler'in Partisi'nde somutlandığını ifade etti.

Konuşmaların ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Etkinlik, Ekim Devrimi üzerine yürütülen tartışmaların ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Ankara'da sınıfın partisi selamlandı...

“İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmde!”

“Kapitalizm kriz, savaş, faşizm, gericilik, açlık ve yoksulluk demektir! İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmde!” şiarıyla Ekim Devrimi'nin 91., Yeni Ekimler Partisi'nin 10. yılında düzenlediğimiz etkinliğimizi 9 Kasım günü gerçekleştirdik. Etkinliğimizi, işçi sınıfı partisinin 10. yılının coşkusunu ve haklı gururunu daha geniş işçi ve emekçi kitleleriyle paylaşma hedefi üzerinden planladık.

Kapitalizmin kriz içinde debelendiği bir süreçte sosyalizm alternatifinin güncelliğini anlatacak bir ön çalışma örgütlemeye çalıştık. Bu çerçevede yaklaşık bin afiş Sincan, Batıkent, Mamak ve Cebeci, ODTÜ, Beytepe kampüslerinde yaygın olarak kullanıldı. **“Kapitalizm kriz, savaş, faşizm, gericilik, açlık ve yoksulluk demektir! İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmde!”** şiarlı bildirilerimizi Kızılay ve Batıkent'te, ayrıca işçi ve emekçileri etkinliğimize davet etmek için yaptığımız ziyaretlerde kullandık.

Hedeflediğimiz yaygınlıkta bir çalışma örgütleyememiş olsak da, Ekim Devrimi'nin güncel çağrısını pek çok işçi ve emekçiye ulaştırmış olduk. Etkinliğimizin, eylem ve etkinlikler açısından yoğun geçtiği bir hafta sonunda gerçekleşmesi katılımı etkiledi.

Ankara Sanat Tiyatrosu'nda düzenlediğimiz etkinlikte salonu **“Parti, sınıf, devrim, sosyalizm! BDSP”**, Marks, Engels ve Lenin desenli **“Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!,”** **“Ekim Devrimi'nin ışığında, Yeni Ekimler'in yolunda sosyalizm kazanacak, dünya emeğin olacak!”** şiarlı pankartlarımızla donattık. Etkinlik salonunun girişine standımızı açtık.

Programın sunumunu yapan yoldaşımız, dünya ve Türkiye'de devrimci mücadele geleneğinin yaratıcılarının sözlerinin yer aldığı etkili bir sunumla etkinliği açtı. Ardından saygı duruşu yapıldı.

Açılış konuşmasında kapitalizmin tüm insanlığı tehdit eden yıkıcı sonuçlarına karşı sosyalizm mücadelesinin güncelliğine vurgu yapıldı. 10 yıl önce kazandığımız parti ile sınıfı, devrimi ve sosyalizmi kazanma bakışıyla hareket edildiği ifade edildi. Ardından Ekim Devrimi'nin 91., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 10. yılında **“Parti, sınıf, devrim, sosyalizm”** başlıklı sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyon ilgiyle izlendi. Sonunda hep bir ağızdan **“Yaşasın devrim ve sosyalizm!”** sloganı atıldı.

Lenin'in 1 Mayıs 1919'da yaptığı bir konuşmadan şu alıntı okundu: **“Torunlarımız kapitalist çağın kalıntılarıyla belgelerini büyük bir merakla izleyeceklerdir. Nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir yiyecek- içecek maddelerin alım satımı; fabrikalar ve işletmeler nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir... Bir insan başka bir insanı nasıl sömürebilir; çalışmadan nasıl yaşayabiliyordu bir takım insanlar? İşte tüm bunları kafalarında canlandırmakta zorluk çekecek torunlarımız. Bugüne değin çocuklarımızın göreceği günlerden masallardaymışçasına söz açılırdı. Ama şimdi yoldaşlar, temelini attığımız sosyalist toplumun bir düşler ülkesi olmadığını açık seçik görüyorsunuz. Çocuklarımız daha büyük bir çabayla bu yapıyı yükselteceklerdir.”**

Ardından Mamak İşçi Kültür Evi şiiir atölyesi sahneye çağrıldı. Sosyalizmi anlatan sunum başarıyla gerçekleştirildi ve ilgiyle izlendi.

Kısa bir aranın ardından BDSP'li sanayi işçilerinin

mesajı okundu.

Ardından devrimci dostumuz Volkan Yaraşır ve BDSP adına bir yoldaşımızın yer aldığı panel bölümüne geçildi.

Volkan Yaraşır'ın, Ekim Devrimi'nin Rusya'da hangi nesnel süreçler ve deneyimlerle mayalandığını, işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele pratiği içerisinde Sovyet örgütlenmesinin ne şekilde oluştuğunu anlatan sunumu oldukça canlı geçti. Bolşevik Parti'nin bu süreçteki rolü ve misyonu ele alındı.

BDSP Temsilcisi ise **“Ekim Devrimi ve Parti”** başlıklı bir sunum gerçekleştirdi. Devrimci sınıf partisinin devrimci iktidar mücadelesindeki yaşamsal rolünü vurgulayan bir konuşma yaptı. Etkinliğimiz Yeni Ekimler'i omuz omuza yaratma çağrısının ardından Enternasyonal marşı ile sona erdi.

80 işçi ve emekçinin katıldığı etkinliğimiz sanayi işçilerinin, gençlerin, kadınların yer aldığı, içerik açısından güçlü bir atmosferde, ancak hedeflediğimizin

altında bir katılımı geçti. Ekim Devrimi'nin 91., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 10. yılını Ankaralı işçi ve emekçilerle birlikte kutlayarak kavga bilincimizi bir kez daha bilemiş olduk.

Ankara BDSP

Hapishanelerde tecrit gerçeği!

Tutuklu Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD), Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), Toplum ve Hukuk Araştırmaları Vakfı (TOHAV) ve İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) ortak düzenlediği **“Türkiye Hapishanelerinde Tecrit Gerçeği”** başlıklı sempozyum 16 Kasım günü gerçekleştirildi.

ÇHD, TİHV, TUAD ve Tecrite Karşı Sanatçılar'ın da katılımcı olarak yer aldığı sempozyuma, Dünya Hekimler Örgütü (Medicines Du Monde) de davetli olarak katıldı. Sempozyum, Engin Çeber şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı.

Sempozyumun açılış konuşmasını yapan Fransız Dünya Doktorlarından Dr. Bernard Granjon, tecrite karşı Avrupa'da sürdürülen mücadeleyi aktararak, **“Tecrit rejimi bir işkencedir ve tüm işkenceler gibi tecritle de mücadele edilmesi ve lanetlenmesi gerekmektedir”** dedi.

Açılış konuşmasının ardından TAYAD adına konuşan Ahmet Kulaksız, Engin'in cezaevinde ayağa kalkıp sayım vermediği için öldürüldüğünü belirterek, böyle olayların bir daha yaşanmaması ve sohbet hakkının kullanılması için kitle örgütlerini mücadeleye çağırdı.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) adına konuşan Dr. Şükran İrencin, tecritin tıbbi boyutlarını içeren araştırmaları sinevizyon eşliğinde sundu. Cezaevlerinde tecritin etkilerine değinerek, Türkiye ve dünyadaki cezaevlerinin mimari yapısı, tecrit ve intihar konularına değindi.

Toplum ve Hukuk Araştırmaları Vakfı'ndan (TOHAV) Dr. Veysi Ülgen tecritin tıbbi boyutlarını anlattı. Kendilerine yapılan başvurular üzerinden somut örnekler verdi.

Fransız Dünya Doktorlarından Psikolog Dr. Corinne Gal, tecritin insan sağlığını tehdit ettiğini ve kaldırılması gerektiğini söyledi.

Yunanistan Adliye Çalışanları Sendikası Başkanı Panayotis İokamidis, Türkiye'de baskı ve zulme karşı direnen siyasi tutukluların ve ezilenlerin verdiği mücadeleyi desteklediğini belirtti.

Sempozyumun 2. oturumunda, tecritin hukuki boyutuna ilişkin Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) adına Güray Dağ bir sunum gerçekleştirdi. Tecritin, bireyi muhalif düşüncelerden arındırma, kimliksizleştirme ve kişisizleştirmeye yönelik bir devlet politikası olduğunu belirtti.

Ardından TAYAD Başkanı Behiç Aşçı bir konuşma yaptı. 45/1 No'lu Genelge'nin sohbet hakkı dışında tamamının uygulandığını belirtti. Sohbet hakkının uygulanmasına ilişkin 21 Kasım'da Galatasaray Lisesi önünde yapacakları basın açıklamasının ardından Ankara'ya yürüyeceklerini duyurdu.

TUYAB adına Semiha Köz, Türkiye'de tecrit işkencesinin 8. yılını geride bıraktığını, tecritle tutsakların siyasal irade ve kimliklerinden soyundurulmak istendiğini ifade etti. Ağır tecrit koşullarının yıkıcılığını hafifletecek talepleri sıraladı.

İHD İstanbul Şubesi'den Ümit Efe, F tiplerinin, uygulandığı bütün ülkelerde büyük bir dirençle karşılandığını, Türkiye'de ise ölüm oruçları ve açlık grevleri ile kendisini gösterdiğini söyledi.

Tecrite Karşı Sanatçılar'dan Mehmet Esatoğlu da bir konuşma yaptı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı sempozyum soru-cevap bölümü ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir’de tekstil çalışmaları...**“Krizin faturası kapitalistlere!”**

Geçtiğimiz ay ilk sayısı ile işçileri selamlayan Tekstil İşçileri Bülteni faaliyetleri yeni araçlarla sürüyor. Tekstil İşçileri Bülteni çalışanları bir yandan “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarlı çalışmalarını sürdürürken, bir yandan da önümüzdeki süreçte yürütecekleri çalışmaları planlıyor.

Tekstil İşçileri Bülteni çalışanları geçtiğimiz hafta dünyayı sarsan kriz ile ilgili bir haftalık bir çalışma gerçekleştirdi. Çalışma kapsamında “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” şiarlı bildiriler ve aynı şiar ile birlikte “Sigortasız çalışmaya, düşük ücretlere, fazla mesailere, kölece çalışma koşullarına karşı örgütlü mücadeleye!” şiarının da kullanıldığı ozalitler çıkarıldı. Materyaller tekstil fabrika ve atölyelerinin yoğun olduğu MTK Tekstilciler Çarşısı, BEGOS Tekstil Sanayi ve Goda Çarşısı’nda yoğun olarak kullanıldı. Dağıtımlar ve ozalitler işçiler tarafından da ilgiyle karşılandı.

Bildiri dağıtımı için MTK Tekstilciler Çarşısı’na giden TİB çalışanları burada özel güvenliklerin engellemesi ile karşılaştılar. Dağıtımın başlamasının ardından toplu halde gelen güvenlikler dağıtım yapmanın yasak olduğunu öne sürerek çalışanların

üzerine saldırdılar. TİB çalışanları baskı ve saldırılara rağmen faaliyetlerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

TİB’de yeni dönem hazırlıkları

TİB çalışanları önümüzdeki dönem yürütecekleri çalışmaları planlamak için 15 Kasım akşamı bir toplantı gerçekleştirdiler. Toplantıda iki ay boyunca yürütülecek bir kampanya başlatma kararı alındı.

Kampanya kapsamında ilk olarak Tekstil İşçileri Bülteni’nin yeni sayısının çıkarılması kararlaştırıldı. Bültenle birlikte “Vergiden muaf, insanca yaşamaya yeten asgari ücret!” talebi ile imza kampanyası başlatılacak ve yemekhaneler ile tekstil işçilerinin yoğun olarak gittiği kafeteryalarda imza toplanılacak. İmza kampanyası ile paralel olarak yine sefalet ücretlerinin konu edildiği bir bildirinin etkin dağıtımı yapılacak.

Kampanya, Ocak ayının ortalarında yapılacak Tekstil İşçileri Paneli’nin hazırlıkları kapsamında gerçekleştirilen toplantılar ve panel ile son bulacak.

Tekstil İşçileri Bülteni

Esenyurt’ta tekstil işçileri toplantısı!

Bir süredir çeşitli araçlarla çalışmalarını sürdüren Esenyurt İşçi Platformu Girişimi Tekstil İşçileri Komisyonu, 16 Kasım günü bir toplantı gerçekleştirdi. “*Tekstil işçileri krizi tartışıyor!*” başlığıyla yapılan toplantıya 20 tekstil işçisi katıldı. Toplantı öncesinde toplantıya çağrı yapan bir bildiri hazırlandı, hedeflenen fabrikalara dağıtıldı. Ayrıca toplantı duyuruları merkezi noktalara yapıştırıldı.

Kriz, örgütlenmenin önündeki engeller ve çözümlerinin tartışıldığı toplantıda tekstil işçileri komisyonundan bir arkadaş söz alarak, yaşanmakta olan krize dair bir konuşma yaptı. Krizin asıl sorumlusunun sermaye sınıfı olduğunu, krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmek istendiğini belirtti, sermaye sınıfının ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalıştığını dile getirdi.

Toplantıya katılan diğer işçi arkadaşlar da, fabrikalarında patronların krizi bahane ederek keyfi uygulamalar başlattığını, kimi yerlerde hafta sonu tatilinin normal çalışma saatleri olarak dayatıldığını, kimi yerlerde ücretlerin geç ödendiğini, bazı fabrikalarda zorunlu mesailerin dayatıldığını anlattılar. Tartışmalar sonucu tüm yaşanan sorunların örgütsüzlükten kaynaklandığını, çözümün örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçtiğini söylediler.

Tartışmalarda çalışmaların, fabrikalar temelinde geliştirilmesinin gerektiği vurgulandı. Bu alanda ilerleme sağlamanın yolunun, herkesin mücadeleyi omuzlamasından geçtiği ifade edildi.

Toplantı sonucunda fabrika komitelerinin oluşturulmasının hedeflenmesi ve öncelikli olarak da fabrika toplantılarının yapılması kararlaştırıldı. Önümüzdeki süreçte işçi sağlığı ile ilgili bir panel yapılmasına karar verildi. Ayrıca *Tekstil İşçileri Komisyonu*’nun yaptığı her çalışmanın bilinçlenme ve örgütlenmeye hizmet etmesi gerektiği vurgulandı.

Toplantı, verimli tartışmalarla canlı bir atmosferde gerçekleşti.

***Esenyurt İşçi Platformu Girişimi
Tekstil İşçileri Komisyonu***

Tersanelerde faaliyet...**“Krizin bedelini krizi yaratanlar ödemelidir!”**

Krizin sorumlusu olan parababalarının yarattığı yıkım tüm boyutlarıyla sürerken, krizin ağır faturasına maruz kalan işçiler, faturayı ödememek için tersaneler havzasında başlattıkları çalışmayı sürdürüyorlar.

Tuzla tersanelerinde krizi bahane eden tersane patronları işçi kıyımını pervasızca sürdürüyorlar. Tersane patronları bugüne kadar Tuzla tersanelerinde 7 bin işçinin işine son verdi. Birkaç ay içerisinde Tuzla tersanelerinde işsiz kalacakların sayısının 20-25 bin bulması bekleniyor.

DESAN patronunun vekili “işçi sayısı olarak 2002 yılına dönebiliriz” diyor. Bu yaklaşık 7-8 bin işçiyle üretimin sürmesi anlamına geliyor. DTO Başkanı ve SEDEF Tersanesi patronu Metin Kalkavan patronlara, “*Fren yapın, elinizde ne var ne yoksa satın. Nakit bu aralar çok önemli, bütün siparişleri iptal edin*” diyor.

Tersane patronları büyük oranda bu uyarıya uygun davrandı ve siparişler iptal edidi. Şu an üretim büyük oranda tamir gemilerinde sürüyor. Dolayısıyla üretim önemli ölçüde iptal edilmiş durumda. Ellerindeki varlıkları nakite çevirerek var olan krizden nemalanmaya çalışan asalak patronlar, faturayı ise işçiye kesiyorlar. Tersanelerde, kadrolu-taşeron olarak çalışan birçok işçinin işine son veren asalaklar, birçok tersanede ise ücret düşürme yoluna giderek işçileri sefaletin dipsiz kuyusuna itiyorlar.

Krizin tersaneler havzasındaki yansımalarına karşı başlattığı çalışmayı çeşitli araçlarla sürdüren **Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)**, işçi geçiş güzergahlarına astığı ozalitlerin ardından şimdi de bildiri dağıtımları gerçekleştiriyor.

TİB-DER üyesi tersane işçileri 13 Kasım günü sabah erken saatlerde “Krizin faturasını krizi

yaratanlar ödemelidir!” başlıklı ve işçileri “direniş komiteleri”nde örgütlenmeye çağırان bildirileri Aydıntepe İstasyonu’nda tersane işçilerine ulaştırdı.

Dağıtımlar tersane önlerinde ve işçi geçiş güzergahlarında devam edecek.

Tersane İşçileri Birliği

Düşünce özgürlüğü yasa koyucuların iktidarını devirmekten geçiyor!

Kapitalist sistemde düşünme, düşündüğü ifade etme, eleştirme ve eyleme geçme özgürlüğünün sınırı sermaye devletinin dönemsel ihtiyaçları doğrultusunda sürekli olarak değişir. Yine de devletin gerek stratejik gerekse dönemsel politikaları ile uyumlu kaldığı sürece düşünme hakkının tanındığı, herkesin burjuva siyaseti sınırlarında düşüncesini ifade etmesinin ve hatta aynı sınırlara riayet etmek koşuluyla eyleme geçmesinin mümkün olduğu genel olarak kabul edilir. Oldukça geniş görünen bu hak silsilesi aslında bir hiçtir. Zira ne zaman ki bir şekilde devlet aygıtının unsurlarına dokunulursa işte o an yasalarda ve kimi basın toplantılarında edilen süslü laflara rağmen bu hakların suç olduğu yüksek perdeden ilan edilir.

Bütün bunlar şaşırtıcı değildir. Sonuçta iktidardaki sınıfın temel amacı kendi egemenliğinin sarsılmadan sürmesidir. Bu yüzden Fransa'da Cezayir meselesi, İspanya'da Bask bölgesi, ABD'de Irak işgali halkın düşüneyemeyeceği konuların başında gelir. Söz konusu Türk sermaye devleti olunca düşünme, yasağı getirilmiş olan konuların listesi biraz daha uzamaktadır. Kürdistan, Ermeni soykırımı, militarist kurumsallaşmalar ve kirli savaş aygıtlarının her türlü bu listenin içerisine dahil edilebilir.

Özcesi her coğrafyada sermaye iktidarı üzerine örtüp toplum gözünde meşrulaştıramadığı kirli politikalarını yasaklar listesine dahil eder. Bu listenin uzunluğu tersten bakıldığında, o coğrafyanın emekçileri açısından bir olumluluğun da işaretidir. Zira yasakların çok olduğu yerde, yasak koyucuların korkularının da çok olduğunu bilmek gerekir. Ne kadar yasak varsa, o iktidarda o kadar boşluk vardır. Ve yasaklar aslında o boşlukları asla gerçekten kapatamayacak olan yamalardan ibarettir.

301. madde bir dokunulmazlık ilanıdır!

Türkiye'nin ceza hukuku tarihinde hep bir takım sembolleşmiş kanun maddeleri vardır. Eski Ceza Kanunu'nda düşünce ve eylem özgürlüğünün en büyük düşmanı olarak 141-142. maddeler ilan edilmişken, yalnızca kılıfı değişen ve dili sadeleştirilen sözde yeni yasa ile birlikte yerini 301. madde almış oldu.

Yine de 301. maddenin benzerlerinden farklı yanları olduğunu kabul etmek gerekiyor. Zira bu madde “düşünce ve eylem özgürlüğünün alt sınırını” derli-toplu bir biçimde ifade ediyor. Ceza Kanunun sayfaları karıştırılacak olsa, aslında 301. madde içerisinde arka arkaya sıralanan hususlara ceza yağdıracak bir dizi hüküm bulunmaktadır. Ama 301. madde bütün bir topluma neleri “hiçbir zaman düşüneyemeyeceğini ve dile getiremeyeceğini” en net tarzda dile getirmektedir.

Burada asla düşünilemeyecek şeylerin de değişken olması, değişmemesi gereken tek konunun devletin her fetvasına boyun eğmek olduğunun yalın bir göstergesi. Bir örnek bu tartışmayı anlamlı kılacaktır. Örneğin bugün “Ermeni soykırımı vardır” demek 301'den yargılanmanın temel sebeplerinden biri. Ama olacak şey olmasa da, yarın bir dizi pazarlıktan sonra bir yasa çıkıverir ve sermaye devleti bu konuda geri adım atmak zorunda kalır, işte o zaman “Ermeni soykırımı vardır” demek devleti aşağılamak değil de, çağdaş bir görüş ifade etmek mertebesine yükselir. Buradaki değişken, bir devletin ilericileşmesi değil, değişen çıkarlarının 301. maddenin kapsamına giren hususları

da değişime uğratmasından ibarettir. Ama değişmeyen bir nokta yine kalır. O da devletin sürekliliği için ilan ettiği dokunulmazlıklardır; yarın Ermeniler olmaz, Kürtler olur. Öbür gün Türkiye bir başka coğrafyayı işgal eder ve o zaman işgalci sözcüğü bir anda devleti aşağılayan sözcüklerin arasına eklenir. Kısacası 301 ve türevlerinin mesajı açıktır: Vatandaş neyi sorgularsan sorgula, ama beni sorgulama!

İşte bu yüzden 301. maddeye karşı mücadele, ceza kanununda onun işlevini görececek bir dizi madde olmasına rağmen önemlidir. Zira bu madde devletin dokunulmazlığının ilanıdır.

Bakan hükmü verdi, mahkeme cezayı kesecek!

301. madde ile ilgili tartışmalar uzunca bir süredir devam ediyor ve bir süre daha devam edeceği de görülüyor. Zaten böyle olacağı 301. maddenin sözde değişikliği sürecinde görülmüştü. Meclis tarafından maddenin içeriği aynen korunmuş, usulen 301'den yargılanmak Adalet Bakanı'nın iznine bağlanmıştı. Bunun üzerine “301. madde düşünce özgürlüğüne aykırı” diyerek baskı kuran Avrupa Birliği de rahatlamış ve Türkiye'ye bir “aferin” vermişti. Oysa ki maddenin yeni hali eskisinden çok daha anti-demokratik ve maddenin uygulamadaki etkisini güçlendirir nitelikteydi. Zira artık Adalet Bakanı'nın elinde önüne gelen dosyalar arasında hizmet ettiği ideoloji ve değerlerin gerektirdiği biçimde bir eleme yapabilme silahı bulunuyor. Artık 301. madde yalnızca her düşüncenin yargılanabilir olması anlamına

gelmiyor, egemenlerce seçilmiş kimi düşüncelerin yargılanmadan suçlu ilan edilebilir olduğu anlamına geliyor.

Bu vargının son destekleyicisi Adalet Bakanı'nın Temel Demirer'e dava açtıktan sonra yaptığı açıklamalar oldu. Adalet Bakanı, davanın açılmasına onay verdikten sonra bu onayı, “çünkü suçludur” diyerek gerekçelendirdi. Yani Temel Demirer henüz yargılanmadan Adalet Bakanı nezdinde zaten suçlu ilan edildi ve mahkemeye düşen ise artık yalnızca cezasını kesmek... Yine de Adalet Bakanı'nın bu çıkışının taktir-e şayan bir yanı da bulunmuyor değil. Zira kendisi bu açıklamasıyla 301'de yapılan değişikliğin bir makyajdan ibaret olduğunu anlamayanlar varsa, onlara bu gerçeği en özlü biçimiyle özetleyiverdi.

Bakan Şahin, Temel Demirer'in suçlu olduğunu ilan ettikten sonra; “Kimse kusura bakmasın. Ben devlete katil dedirtmem” dedi. Yani Demirer'in yargılamaya konu olan açıklamasında yer alan Hrant Dink'in katledilmesi, Ermeni soykırımı, Kürt halkının maruz kaldığı imha uygulamalarını bir kalemde es geçti ve ekmeğini yediği kapıyı kirliletmekten çekinen bir kabadayı edasıyla hareket etti. Ama işte o kapıdan oluk oluk kan sızıyor.

Yüksek perdeden verilen fetvalar toplumun muhalif seslerini kısmakta başarılı olsaydı, bu coğrafyanın son çeyrek yüzyılında yaprak kıpırdamaması gerekirdi. Ama bugün hala birileri sermaye devletinde yasaların yasak, adaletin yalan ve devletin katil olduğunu biliyor ve yüksek sesle de ifade ediyor. İşte bu yüzden kapıdan sızan kanı gizlemeye 10 kere 301 bile yetmiyor!

Eskişehir İHD'den basın açıklaması...

Eskişehir'de İHD üyeleri 16 Kasım günü son dönemde yaşanan saldırı ve işkenceleri protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Adalar Migros önünde gerçekleşen basın açıklamasında polis kurşunuyla ve işkencede son aylarda onca genç ve çocuk yaştaki insanın zarar gördüğü, TMY yasalaşırken itirazların ne kadar haklı olduğunun kanıtlandığını söylendi. Cezaevlerindeki işkencelerin ve sokaklarda örgütlenen linç girişimlerinin sistematik bir politikanın ürünü olduğu dile getirildi. Açıklamada Kürt halkına ve özgürlük ve adalet isteyen basına yönelik saldırılar da kınandı.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı açıklamaya siyasi parti ve devrimci kurumlar da destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Kapitalist düzende kadın, şiddeti tüm boyutlarıyla yaşıyor!

25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'dür.

Ülkemizde, kadına yönelik zor ve şiddetin her türlü yaşanıyorsa. Hüseyin Ümez örneğinde olduğu gibi, erkek egemen anlayışın ürünü yasalar tarafından kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüz meşrulaştırılıyor. Bir kız çocuğuna tecavüz edilmesi, tecavüzcünün tecavüzü arsızca inkar etmesi, bilimsel nitelik taşımayan Adli Tıp raporlarıyla tecavüze uğrayan kız çocuğunun bedensel ve ruhsal hasar görmediğinin saptanması, tecavüzcü için ceza indirimi talep edilmesi vb... Sermaye devletin kollayıcı yasaları yetmeyince yenileri çıkarılıyor. Olayın ardından düzenlenen yasa tasarısıyla, 14 yaşından büyük olan kız çocuklarına tecavüz edildiğinde cezanın şikayete bağlı olması, tecavüzcü ile evliliğin cezayı ortadan kaldırması ve evlilik yaşının 14'e düşürülmesi vb. uygulamaların öngörülmesiyle, kadına karşı şiddet ve tecavüz devlet tarafından açıkça onaylanıyor.

Ülkemizde kadına yönelik şiddet, evde, fabrikada, sokakta, gözaltında, cezaevlerinde sürerken ve devlet tarafından onaylanırken, hatta devletin hukuk düzeni tarafından kolaylaştırılırken, son yasa tasarısına şaşırmamak gerekiyor.

Kadın toplumsal üretimde ucuz işgücü

Kapitalist düzende kadınlar çifte sömürüye maruz kalırlar. Kadınlar ve çocuklar sermayedarlar tarafından ucuz işgücü olarak kullanılırlar.

Kadınlar, aynı işi yaptıkları halde, erkeklerden daha düşük ücret almaktadırlar. Ağır sömürü şartlarında gerçekleştirilen üretimin ve toplumsal hizmetlerin kadınlar tarafından daha düşük maliyetle gerçekleştirilmesi kapitaliste çifte kâr sağlamaktadır. Ağır sömürü şartlarında çalışmaya razı edilen kadınlar sosyal haklardan, iş güvencesinden yoksun bir şekilde toplumsal üretime sürülmektedir. Uysal ve itaatkar oluşları nedeniyle işten ilk atılanlar da yine onlar olmaktadır.

Kadının ev içinde sömürüsü

Kapitalist düzende işçi ve emekçi kadınlar ev işlerini, çocukların, yaşlı ve hastaların bakımını hiçbir ücret almadan yerine getirirler. Bu işler kadının “doğal görevleri” kabul edilir. Sosyalist düzende toplumsallaştırılacak olan bu işler kapitalist düzende kadınların üzerine yıkılır. Her kadının çocuklarına, ailenin hasta ve yaşlı üyelerine bakmaktan sorumlu olması ve bu bakım hizmeti için ona hiçbir ücret ödenmemesi, sosyal hak ve güvence sağlanmaması devletin yerine getirmekle yükümlü olduğu bu hizmetlerden onu kurtarır.

Kadın bedeninin sömürüsü

Kapitalist düzen içinde kadınlar fuhuşa zorlanmaktadır. Kadın bedeni dolaysız olarak alınıp satılmaktadır. Bugün tüm dünyada devasa büyüklükte bir fuhuş sektörü oluşmuştur. Kadın ticareti sermaye için önemli bir kâr alanıdır. Genelevlerde devlet izni ile kadınların bedenleri satılmakta, genelev patronları vergi rekortmeni ilan edilebilmektedir.

Kapitalist düzen kadını bir metaya dönüştürüp onu cinsel bir obje olarak pazarlarken, kadının piyasa değerini artıran kriterler de oluşturmuştur. Bu

kriterlerden en önemlileri kadın bedeninin genç ve “güzel” olmasıdır. Burada söz konusu olan “güzellik” elbette düzenin dayattığı güzelliştir. Bu dayatmaya göre, kadın genç ve güzel görünmeli, zayıf ve bakımlı olmalı, güzel giyinmelidir.

Böylece, moda uygun giysiler, diyet reçeteleri ve zayıflama ilaçları, spor ve zayıflama salonları, kozmetik ürünleri, gençlik iksirleri vb. mal ve hizmetlerin üretimi üzerinden büyük pazarlar oluşturulmakta ve sermaye sınıfı bunlardan da büyük kârlar sağlamaktadır.

Kapitalist sistemin direği olarak kadınların kullanılması

Toplumsal üretime katılamayan ve ev içine hapsedilen kadınlar, düzenin “gönüllü” koruyucuları haline getirilmektedirler. Kadınlar, toplumsal üretime katılamadıkları için özgürleşememekte, böylece düzenin dayatmalarını kabullenen bir bilinci aşamamaktadırlar. Sadece evi içinde yaşayan, kendi ailesinin sorumluluğunu alan ev kadınları, doğal olarak sadece ailesinin çıkarlarını düşünmekte, toplumsal sorunlara ve mücadeleye uzak durmaktadırlar. Bu da beraberinde bencilleşmeyi, aile üyelerinin düzen içinde yer edinmesini sağlamak için çaba harcamayı, düzenle uyumlu yaşamayı koşullamaktadır.

Kapitalist düzen varlığını sürdürebilmek için işçi ve emekçi kadının sömürülüp ezilmesine bu kadar muhtaç iken, kadına uyguladığı şiddete şaşırmak olanaklı değildir. Çünkü, çok yönlü bir şiddet yoluyla boyun eğdirmeden bu kadar pervasız saldırıları yürütmek, ağır sömürüyü ve ev köleliğini dayatmak olanaklı değildir. Kadınları sınırsızca sömürebilmek ve sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek için, kız çocuklarına tecavüz edilmesine de, tecavüz edenlerin hukuk önünde aklanmasına da onay vereceklerdir. Dahası pisliğini kapatmak adına, tecavüze uğrayan kız çocuğunu tecavüzcüsü ile evlenmeye zorlayacaklardır.

Kapitalist düzen sürdükçe, kadınlara uygulanan şiddetin son bulması da, kadınların özgürleşmesi de olanaklı değildir.

Ümraniye'de 25 Kasım etkinliği...

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak “25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü” hazırlıkları çerçevesinde yürüttüğümüz faaliyetin bir parçası olarak 16 Kasım günü OSB-İMES İşçileri Derneği'nde bir etkinlik gerçekleştirdik.

Etkinlik öncesinde bölgemizde faaliyetin duyurusunu güçlü bir şekilde hayata geçirdik. Öncelikle İMES ve organize sanayi bölgesinde çalışan işçilerin yoğun bir şekilde kullandıkları güzergâhlara ozalitler yaptık. Ev ziyaretleri, bildiri dağıtımları gerçekleştirdik. Ayrıca kadın işçilerin yoğun olarak çalıştıkları tekstil fabrikalarına gidip, kadınlarla birebir sohbet etme fırsatı yakalayarak onları etkinliğe çağırdık.

Etkinlik 16 Kasım günü ezilen kadınları anlatan bir şiirle başladı. Ardından komisyon adına bir kadın işçi arkadaşımız söz alarak, 25 Kasım'ın anlam ve önemine değindi. Şiddetin kaynağının kapitalizm olduğunu ifade ederek emekçi kadınları mücadeleye çağırdı. Kadına yönelik şiddetin her yerde çok çeşitli olduğunu ifade ederek özellikle işçi kadınların yaşadığı şiddete işaret etti. Şiddetin son bulmasının, emekçi kadınların erkek sınıf kardeşleriyle birlikte vereceği mücadeleye bağlı olduğu vurgulandı.

Nazım Hikmet'in “Tanya” adlı şiiri ve tekstil fabrikasında çalışan bir işçinin Mirabel Kardeşler anısına okuduğu şiir ilgi ve coşkuyla dinlendi. Dinletiden sonra “Yaşamın Yarısından Kavganın Yarısına..” isimli sinevizyon gösterimi yapıldı.

Arkadaşların kendilerinin kaleme alıp oynadığı tiyatro etkinliğe ilgiyle izlendi. Bir işçi arkadaşın hazırlamış olduğu müzik dinletisinden sonra etkinliğe ara verildi.

Ekinliğin ikinci bölümü 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'nın çalışmalarına katılım çağrısıyla başladı. Forum bölümünde emekçi kadınlara yönelik şiddetin boyutları ele alınırken, 25 Kasım ve 8 Mart gibi gündemlerin etkin bir çalışmaya konu edilmesi gerektiği söylendi. Emekçi kadınların kapitalist sistem tarafından iki kat sömürülmesinden kaynaklı erkeklerden daha zor mücadeleye katıldıkları vurgulandı.

Etkinlik, 23 Kasım günü Taksim'de Emekçi Kadın Komisyonları tarafından düzenlenecek eylemin duyurusuyla son buldu.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşıyor...

Mücadelede bir adım öne çıkalım!

Emperyalist-kapitalist sistem altında kadına yönelik şiddet artarak devam ediyor. Şiddet denilince ilk akla gelen fiziki şiddet olur. Ancak şiddet sadece fiziki değildir. Cinsel, psikolojik, ulusal, toplumsal baskı ve devletin uyguladığı şiddet vb. vardır.

Şiddetin biçimleri farklı olsa da şiddetin amacı aynıdır, boyun eğdirmek, sindirmek, teslim almak... Şiddetten en çok etkilenen ise kadınlar olmaktadır. Toplumsal yaşamın her alanında, işte, okulda, sokakta, evde şiddete uğrayan kadına baş eğdirmek daha kolaydır.

Dünyanın dört bir yanında binlerce kadın her gün şiddete maruz kalmaktadır. Çürüyen emperyalist-kapitalist sistem varlığını sürdürmek için şiddete başvurmaktadır. ABD'nin Irak'a götürdüğü "demokrasi" yüzlerce kadının tecavüzüne, ölümüne ve sefaletine neden olmuştur. Yine Afganistan'da kadınlar şiddeti iki kat daha fazla yaşamaktadır. İran'da kadınlar recm cezasına çarptırılarak, taşlanarak öldürülmektedir. Emperyalistlerin işgal ettiği topraklarda kadınlar açlıktan ölmek için bedenlerini Birleşmiş Milletler askerlerine satmaktadır.

Çok uzağa gitmek de gerekmiyor. Kürdistanlı kadınların yaşadığı şiddet ve zulüm ortadadır. Kürt kimliğinden kaynaklı kadınlar çok daha fazla ezilmekte, baskıya uğramakta, işkenceye maruz kalmaktadır. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele eden devrimci kadınlar işkence görmek, tacize ve tecavüze uğramaktadır.

Bu baskı ve şiddete başkaldıran, her türlü bedeli göze alarak direnen kadınlar mücadele tarihinde yerlerini almışlardır. 25 Kasım bu günlerden biridir. 25 Kasım tarihinde Latin Amerika'da diktatörlüğe karşı mücadele ettikleri için Mirabel kardeşler öldürülmüştür. Devlet olayın üzerini örtmek için adli bir vaka gibi göstermeye çalışmıştır. Ancak Latin Amerika diktatörlüğüne karşı mücadele ettikleri için askerler tarafından öldürüldükleri ortaya çıkmıştır. Mirabel kardeşlerin öldürüldüğü gün olan 25 Kasım, onların anısına Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ilan edilmiştir. Mirabel kardeşler özgürlük mücadelesi verdikleri için katledilmişlerdir.

Daha nice kadın özgürlük, eşitlik, barış ve kardeşlik için mücadele ettiği için katledilmiştir. Gelinliğiyle yola çıkan ve tecavüz edilerek katledilen Baccalar'ı, Paris barikatlarında savaşı, 8 Martlar'ı yaratan kadınları unutmamalıyız.

Emperyalist-kapitalist sistem sürdüğü müddetçe işçi ve emekçiler şiddetin her türlüşüne maruz kalmaya devam edeceklerdir. Bu baskı ve zulümden, sömürü ve eşitsizlikten en fazla kadınlar etkilenmeye devam edecektir. Baskının, sömürünün ve eşitsizliğin son bulması için sermaye düzenine karşı mücadele etmekten başka seçeneğimiz bulunmuyor. En çok ezilen, sömürülen ve baskı gören kadınlar olduğu için de mücadelenin en ön saflarında kadınların olması gerekiyor.

Kadınlar olarak mücadelede bir adım öne çıkarak erkek sınıf kardeşlerimizle birlikte kavgayı omuzlayalım! Bu kokuşmuş çürümüş kapitalist düzenden hesap soralım! Mirabel kardeşleri, 8 Martlar'ı yaratanları, Bursa'da tekstil fabrikasında yanarak ölen kadın işçileri unutmayalım, unutturmayalım!

Emekçi Kadın Komisyonları'ndan eylem çağrısı!

Kapitalizm: Kriz, açlık, savaş, yoksulluk, şiddettir!

Emekçi kadınlar mücadeleye!

Tarih: 23 Kasım Pazar - Saat:13.00

Yer: Galatasaray Lisesi önü

Krize karşı mücadele çağrısı!

Kapitalizmin kriz içinde debelendiği, tüm zenginlikleri yaratan milyonlarca işçi ve emekçiyi daha fazla sefaletle mahkûm ederek krizden kurtulmaya çalıştığı bir süreçteyiz. Sınıf devrimcileri olarak milyonların sermaye sınıfına karşı olan öfkesini açlığı, sefaleti, krizi yaratan düzeninin temellerine yönelten bir çalışma yürütüyoruz.

"Krizin faturası kapitalistlere!", "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" temel şiarlarını öne çıkartarak, güvencesiz çalıştırma, geleceksizlik, SSGSS, işten çıkartılmalar, düşük ücretler vb. sosyal yıkım saldırılarını ele alan bir politik çalışmayı önümüzdeki günlerde gündemleştireceğiz ve pek çok aracı bir arada kullanacağız.

Bu çalışmanın bir parçası olarak "Krizin faturasını yaratanlar ödesin!" talebiyle 29 Kasım'da DİSK ve KESK'in çağrısıyla yapılacak olan merkezi mitinge yönelik bir çalışma yürütüyoruz. Mamak İşçi Kültür Evi imzalı taleplerimizin de içinde yer aldığı "Krizin faturasını yaratanlar ödesin! Krizin faturası kapitalistlere!" şiarlı ozalitlerimizi bölgemizde kullanmaya başladık. Mamaklı işçi ve emekçileri krizi yaratan sermaye düzenine karşı mücadeleye çağırın faaliyetimiz devam edecek.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Kadınlar krizi konuştu!

Toplumsal Araştırmalar ve Eğitim Merkezi'nin (TAREM) çağrısıyla, Hava-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş sendikaları ile ortak organize edilen "*Kadınlar Krizi Konuşuyor*" konulu sempozyum, 15 Kasım günü Petrol-İş Sendikası Genel Merkez Toplantı Salonu'nda gerçekleşti.

Sempozyumun, "*Kriz ve kadınlar üzerindeki etkileri*" başlıklı ilk oturumunda, Dr. Yelda Yücel (Bilgi Üniversitesi), Doç. Dr. Şemsa Özer (Boğaziçi Üniversitesi), Prof. Dr. Nurcan Özkaplan (Işık Üniversitesi) sunum gerçekleştirdiler.

Sempozyumun "Bir krizin anatomisi" başlıklı ilk sunumunu sinevizyon eşliğinde Yelda Yücel gerçekleştirdi. Sunumda, global kriz öncesi, global krizin oluşumu başlıklarına ve dünyaya nasıl yayıldığına değinildi. Nurcan Özkaplan, krizin kadınlara etkilerine değindi. Şemsa Özer ise krize karşı kadın dayanışması vurgusunu yaptı.

Sempozyumun ikinci bölümünde ilk olarak aylardır Desa önünde direnişte olan Emine Arslan'a söz verildi. Emine Arslan, sendikalaşma sürecini ve ardından yaşadığı baskıları anlattı. Arslan'ın işçilerin birleşmesi çağrısıyla noktalanın konuşması alkışlarla karşılandı.

Emine Arslan'ın ardından Eylem Ateş (Hava-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı), Necla Akgökçe (Petrol-İş Kadın dergisi Genel Yayın Yönetmeni), Burcu Ayan (Tek Gıda-İş Sendikası Dış İlişkiler Uzmanı), Doç. Dr. Asuman Türkün (Yıldız Teknik Üniversitesi), Yrd.Doç. Dr. Betül Urhan (Kocaeli Üniversitesi) birer sunum gerçekleştirdiler.

Asuman Türkün ev eksensli çalışmayı ele aldı.

Betül Urhan ise sunumunda, işçi ve emekçilerin en temel örgütlülükleri olan sendikaların bugün işçi ve emekçilere yönelik saldırıları karşılamaktan uzak

olduğunu söyledi. 2004-07 yılları arasında yaptığı alan araştırmalarından örnekler verdi. İşçilerin sendikalara olan güvensizliğine ve sendikaların iç örgütlenmelerinin zayıflığına işaret etti. Bu tablonun değişmesi için çeşitli çözüm önerilerinde bulundu.

Eylem Ateş, Urhan'ın sendikalara yönelik eleştirilerine "sendikacı refleksiyle" yanıt verdi. Sendikaların bugünkü durumunu 12 Eylül dönemiyle, toplumun geneline yayılan depolitizasyonla gerekçelendirdi. Krize karşı oluşturulan mücadele programlarını eleştirdi.

Burcu Ayan Tek Gıda-İş sendikasında örgütlü kadınların tablosunu özetledi. Necla Akgökçe, Almanya, Avusturya ve İsviçre'nin kriz programlarından örnekler verdi. Krize karşı savunma değil, saldırı politikası içinde olunması gerektiğini ve kadınların krize karşı platform oluşturmalarını savundu.

Forum bölümünde kadınlar söz alarak krize karşı önerilerde bulundular. Deri İş Sendikası örgütlenme uzmanı Nuran Gülenç mücadelenin kadın işçileri nasıl değiştirdiğini sendikal örgütlenme deneyimleri ışığında anlattı.

Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşmada, öncelikle krize ilişkin net bir bakışa sahip olunması, "*krizin faturasını krizi yaratanların, kapitalistlerin ödemesi*" bakışıyla davranılması gerektiği söylendi. Devrimci bir mücadele programı ve birleşik mücadele ihtiyacı vurgulandı. Kadın işçilerin talepleri doğrultusunda bir mücadelenin örgütlenmesi gerektiği ifade edildi.

Yaklaşık 70 kadının katıldığı sempozyum forum ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gençlik hareketinden...

Genç-Sen’de 3. duruşma!

Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen) hakkında açılan kapatma davasının 3. duruşması 18 Kasım günü İstanbul’da Sirkeci 6. İş Mahkemesi’nde görüldü. Kapatma davası pek çok yerde eylemlerle protesto edildi.

İstanbul: “Sendika hakkımız engellenemez!”

İstanbul’da Sirkeci İş Mahkemesi önünde açıklama yapan Genç-Sen’liler “İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi madde 23, fıkra 4: Herkesin sendika kurma veya sendikaya üye olma hakkı vardır! /Genç-Sen” pankartı ve “Herkes ücretsiz ulaşım için yürüyoruz!” dövizlerini açtılar. Genç-Sen adına bir açıklama gerçekleştirildi.

Dava, mahkeme tarafından verilen “Görevsizlik kararı”yla Asliye Hukuk Mahkemesi’ne gönderildi. Eylemde, “Asla yalnız yürümeyeceksin!” sloganı atıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Adana’da Genç-Sen eylemi

İnönü Parkı’nda “İnsan hakları evrensel beyannamesi madde 23, fıkra 4 herkesin sendika kurma veya sendikaya üye olma hakkı vardır! Sendika hakkımız engellenemez! Genç-Sen kapatılmaz!” pankartının açıldığı eylemde “Yaşasın sendikal mücadelemiz!”, “Söz, eylem, sendika hakkımız engellenemez!” sloganları atıldı.

Açıklamada şunlar söylendi: “Nedeni biz olmadığımız halde bize kesilmeye çalışılan krizin faturasını ödememek; ulaşım, yemekhane, barınma hizmetlerinden yararlanabilmek; okurken bir yandan da çalışmak zorunda kalmamak için sendikamızı istiyoruz...”

Ekim Gençliği / Adana

Kocaeli’de protesto

Genç-Sen’e açılan kapatma davasına karşı Kocaeli Merkez Kampüs önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına 30 kadar Genç-Sen’li katıldı. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin 23. maddesi olan “Herkesin sendika kurma veya sendikaya üye olma hakkı vardır” ve “sendika hakkımız engellenemez” yazılı ozalitlerin taşındığı açıklamada “Asla yalnız yürümeyeceksin!”, “Genç-Sen haykır sendikana sahip çık!”, “Sendika hakkımız engellenemez!” sloganları atıldı.

Ekim Gençliği / Kocaeli

MSGSÜ’de artan şovenist histeri

17 Kasım günü Fındıklı merkez şubede YDG’li arkadaşların anadilde eğitim ve halkların kardeşliğine dair Kürtçe şiarların yazılı pullarının okuldaki bir grup tarafından yırtılmasına müdahale edilmesiyle gerginlik yaşandı.

Pulları yırtan grubun bir müddet sonra da Ekim Gençliği afişinin Kürtçe “Biji biratıya gelan” yazılı kısmını yırtıp Türkçe “Yaşasın halkların kardeşliği” yazan kısmını bırakması saldırganların açıkça Kürt düşmanlığı yaptığının kanıtıydı.

Yaşanan olay üzerine MSGSÜ öğrencileri olarak hafta boyunca bu saldırıyı teşhir eden çalışmalar yürüteceğiz.

MSGSÜ Ekim Gençliği

İÜ öğrencilerinden protesto...

İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü Öğrencileri, 18 Kasım günü yaptıkları eylemle, Hüseyin Üzmez’e verilen rapora itiraz eden üç Adli Tıp personeline Adli Tıp Kurumu tarafından soruşturma açılmasını protesto ettiler.

Edebiyat Fakültesi önünde, “Üzmez’e tahliye, bilime tasfiye!” pankartı ve “Üzmez’in tahliyesi ne adli, ne tıbbi!”, “Üniversiteli arkadaş bilime sahip çık!”, “Üzmez’e tahliye, bilime tasfiye!” dövizlerini açan İÜ Psikoloji Bölümü Öğrencileri burada konuya ilişkin bir basın açıklaması yaptılar.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde, “Üzmez’e tahliye, bilime tasfiye!”, “Üzmez’in tahliyesi ne adli ne tıbbi!”, “Üniversiteli arkadaş bilime sahip çık!” sloganları atıldı.

Eylem sonunda yapılan açıklamada, hocaların eyleme katılmadığını, fakat kendilerini desteklediklerini ifade ettiler.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

İÜ’de İslamcılar saldırdı!

13 Kasım günü İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi’nde “Hüseyin Üzmez’le ilgili karar geri alınsın!” başlıklı imza kampanyası yürüten Yurtsever Cephe Öğrenci Birliği’nden öğrencilere, kendilerine “Müslüman Gençlik” diyen üç kişi çivili sopalarla saldırdı.

İktisat Fakültesi kantininde gerçekleşen olayda gericiler önce Hüseyin Üzmez’le ilgili asılan afişini indirmek istediler. Buna karşı çıkan Yurtsever Cephe’li iki kişi bir süre sonra kantinin banklarından sökülen sopalarla ve yumruklarla saldırıya uğradı. Saldırıya müdahale eden Ekim Gençliği okuru iki arkadaşımız da gericiler tarafından darp edildi ve dört arkadaşımız yaralandı. Tekbir getirerek ve “Dinimize hakaret edemezsiniz” diyerek saldırıyı başlatan gericiler daha sonra kaçarak fakülteyi terk ettiler.

Gericiler güruh bir süre sonra tekrar fakülte önüne geldi. Öğrenciler sloganlar atarak gericilerin üzerine yürüdü. Olayla ilgili suç duyurusunda bulunmak üzere fakülteye gelen avukat, polis ekibine saldırıyı gerçekleştirenleri gösterdi ve bunun üzerine üç kişi gözaltına alındı. Bu sırada saldırıya uğrayan arkadaşlarımız Beyazıt Karakolu’na giderek suç duyurusunda bulundular.

Yurtsever Cephe Öğrenci Birliği İktisat Fakültesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı basın açıklamasında, Hüseyin Üzmez cezaevine konulana kadar mücadelenin süreceği söylendi.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Mamak’ta emekçi kadınları mücadeleye çağırıyoruz!

Mamak İşçi Kültür Evi “Kelebekler”in çağrısını Mamak’ta emekçi kadınlara ulaştırıyor. Bu çerçevede bir ayı aşkın bir süredir emekçi kadınlarla şiddet, kriz ve yoksulluk üzerine düzenli söyleşiler düzenliyor, okunan roman ve öyküler birlikte tartışılıyor. Emekçi kadınlar, haftalık olarak gerçekleşen toplantılara katılarak halkoyunu, el sanatları atölyesi ve kültürel-sosyal etkinliklerde yer alıyorlar. Bu çalışmalarla emekçi kadınların bir arada üretebileceği zeminler yaratmaya çalışılıyor. Bu atölye çalışmaları aynı zamanda emekçi kadınların sorunları üzerinden yan yana geldiği ortamlara dönüşüyor.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü’nün yaklaşmasıyla birlikte bu gündemi işleyen bir çalışma başlattık. Kapitalizmin krizinin faturasını işçi ve emekçilere çok ağır bir şekilde ödetmek için kollarını sıvadığı bugünlerde, bu gündemi de içine alan bir çalışma planladık. Bölgemizde ev ziyaretleri düzenliyor, krizi ve yerel seçim gündemlerini işçi ve emekçilerle tartışarak ortak bir tutum belirlemeye çalışıyoruz.

“Kapitalizm: Kriz, açlık, savaş, yoksulluk, şiddettir!/Emekçi kadınlar mücadeleye!” şiarıyla bir emekçi kadın etkinliği örgütlüyoruz. 22 Kasım günü yapacağımız etkinlik öncesi ev sohbetleri ve söyleşilerle bu gündemi işliyoruz, pek çok olanağı bu çerçevede değerlendirmeye çalışıyoruz.

16 Kasım günü Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları olarak bölgemizde bulunan bir köy derneğinde “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü” ile ilgili bir etkinlik düzenledik. Ayda bir araya gelen köy derneği üyesi emekçilerin bu ayki toplantısında bizim katılımızla emekçi kadınların sorunları tartışıldı. Etkinliğe çoğunluğu kadınlardan oluşan 30 emekçi katıldı. Öncelikli olarak kurum çalışmalarımızı anlattık ve “Kelebekler”in mücadelesini ele alan bir konuşma yaptık. Ardından “Bu bahar önce emekçi kadınlar yürüyecek” isimli belgeseli sunduk.

Ardından kapitalist toplumda kadının durumunu ele alan bir konuşma gerçekleştirildi. Kapitalist toplumda ikinci cins olarak ezilen, baskı altında tutulan ve aşağılanan kadının gerçek kurtuluşunun devrim ve sosyalizmde olduğu vurgulandı.

Son olarak 22 Kasım günü yapılacak olan etkinliğimize çağrı yaptık. Yapılan sohbetlerle etkinlik sona erdi.

Emekçi Kadın Komisyonları imzalı 25 Kasım gündemli bildirileri etkinlik çağrıları ile birlikte kullanıyor, emekçi kadınları kapitalizmin krizine karşı 29 Kasım’da yapılacak eyleme çağırıyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Gençliğin faaliyetlerinden...

YTÜ’de gençliğin yanıtı: “Geçit yok!”

YTÜ’de “Geçit yok!” başlıklı çalışmamız devam ediyor. Bu kapsamda etkin bir propaganda faaliyeti yürütüyoruz. Merkezi afişlerin yanısıra çeşitli gündemler üzerinden çıkardığımız afiş ve duvar gazetelerini yaygın bir şekilde kullanıyor, bildiri dağıtımları yapıyor ve düzenli bir biçimde masa açarak dergi satışı gerçekleştiriyoruz.

Ekim Devrimi 91., Yeni Ekimler’in Partisi 10. yılında!

Ekim Devrimi’nin 91., Parti’nin 10. yılını, YTÜ’de sürdürdüğümüz faaliyet ile işlemeye çalışıyoruz. Ekim Devrimi’nin kazanımlarını, sosyalizmin güncel, Yeni Ekimler ve Partisi’nin yakıcı bir ihtiyaç olduğunu ifade eden iki çeşit duvar gazetesini ve afişleri fakültelerde, yemekhanede ve bahçede panolarda kullanıyoruz. Aynı içerikli bildiri dağıtımları yapıyoruz.

Genç-Sen faaliyetleri

YTÜ’de dönem başından bugüne Genç-Sen’in sürdürdüğü propaganda çalışması devam ediyor. Bu kapsamda Genç-Sen kapatma davası ile birlikte gençliğin taleplerini birlikte işleyen afişleri kullanmaya devam ediyoruz. “Parasız eğitim, parasız sağlık! Geleceğimize sahip çıkıyoruz!”, “Soruşturmalar, cezalar geri çekilsin! Eğitim hakkımız engellenemez!”, “Faşizme ve şovenizme geçit yok! Yaşasın halkların kardeşliği! Biji biratiya gelan!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz! Herkese ücretsiz barınma hakkı! Herkese ücretsiz ulaşım hakkı!”, “Mesleki yeterlilik, yetkinlik saldırısına son! Yetkin mühendislik/mimarlık sömürüye geçirilmiş bir maskedir!” şiarlı afişleri yaygın olarak kullanıp masa açıyoruz.

Ayrıca genel kurulun değerlendirmesini içeren *Ekim Gençliği* imzalı duvar gazetelerini kampüs içerisinde kullanıyoruz. “*Genç-Sen 1. Olağan Genel Kurulu ve ‘demokrasıcılık’ oyunu... Devrimci tutum karşısında tahammülsüzlük, tutarsızlık ve ilkesizlik*” başlıklı değerlendirme ile Genç-Sen genel kurulunun örgütleniş biçimine ve genel kurul gününe dair düşüncelerimizi bu yöntemle geniş bir bileşene ifade etmeye çalışıyoruz.

YTÜ Ekim Gençliği

AÜ’de “Geçit yok!” kampanyası

Ekim Gençliği’nin merkezi olarak başlattığı “Geçit yok!” kampanyasının çalışmaları Anadolu Üniversitesi’nde yoğun bir propaganda faaliyetiyle sürüyor. Kampanya çalışmalarına merkezi materyallerin kullanılmasıyla başlandı.

Kampanyamızın merkezi afişlerini 12 Kasım gününden itibaren Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü’nde de yaygın bir şekilde kullanmaya başladık. 13 Kasım günü afiş çalışmasını sürdürerek yemekhane önünde ve çevresinde ajitasyon konuşmalarıyla *Ekim Gençliği* dergisinin satışını gerçekleştirdik.

14 Kasım günü afişlerimizin yanısıra masa açmayı sürdürerek bildiri dağıtımını yaptık. Ekim Gençliği satışı 14 Kasım günü de devam etti.

Kampanya çalışmasını, haftanın belli günleri masa açarak ve yürüttüğümüz kampanyanın materyallerini yerel bir takım araçlarla birleştirerek sürdüreceğiz.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

Kamp-Üs tanışma etkinliği!

12 Kasım günü Yabancı Diller Bölümü’nde *Kamp-Üs* dergisi tanışma etkinliği gerçekleştirdik. Kısa bir konuşmayla başlayan etkinlik “*Üniversite deyince*” isimli geçen yıl Sinema Atölyesi’nin çektiği belgesel gösterimiyle devam etti.

Ardından *Kamp-Üs* dergisinin çıkışını ve neler yaptığını anlatan bir sohbet gerçekleştirdik ve gündemler üzerine bir planlama yaptık. Derginin çıkış amacını anlattık, örgütlenme ihtiyacına değindik. Karşılıklı sohbet biçiminde gerçekleşen bu bölüm yeni gelen arkadaşlar açısından verimli oldu.

Toplantıda derginin çıkmasıyla birlikte yaygın bir çalışmanın örgütlenmesi ve yapılacak etkinlikler planlandı.

Kamp-Üs dergisi

İsrail’in vahşi ablukası devam ediyor!

Ortadoğu Dörtlüsü (AB, Rusya, BM, ABD) geçtiğimiz hafta Mısır’ın Şarm el Şeyh kentinde son toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıya dörtlü temsilcilerinin yanısıra Filistinli ve İsraili yetkililer de katıldı. Ancak toplantıdan kayda değer bir sonuç çıkmadı. Çıkması da olası değildi. Zira İsrail’in siyonist rejimi iğreti çözümleri dahi engelliyor. Buna rağmen emperyalist güç odakları her zamanki gibi siyonist rejimin özel hamiliğini yapıyorlar.

Şarm el Şeyh toplantısı çözüm yönünde atılan bir adım olmadığı gibi, İsrail’in saldırgan politikaları gerilimi giderek arttırıyor. Bunun son örneği Gazze sınırını geçen İsrail ordusunun dört Filistinliyi katletmesi oldu. Bu arada Gazze etrafındaki ablukayı da sıkılaştıran siyonistler, Birleşmiş Milletler Yardım Ajansı (UNRWA) yetkililerinin gıda yardımı yapmalarını engelliyor. Bu ise yardıma muhtaç duruma düşürülmüş 750 bin Filistinlinin temel gıda maddelerinden yoksun bırakılması anlamına geliyor.

İsrail’in Hamas ile beş ay önce vardığı ateşkese hiçe sayan bu küstahça saldırganlığı, Filistinli örgütlerin direnişiyi karşılıyor.

Gazze’den İsrail’e Kassam roketleriyle saldırı düzenleyen Filistinli direnişçiler, siyonist zorbalığa boyun eğmeyeceklerini bir kez daha hatırlattılar. Kassam saldırılarını, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Halk Direniş Komiteleri ve Hamas’ın askeri kanadı birlikte üstlenerek, direnişçilerin dayanışma içinde olduklarına dikkat çektiler.

Filistinli direnişçilerin ateşkese uymadığını iddia eden siyonist rejimin şefleri ise, yeni saldırılara girişmek için hazırlıklara başladı. Gazze’yi hedef alan saldırıları daha da arttırmaktan söz eden İsrail, bölge üzerindeki ablukayı kaldırmaya da yanaşmıyor. Avrupa Birliği, Birleşmiş Milletler gibi güçlerin İsrail’i kınayan açıklamaları da bir işe yaramıyor. Zira siyonist cellât takımı bu türden kınamaların bir kıymet-i harbiyesinin bulunmadığını çok iyi bilmektedir.

İsrail ordusu katliamlara devam ederken, siyonist rejim de ablukayı sürdürüyor. Orduya küçük çaplı operasyonlar düzenleme talimatı verdiklerini açıklayan siyonistler, sınır geçişlerinin kapalı tutulması uygulamasını sürdüreceklerini belirtiyorlar. Vahşi ablukanın Hamas’a bir baskı unsuru olarak kullanıldığını iddia ederek, 750 bin Filistinli’nin açlıktan kırılma tehlikesini önemsemediklerini gözler önüne seriyorlar.

Ablukanın yol açabileceği olası felaketlere dikkat çeken UNRWA ajansı, İsrail’in bölgeye uluslararası yardımların ulaşmasını engellediğini, Gazze Şeridi’nde gıda stokunun tükendiğini bildirdi. UNRWA operasyonlar direktörü John Ging, “*Bizim gıda yardımıyla hayatını sürdüren 750 bin mülteci artık yardım alamayacak. Gazze’de durum çok kötü. Burada ekonomi yok. İnsani krizle karşı karşıya bulunuyoruz. Bu trajedi anlatılacak gibi değil*” ifadesini kullandı.

Filistin halkını aç bırakarak teslim alma politikası uygulayan İsrail, hiçbir kural ve yasa tanımayacak kadar vahşi bir devlet olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Bu pervasızlığın bir kaynağı siyonistlerin faşizan zihniyeti ise, diğeri emperyalist güç odaklarının İsrail’i savunmasıdır.

Dörtlü’nün Ortadoğu “barış elçisi” olarak atadığı eski İngiltere başbakanı Tony Blair’in son olaylarla ilgili açıklaması, emperyalist güçlerin siyonizmin suç ortakları oldukları gerçeğini kanıtlar niteliktedir. İsrail’in seri cinayetleri ile 750 bin insanı açlıkla yüzyüze bırakan kuşatması orta yerde dururken, Tony Blair soysuzu, Filistinliler arasındaki bölünme ve şiddetin ablukanın kaldırılması önündeki en büyük engel olduğunu iddia edebiliyor. Bu yaklaşım Filistin halkını köleler yığına dönüştürmek isteyen siyonist zihniyetle bire bir örtüşmektedir.

Filistin’in halen en güçlü akımları olan El Fetih-Hamas ikilisi, emperyalist güç odaklarından medet ummaktan kurtulamıyorlar. Her iki hareket çizgileri gereği emperyalist güç odaklarını çözüm platformu olarak görse de, Filistin halkının bu gerici güç odaklarına duyduğu güven çoktan sarsılmıştır. Zira bu yiğit halk kurtuluşa giden tek yolun direniş olduğunu zengin mücadele deneyimlerinden bilmektedir.

Dünyadan...

İtalya'da binlerce öğrenci alanlarda!

İtalya'da sağcı Berlusconi hükümetinin eğitim politikalarına karşı 15 Kasım günü 500 bin üniversiteli Roma sokaklarına çıktı.

Üniversite öğrencilerinin gösterilerine eğitim ve üniversite çalışanları da destek verdi. Roma sokaklarını dolduran yüzbinlerce öğrenci taşıdıkları pankart, döviz ve haykırdıkları sloganlarda, Berlusconi hükümetinin okulları ve üniversiteleri özelleştirerek kamusal eğitim sistemini yok etmek istediğini vurguladılar.

Yürüyüşe eğitim sendikaları ve öğrenci örgütleri çağrı yaptı. Roma'daki yürüyüşe İtalya'nın her yerinden katılım oldu. Öğrenciler eğitim reformunu değişik biçimlerde protesto ettiler. Örneğin Floransa'dan gelen öğrenciler Temsilciler Meclisi önünde iç çamaşırlarını indirip "Bizi dunsuz bıraktınız" diye bağırırken, diğer bir grup öğrenci de eğitimin öldüğünü anlatmak için Senato binası girişine tabut bıraktı.

İtalya Eğitim Bakanı Mariastella Gelmini tüm tepkilere rağmen eğitim reformunu uygulamaya kararlı olduklarını bir kez daha vurguladı. Bu eğitim reformu ile ilköğretim düzeyinde 9 milyar, yüksek öğretimde de 1.5 milyar Euro kesinti yapılması planlanıyor. Bütçe kesintisiyle birlikte üniversitelerde açılan ders sayısının düşeceği ve bazı bölümlerin kapatılacağı tahmin ediliyor. Bu aynı zamanda, üniversite eğitiminin kalitesinin gerilemesi ve çok sayıda üniversite personelinin işine son verilmesi anlamına geliyor.

İspanya'da özelleştirme protestoları

İspanya'da 13 Kasım tarihinde grevler, yürüyüşler ve protesto gösterileri gerçekleşti. Protestolar yeni okul yasasına, sağlık sektöründe özelleştirme yasalarının yeniden uygulamaya geçirilmesine ve kapitalizmin mali krizi neden gösterilerek kitlesel işten çıkarmalara karşı yapıldı.

En büyük gösteri Barcelona'da düzenlendi. Burada yeni okul yasasına karşı öğrenciler öğretmenlerle birlikte sokaklara çıktılar. Yürüyüşe aynı anda grevde bulunan itfaiye çalışanlarının delegeleri de katıldı. Nissan işletmelerinde çalışan mücadeleci işçiler de eyleme destek verdi. Yürüyüşe 50 binin üzerinde bir katılım oldu.

Yürüyüşe özellikle öğretmenlerin katılımı anlamlıydı. Zira en büyük iki sendika, CCOO ve UGT, eylemleri boykot etme çağrısında bulundular. Buna rağmen Katalanya bölgesinde derslerin üçte ikisi yapılmadı.

Eylemlere kitlesel katılımımda iki faktör önemli rol oynadı. Birincisi, eylemlere boykot çağrısı yapan iki sendikanın eylemlere katılma çağrısı yapan diğer üç sendikadan azınlıkta olmasıydı. Diğerisi ise boykot çağrısına rağmen bu sendikaların üyelerinin eylemlere katılmasıydı.

Özelleştirmelere karşı mücadele sadece eğitim sektörü ile sınırlı kalmadı. Sağlık sektöründe çalışan işçi ve emekçiler de uzun bir süredir özelleştirmeleri protesto için alanlara çıkıyorlar.

15 Kasım günü ise tüm ülke genelinde 75 merkezde, "Krizin faturasını kendiniz ödeyin!" sloganı altında gösteriler düzenlendi.

Fransa'da sınıf mücadelesi sertleşiyor

Fransa'da sınıf mücadelesi sertleşiyor. Air France pilotlarının grevinin ardından 19 Kasım günü de devlet demiryolları işletmesi SNCF süresiz greve gidiyor. 23 Kasım'da CGT, FO, Sud-Rail ve CFE-CGC sendikaları da onlara katılıyor.

20 Kasım günü ise ana okullarından üniversitelere kadar tüm devlet ve özel sektörde çalışan eğitim emekçilerinin grev ve yürüyüşleri var. Eğitim emekçileri çalışma koşullarının kötüleşmesini, hükümetin 2009 bütçesinde yer alan binlerce işyerinin kapatılmasını ve orta öğrenimde planlanan reformları protesto ediyorlar.

Öğretmenler sendikası SNU-FSU'nun greve ve yürüyüşlere 15 Mayıs'taki gibi güçlü bir katılım sağlaması bekliyor. 15 Mayıs'ta sendikaların verdiği rakama göre öğretmenlerin yüzde 63'ü greve katılmıştı. Öğrenci sendikası UNL ve üniversite öğrencileri sendikası UNEF de bu eylemlere katılması için orta ve yüksek okuldaki öğrencilere çağrı yaptı.

22 Kasım günü ise beş büyük sendika CFT, CFDT, CFTC, FO, SUD posta hizmetlerinin özelleştirilmesine karşı protesto gösterileri düzenleyecek. Sendikalar, postanelerin 2010 yılına kadar borsaya girmesi planlarını protesto ediyorlar. Protestolar başta Paris olmak üzere Fransa'nın birçok merkezinde gerçekleşecek.

Air France'ta pilotların grevi

Air France havayollarında çalışan pilotlar 4 günlüğüne greve gittiler. 14 Kasım günü başlayan ve 17 Kasım gününe kadar süren grev nedeniyle Fransa'da hava ulaşımında büyük bir kaos yaşandı. Dış hatlardaki uçakların yüzde 40'ı ve iç hatlarda da her iki uçaktan biri uçmadı. Bazı hatlar uçuşa birkaç dakika kala iptal edildi.

Pilotlar, 1 Kasım'da parlamentoda kabul edilen yasaya karşı direniyorlar. Yasa ile şimdiye kadar pilotlarda 60 olan çalışma yaşının 65 yaşına çıkartılması isteniyor.

Demiryolu işçilerinin eylem günü

13 Kasım günü Fransa demiryollarında çalışan 20 bin işçi Paris'te sokaklara çıkarak özelleştirme saldırısını protesto etti. Avrupa Ulaşım İşçileri Federasyonu'nun yaptığı çağrıya Fransalı işçilerin yanı sıra Belçika, Almanya, Avusturya, İngiltere, Macaristan, Norveç, Rusya, Portekiz, İspanya, Luxemburg ve İtalya'dan delegeler de katıldılar.

Angola'da liman işçileri greve!

Angola'nın en büyük ikinci limanı Lobito'da çalışan işçiler düşük ücretlere karşı 15 Kasım günü grev yaptı.

2 bini aşkın işçi 240 dolar olan maaşlarının 800 dolara yükseltilmesini istiyor. Sendikanın başkanı Manuel Sa, işçilerle ulaşım bakanı arasında görüşme yapılmazsa grevin süresiz olarak devam edeceğini söyledi. Başkent Luanda'nın 700 km güneyinde yer alan Lobito limanının son iki yıl içerisinde %70 büyüme gösterdiğini ve Angola'nın dünyada en hızlı büyüyen ekonomiye sahip olmasını sağladığını, elde edilen kardan işçilerin payının verilmesi gerektiğini söyledi.

27 yıl süren ve 2002'de sona eren iç savaşın yollara ve köprülere verdiği hasarı onarmaya çalışan Angola'da gerçekleşen liman grevinin etkileri yapı malzemeleri ve gıda ithalatında hissedilecek.

Kolombiya’da pancar işçileri kazandı

Cauca Nehri Vadisi bölgesinde, Ulusal Şeker Kamışı İşçileri Sendikası’nda örgütlü olan 18 bin Kolombiyalı şeker işçisinin 15 Eylül’de başlattıkları grev, işçilerin kazanımları ile sonuçlandı. 56 gün süren grev süresince kararlılıkla mücadele eden işçilerin taleplerinin tümü kabul edildi. Buna göre işçiler yüzde 15 ücret artışı alacaklar. Yine daha önce 12-14 saat arası çalışmak zorunda bırakılan işçilerin çalışma süreleri 8 saat olarak belirlendi. Mesailer ise 2 saat ile sınırlandı. İşveren, işçilerin ve ailelerinin hastalık sigortası, kira, eğitim ve sosyal hizmet primlerini destekleyecek. Cauca Vadisi’ndeki şeker kamışı işçileri sefalet ücreti karşılığı haftanın her günü 14 saatten fazla çalışmak zorunda bırakılıyorlardı. Cauca Vadisi’ndeki tarlalarda ve imalathanelerde kötü çalışma koşullarının yanı sıra iş kazaları ve mesleki hastalıkların çok yaygın olduğu ifade edilirken, çalışma ve yaşama ortamı ve içme sularının tarım ilaçlarıyla yüksek oranda kirlenmiş durumda olduğu vurgulanıyor.

Şili’de kamu işçilerinden iki günlük grev

Şili’de kamu sektöründe iki günlük grev gerçekleşti. Son 14 yılın en yüksek rakamına ulaşan enflasyon oranı nedeniyle kamu çalışanları daha fazla ücret talep ediyorlar.

Greve çöp işletmelerinde ve hastanelerde çalışan emekçilerle beraber öğretmenler de katıldı. Başkent Santiago’da işçiler militan bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler.

Yunanistan’da açlık grevleri

Yunanistan cezaevlerinde bir hafta önce başlayan açlık grevi kitleselleşerek sürüyor. Açlık grevine katılan tutukluların 5.500 kişi olduğu, 7 bin kişinin ise yemekleri boykot ettiği ifade ediliyor. 17 tutsak ise zorla beslenmeye karşı çıkarak ağızlarını diktiler. Tüm cezaevlerinde olağanüstü hal sürüyor.

Tutuklular cezaevi koşullarının düzeltilmesini ve cezaların düşürülmesini talep ediyorlar.

Yunanistan cezaevlerinde tutuklular insanlık dışı koşullarda tutuluyorlar. Ağzına kadar dolu koğuşlarda şiddet ve ölüm gündelik hale gelmiş durumda.

Tutukluların talepleri ile dayanışmak için başta Atina olmak üzere birçok kentte yürüyüşler, eylemler ve işgaller sürüyor.

Fransız Polinezyası’nda grev

Fransız Polinezyası’nda doktorlarla hükümet arasında ortaya çıkan anlaşmazlık sonucunda hastanelerde 18 Kasım’dan itibaren grev başladı. Grev süresince sadece acil servisler açık kalacak. Ayrıca, Papeete’s Sheraton Hotel’de 18 kişinin işten çıkarılması sebebiyle başlayan grev de devam ediyor.

G-20 şefleri kokuşmuş kapitalizmin bekası için toplandı!

ABD’de başlayıp dünyaya yayılan kapitalizmin küresel krizi alınan tüm önlemlere çöküşü durdurmak için ortaya sürülen trilyonlarca dolara rağmen kontrol altına alınabilmiş değil. Kapitalizmin yapısal özelliklerinden biri olan krizleri yönetmeye alışık olan düzenin efendileri bu kez sonuç almakta zorlanıyorlar. Zira kapitalizmin ideologları bile 1929’dan bu yana bu çapta bir krizle karşılaşmadıklarını kabul ediyorlar.

Altı ay önce başlayan, Eylül ayından bu yana ise iyice derinleşen krizin aşılması için sadece ABD yönetiminin 5 trilyon dolar aktardığı hesaplanıyor. Buna rağmen krizin dindiğine dair ortada hiçbir işaretin olmaması, krizin derinliği hakkında fikir vermektedir. Öte yandan, alınan önlemlere rağmen Avrupa Birliği’nde ortak para birimi Euro’yu kullanan 15 ülkenin dahil olduğu Euro Bölgesi ekonomisi yılın üçüncü çeyreğinde yüzde 0.2 daraldı. Yüzde 0.2’lik küçülme sonrasında Euro Bölgesi 10 yıllık tarihinde ilk kez durgunluğa girmiş oldu.

Emperyalist güç odaklarının aldıkları önlemlerin etkisi ortalığı bir süreliğine yatıştırmaktan öte bir etki yaratamayınca, G-7 şefleri Washington’da toplandı. Krizi kontrol altına almak için ortak strateji oluşturmaya çalışan G-7 şefleri, hedeflerine ulaşamayınca G-20 şefleri ile bir araya geldiler. Önlenemeyen krizin dünyaya yayılan dalgaları toplumların emekçi kesimlerini vurmaya başlayınca, yeni önlemlerin alınması zorunluluk haline geldi. Artık krizin kontrol altına alınması kadar önemli olan bir diğer sorun, işçi sınıfı ve ezilen halkların krizin sonuçlarına ve bunların kaynağı olan kapitalizme karşı olası başkaldırıların bastırılması için hazırlık yapmaktır. G-20 toplantısının bir nedeni de düzenin bekası için izlenecek saldırgan yolun saptanmasıdır.

G-20’de Amerika Birleşik Devletleri, Almanya, Japonya, Fransa, İtalya, Britanya, Kanada, Arjantin, Avustralya, Brezilya, Çin, Endonezya, Hindistan, Meksika, Rusya, Suudi Arabistan, Güney Afrika, Güney Kore, Türkiye yer alıyor. Ancak Washington’daki toplantıya İspanya ve Hollanda’da da davet edildi. Kriz Zirvesi’ne bu ülkelerin devlet ve hükümet başkanlarının yanı sıra Dünya Bankası Başkanı Robert Zoellick, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-Moon, IMF İcra Direktörleri Kurulu Başkanı Dominique Strauss-Kahn ile Mali İstikrar Forumu Başkanı Mario Draghi de katıldı.

G-20 zirvesi için Washington’a çağırıldığı konuklara Beyaz Saray’da verdiği yemekte şişesi 500 dolardan şarap ikram eden savaş kundakcısı çetenin şefi Bush, zirvenin baş aktörüydü.

Zirve sonrasında ortak bir sonuç bildirisi yayımlansa da, ABD başkanlık görevindeki miadını dolduran Bush, bu zirveden çok şey beklememek gerektiğini belirterek, küresel krize çözüm bulmanın kolay olmadığını itiraf etti.

İki günlük zirvede sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmi çöküşten korumak için yol arayan G-20 şefleri, yayımladıkları sonuç bildirgesinde “ekonominin canlandırılması, mali düzenlemelerde reform ve küresel yönetim ilkelerinde değişiklik” gerektiğini belirttiler. Bu konudaki prensiplerin G-20 üyelerinin Nisan ayında İngiltere’de yapacağı toplantıda tartışılmak üzere hazır hale getirileceği belirtildi.

Belirtilmesine göre G-20 şefleri, küresel ekonomide yeniden büyümeyi sağlamak için işbirliği yapma vaadinde bulunmuş, küresel ekonomide reform yapma konusunda anlaşmaya varmış, mali piyasalarda “gerekli” reformların yapılması için işbirliğine kararlı olduklarını bildirmiş bulunuyorlar.

Alınacağı söylenen önlemlerin tümü, özelde tekellerin genelde tüm kapitalistlerin çıkarlarını korumaktan başka bir anlam taşımamaktadır. Bu ise, krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesi için yeni saldırıların kapıda olduğuna işaret ediyor. Şimdiden pek çok şirketin binlerce çalışanını kapı önüne koyması, pek çok ülkede ekonomik büyümenin eksiye düşmesi, bu saldırının boyutlarını daha da genişletecektir.

Nitekim Oxford Araştırma Grubu tarafından yayımlanan “yıllık güvenlik değerlendirme” raporunda, kriz nedeniyle işsizliğin artması ve pazarların çökmesinin etkin sosyal güvenlik sistemine sahip olmayan gelişmekte olan ülkelerde yoksulluğu ve yetersiz beslenmeyi arttıracığı vurgulanıyor. Raporda bunun “ümitsizliği körükleyeceği, radikal ve şiddetli toplumsal hareketlerin artmasına yol açacağı” belirtiliyor.

Bu yıkımın sosyal güvenlik sisteminin bulunmadığı ülkelerde daha şiddetli hissedilmesi kaçınılmaz olmakla birlikte, tüm kapitalist ülkelerdeki işçi ve emekçiler bu saldırıdan payına düşeni şimdiden almaktadır. Nitekim emperyalist ülkelerde onbinlerce işçi kapı önüne konmuş bulunuyor.

G-20 şeflerinin açıklanan sonuç bildirisinde bu konuya yer verilmemektedir. Ancak zirvede bu sorunun da ele alındığından kuşku duymamak gerek. Zira kapitalizm için asıl tehlike radikal toplumsal hareketlerin patlak vermesidir. Bu tehlike olmadığı sürece krizi bir şekilde atlatmanın yolunu bulmaları mümkündür.

Kapitalist-emperyalist düzenin şefleriyle akıl hocaları, kapitalizmi çöküşten kurtarmak için, yani kendi krizlerinin faturasını emekçilerin sırtına yıkmak için seferber olmuş durumdadır.

Bu seferberlik emekçilerin saflarında kapitalizme karşı biriken öfkenin daha da bilenmesini sağlayacaktır. Sermaye cephesinden yönelen saldırıyı püskürtmek için işçi sınıfı ile emekçilerin kapitalizme karşı mücadeleyi hem tek tek ülkelerde hem de enternasyonal çapta yükseltmeleri şarttır. Emekçilerin kabaran öfkesi, mücadeleyi büyütmek için gerekli zemini sağlayacaktır.

Almanya’da İG Metal’in ihanetine tepkiler büyüyor!

Almanya’da metal işkolunda 3,6 milyon işçiyi kapsayan toplu sözleşme süreci pilot bölge olan Baden-Württemberg eyaletinde sendikanın uzlaşması ile sonuçlandı. İG Metal’in imzaladığı bu utanç verici ücret anlaşmasına karşı birçok metal ve elektronik işletmesinde tabanın öfkesi ve direnişi büyüyor.

Metal işçisinin “yüzde 8’de ısrar, mücadeleye devam!” şiarlarına rağmen, metal sektöründe örgütlü sendika İG Metal, 4. tur görüşmelerinde kademeli olarak 2 kez yüzde 2,1’lik bir ücret zammı üzerinde işveren ile anlaştı. Sözleşmenin süresi 18 ay olarak belirlendi.

Metal İşverenleri Sendikası Başkanı Martin Kannengiesser “İG Metal ile çağa uygun bir sözleşme imzaladık” diyerek memnuniyetini dile getirirken, İG Metal Başkanı Berthold Huber “*Çok zor bir dönemde kendimizi aşarak tarihsel bir başarı gösterdik. 600 bin üyemiz uyarı grevlerine katılarak arkamızda olduklarını gösterdiler. Onların katkısıyla bu başarıya imza attık*” açıklaması yaptı.

Sonuç metal işçileri için tam bir satış sözleşmesi oldu. İşçiler görüşmelerin başından itibaren mücadeleyi sonuna kadar götürme kararlılığında olduklarını göstermiş, son yılların en kitlesel uyarı grevleri ile Almanya genelinde toplam 600 bin kişi sokaklara çıkarak taleplerini haykırıyordu. İşçiler toplu sözleşmeler ve paralel süren uyarı grevleri süresince ekonomik krizi işçilerin yaratmadığını ve bu krizin faturasını ödemeyeceklerini vurgulamışlardı. Yüzde 8 ücret artışı talebi etrafında toplanan işçiler, görüşmenin tıkanması durumunda greve hazırlanıyorlardı.

Göppingen/Geislingen bölgesindeki İşyeri Sendika Temsilcileri Kurulu’ndan bir temsilci bunu şöyle ifade ediyordu: “*Toplu sözleşme görüşmeleri süresince işçilerde olağanüstü bir hava hakimdi. İşçiler ateş gibi olmuşlardı. Ama yönetim kurulu bize soğuk duş yaptırarak ateşi söndürdü.*”

Uzlaşma metal işçileri arasında öfkeye neden oldu!

Sadece sözleşmenin imzalandığı Baden Württemberg eyaletinde değil, Baviera, Hessen, Kuzey Ren Vestfalya, Berlin ve Kuzey bölgelerinde de işçiler biraraya gelerek taslağın reddedilmesi ve süresiz grev oylaması için karar alınmasını talep ediyorlar, çalıştıkları fabrikalarda imza kampanyaları sürdürüyorlar ve bunları sendikanın yetkili organlarına iletiyorlar. Değişik fabrikalarda sözleşmeyi red kararları sendika bürokrasisini sıkıntıya sokuyor. Mücadele yanlısı işçiler ve sendikacılar Büyük TİS Komisyonu’nun toplantısına gitme çağrısı yapıyorlar.

* Stuttgart’ta değişik fabrikalarda çalışan mücadeleciler işyeri ve sendika temsilcileri bir araya gelerek, fabrikalarda “Taban harekete geçiyor” başlığı altında imza kampanyası başlattılar. Toplantılarda diğer fabrikalara ulaşarak faaliyete daha fazla temsilcinin katılımını sağlama ve ayrıca 20 Kasım günü Leonberg’e gitme kararı aldılar.

Baden Württemberg Büyük TİS Komisyonu 20 Kasım günü Leonberg kasabasında buluşacak.

* Göppingen/Geislingen bölgesindeki İşyeri Sendika Temsilcileri Kurulu işyerindeki tepkileri örgütleyerek yazılı hale getirdi. “Büyük Toplu

Sözleşme Komisyonu kendilerine sunulan sözleşme taslağını reddetmeli ve süresiz grev için gerekli adımları atma kararı almalı” diyerek protesto metinleri hazırladı.

Bölgedeki birçok fabrikada da benzeri kararlar alındı ve imza kampanyaları başlatıldı.

Göppingen’de imza kampanyasındaki talepler arasında sözleşme taslağının reddedilmesinin yanında, İG Metal şefi Berthold Huber ve güneydeki görüşmeleri sürdüren Jörg Hofmann’ın istifası da isteniyor.

* Birçok bölgede ise işçiler Büyük Toplu Sözleşme Komisyonu’na yazdıkları protesto mektuplarında “Bizim onayımızın olmadığı sözleşmenin altına imza atmayın” diyorlar.

* Untertürkheim Daimler işletmelerinde açılan imza kampanyasında işçiler bu sonucun reddedilmesi ve buna karşı oylamaya gidilmesi için çağrı yaptılar.

* İmzalanan toplu sözleşme taslağına Hamburg’daki metal fabrikalarından da yoğun tepkiler geliyor.

Hamburg Blhoom & Voss Tersanesi’nde sendika temsilcileri, 17 Kasım günü 57 kişilik Temsilciler Kurulu’nun yaptığı toplantıda 4’e karşı 53 oyla sözleşme taslağının reddedildiğini açıkladılar. Taslağın kabul edilmemesi doğrultusunda alınan karar İG Metal genel merkezine iletili.

Tyhssen’de yapılan işyeri toplantısında da işçiler İG Metal yöneticilerine tepkilerini dile getirdiler. İşçilerin çoğunluğu anlaşmanın kabul edilmemesi doğrultusunda görüş bildirdiler.

* Bremen Mercedes’de hoşnutsuzluğu dile getiren işçiler fabrika içinde bildiri dağıtıyorlar ve imza kampanyası sürdürüyorlar.

İG Metal sendikası “daha fazla istiyoruz” diyerek 2008 yılının toplu sözleşme sürecini başlatmıştı. Metal ve elektronik endüstrisi 2005 yılından beri net kazancını iki katına çıkarmıştı. 2009 yılı için yüzde 4,0-6,5 arası bir artış bekleniyordu. Sendika da toplu sözleşmelerde yüzde 8 talebini yükseltti. Bu son 16 yılın en yüksek ücret artışı talebiydi. İşçiler enerji ve besin maddelerindeki artış nedeniyle sendikanın talebini bile az buluyordu. Yaygın kitlesel uyarı grevleri ile metalciler bu taleplerini savunmadaki kararlılıklarını gösterdiler.

Toplusözleşme görüşmeleri İG Metal Sendikası’nın kriz koşullarında verdiği ilk sınav oldu ve sınıfta kaldı. Toplusözleşme sürecinin başında işverenler sendikasının yüzde 2,1’lik teklifini

“provokasyon” olarak niteleyen İG Metal Sendikası, sonuçta 18 ay için ilk yıl yüzde 2,1 ve önümüzdeki yıl için 2,1 lik artışta anlaşarak işverenlerin önünde diz köktü.

Daha da kötüsü ideolojik tahribat oldu. İG Metal başkanı toplusözleşme görüşmeleri başladığında “metalciler krizi ödemeyecek!” sözlerini, Almanya’nın ve metal sektörünün içinde bulunduğu ekonomik durum üzerinden açıklarken, şimdi İG Metal üyelerini, taleplerini geçici olarak aşağıya çekmek zorunda olduklarına, ama ekonomi düzeldiğinde yine daha fazla ücret talebini yükselteceklerine ikna etmeye çalışıyor.

İG Metal metal sektöründe patronların kârlarına kâr kattıkları 2005-2007 yılları arasında da reel ücret kaybını onaylamıştı. İçinden geçilen süreç konjonktürel bir zayıflama süreci değil, aksine uzun süreli yaşanacak bir kriz süreci.

1929-33 yılları arasında da sendikalar dünyada yaşanan ekonomik kriz nedeniyle taleplerinden vazgeçmişlerdi. Yapılan grevlerin sayısı 1929’dan 1931’e kadar üçte bir azaldı. Greve katılım yüzde 75 oranında düştü.

İG Metal’in bu yılki toplu sözleşmelerde örgütlenme sorunu yaşadığı gözlemlendi. Otomobil ve otomobil yan sanayi işletmeleri olan A-işletmelerine aşırı derece bağımlı kaldı. Bu işletmelerde kriz nedeniyle birçok mesai tümünden kaldırıldı. Bazı işyerleri bu yılki Noel tatiline birkaç hafta önce gireceklerin, bazıları ise yeni yılda kısa çalışma süresini başlatacaklarını açıkladı.

İşçiler toplu sözleşme süresince kararlılıklarını ortaya koydular ama bir kez daha sendikal ihanete uğradılar. İşçiler öfkeli. Bu kısa sürede alevlenen bir öfke değil, derinde yatan bir öfke. 20-30 yıllık sendikalı işçiler sendikadan istifa ederek sendikalara güvensizliğini göstermeye çalışırken, diğer işçiler ise sendikalarını bürokratlara terketmemekte kararlılar.

Tüm sorunlara rağmen mücadeleciler işçi ve sendikacılar işyerlerinde taslağın reddedilmesi için geniş bir tepkiyi örgütlemeye çalışıyorlar. İşyeri Sendika Temsilcileri Kurulu, işyeri temsilcileri, mücadeleciler işçiler sendikalara protesto mektupları yazarak, imza kampanyaları düzenleyerek, sendikaları bu kararı onaylamama, süresiz greve gitme konusunda karar almaya zorluyorlar. Sendika bürokratları bu tepkilerden dolayı zor durumda kaldılar. Şu anki tepkilerin uzlaşmaya karşı örgütlü bir mücadeleye dönüştürüldüğü koşullarda daha da zor durumda kalacakları kesin.

Bir kez daha Ergenekon operasyonu üzerine

M. Can Yüce

Hemen vurgulamak gerekir ki, resmi adı “**Ergenekon Operasyonu**” olan süreç, devleti aklama operasyonuna dönüşmüştür.

Oysa iki orgeneralin tutuklanması, başta liberaller olmak üzere birçok çevrede çok büyük bir iyimserlik ve umut havası yaratmıştı. Bunu, AKP’ye tahvil etmekte de gecikmemişlerdi. Ama geline nokta birkaç ay önce yaratılan havadan eser kalmadığını, daha önce AKP çevresinde oluşan ittifakın çözülmeye başladığını saptamak zor olmasa gerekir.

İki generalin tutuklanması elbette önemliydi, ama bunun abartıldığı kadar olmadığı da kısa sürede anlaşıldı. Dahası bunun, geline nokta devleti aklama ve yeniden örgütlenme operasyonuna “inandırıcılık” katan bir unsur olduğu görülmektedir.

“Devlet bekası için kardeş katlini vacip” gören bir siyaset anlayışında iki emekli generalin gözden çıkarılması ne anlam ifade eder ki? Osmanlı tarihi ve Cumhuriyet tarihi bu siyaset anlayışı ve kültürünün sayısız örnekleriyle doludur. Ama bu siyaset anlayışı ve kültürü unutuldu, unutturuldu, iki generalin tutuklanması kamuoyuna “demokratikleşme”, ordunun vesayetini kırma girişimi ve çabası olarak gösterildi...

Anılan operasyonun egemenler cephesindeki iktidar çekişmesiyle ilgili boyutları vardı, daha da önemlisi dış politika ihtiyaçları bağlamında bir eğilimin ve kanadın tasfiyesi dayatmalarıyla ilgili yanları vardı. Ama hiçbir zaman bildiğimiz anlamında Teşkilatı Mahsusa’dan günümüze uzanan özel savaş aygıtını, kontrgerilla ve diğer adlarla deşifre olan gerçek iktidar erkini tasfiyeyi hedefleyen bir operasyon olmadı, olamazdı da...

Özel savaş aygıtı, aslında TC’nin özüdür, onun deşifresi ve tasfiyesi TC’nin resmi çizgisi ve gerçek iktidar erkinin tasfiyesi veya buna yönelme girişimi anlamına gelir ki, bunu, AKP gibi hiçbir demokratik anlayışı olmayan bir partiden beklemek tam anlamıyla ham hayalciliktir!

Egemenler ve devlet içinde “Avrasyacı” kanat olarak bilinen unsurların tasfiyesi iç ve dış politika açısından kaçınılmaz bir ihtiyaç haline gelmişti. Bu yapıldı. Bu yapılırken devleti aklama operasyonuna dönüştürüldü. Bu dönüştürülme süreci aynı zamanda egemenler cephesindeki iktidar çekişmesi ve hamleleriyle iç içe yürüdü. Düz bir çizgi izlemedi. AKP’nin kapatılma davası da bu sürecin önemli bir parçasıdır. Bu davanın sonuçlandırılması ve ordudaki yeni komuta heyetiyle birlikte AKP’nin teslim alınması süreci tamamlandı. T. Erdoğan’ın “ya sev, ya terk et” anlamındaki sözleri, Milli Savunma Bakanı’nın Rum mübadelesine yaptığı gönderme, bunun ulus devlet süreciyle kopmaz bağlarını vurgulaması bir rastlantı değildir. Bu, ordunun inisiyatifinde ve resmi çizgi bağlamında yeni bir “milli mutabakata” işaret etmektedir!

Yeni bir gerici ve özel savaş kimlikli “milli mutabakat” döneminde süren Ergenekon tartışmalarının, yargılamalarının gerçek devleti ve onun özel savaşçı kirli yüzünü örtme işlevini görmekten öte bir anlamı yoktur. Devlet, bir kanadı tasfiye ederken, özel savaş aygıtlarını gözden geçiriyor, “kural dışına” kaçan unsurları temizliyor, her açıdan denetimini sağlamlaştırıyor ve kendisini yeniden yapılandırıyor. Bunu görmeden bu süreçte şu veya bu biçimde katkı sunmak, hangi gerekçeyle olursa olsun gelişmelerin yönünü ve anlamını

okuyamamak, anlamamak demektir.

Öncelikle şu soru önemlidir: Şu anda dava ve yargılama konusu olan Ergenekon nedir, toplumda nasıl algılanıyor? Bu algılamada gerçek devlet, yani TC nereye oturuyor?

Resmi iddianamede Ergenekon, belli bir dönem devletin önemli mevkillerinde görev yapmış kişilerin oluşturduğu bir terör örgütüdür, deniliyor; bu örgütün hedefi, hükümeti devirmek, bunun için gerekli olan ortamı hazırlamak biçiminde özetleniyor! Yine resmi iddiaya göre bu örgütün TSK ve MİT ile bir ilişkisi yokmuş...

Bu anlamıyla Ergenekon davasında, geçmişte tartışılan kontrgerilla ve Susurluk Vakası kadar bile devlet ile bağının kurulmaması için özel bir çaba sarf edildiğini saptamamız gerekir.

Ergenekon davasında Kürdistan’da işlenen cinayetlerin, bombalamaların ve daha sayısız kirli operasyonunun tek bir tanesinin bile dava konusu yapılmaması rastlantı mı? Örneğin suçüstü yapılan Şemdinli çetesi ve bağlantıları neden yargılama konusu yapılmadı? Peki, bunu yargılama konusu yapan, belli ölçüde çetenin devletle, Genelkurmay’la bağlantılarını ortaya koyan savcının başına getirilenler unutuldu mu?

Ergenekon operasyonu ve davası, sadece devleti aklama, devletin kendini yeniden yapılandırma, “milli mutabakatı” yeniden inşa etme sürecinin bir perdesi ve gerekçesi değil; aynı zamanda, halk kitlelerinin “devlet”, “iktidar” bilinçlerini de bulanıklaştırıyor, mücadele ufuklarını ve perspektiflerini ortadan kaldırmada ideolojik bir araç işlevini görüyor.

Dolayısıyla Ergenekon tartışmalarına katılırken, özellikle bu konuda iddia edilen PKK ve Öcalan bağlantıları üzerinden Ergenekon tartışmalarına katılırken son derece dikkatli ve politik bilinci uyanık tutmak gerekir. Türk basını ve medyası üzerinden bu tür tartışmalara katılmak, bilerek veya bilmeyerek anılan operasyona ve onun amaçlarına katkı sunmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

“Öcalan Ergenekon üyesi veya yöneticisidir”, “PKK, Ergenekon bağlantılı bir örgüttür” iddialarını Türk medyası üzerinden tartışmak, mevcut İmralı çizgisini ve sonuçlarını açığa çıkarma, Kürt halkını bilinçlendirme anlayışına ve çabalarına hizmet etmez, etmiyor. Bu tür tartışmaların politik sonuçları kısaca

şu başlıklar altında toplanabilir:

Bir: Ergenekon davası, devleti aklama ve devlet bilincini bulandırma sürecinin etkin bir aracıdır. Anılan tartışmalar buna katkı sunar.

İki: Öcalan ve PKK’nin hangi gerekçe ile olursa olsun bu tartışmaya eklenmesi, anılan işlevi güçlendirir. İmralı ve devlet, İmralı tezleri ve resmi çizgi arasındaki bağları da gözlerden kaybettirir.

Üç: Türk medyasında ve resmi politikasında, PKK ve Öcalan üzerinden Kürt halkının en temel istem ve hakları, haklı ve meşru bağımsızlık ve özgürlük özelemleri “terör” karalamasıyla bastırılmaya ve özel savaş meşrulaştırılmaya çalışılırken, bu çabalara hizmet edici davranışlardan kaçınmak, İmralı çizgisi ile Kürt halkının haklı talepleri ve mücadelesi arasındaki kesin ayrımı her koşul ve zeminde gözetmek kaçınılmaz olmaktadır. Ergenekon ve özel savaş medyası üzerinden yapılan tartışmalar bu ayrım çizgisini bulandırmakta ve anılan özel savaş kampanyalarına hizmet etmektedir. Halkımızın temel talepleri ve mücadelesinin genel olarak Öcalan iktidar sisteminin denetiminde olması, bu ayrımın gözetilmesini kaçınılmaz kılmaktadır. Resmi kampanyalar anılan ayrımı siliyor ve halkımızın en temel istemlerini mahkûm ediyor ve bastırma hareketlerinin zeminini oluşturuyor...

Bu anlamda Türk egemen medyasının doğru, sağlıklı ve Kürt halkının temel çıkarlarına hizmet eden bir tartışma ve halka ulaşma zemini olmadığı çok açıktır! Özellikle “canlı” olmayan “paket” programlar kesinlikle böyledir. Egemen medya, yaptığı röportajları özel savaş kampanyaları doğrultusunda kullanmaktadır. Bugüne kadar sergilediği pratik bundan başkası olmamıştır!

Bu gerçekleri kavramadan hareket etmek, her şeyden önce sorumlu bir davranış değildir. Oysa yurtseverlik, en başta sorumluluk demektir. Bu, tartışmanın, eleştiri ve açığa çıkarma çabalarının mutlaka yurtseverlik amacına hizmet edecek bir zemin, yer ve ortamda yapılmasını zorunlu kılmaktadır!

Önemli olan, doğru olan eleştirinin ve gerçekleri halka açıklama çabalarının amacına ulaşmasıdır. Bu da, ancak doğru yöntem ve araçlar, doğru yer, doğru ortam ve zeminde mümkün olabilir!

18 Kasım 2008

DTP’yle dayanışma eylemi...

16 Kasım günü ilerici ve devrimi kurumlar, Kürt halkı üzerindeki baskıların son bulması, DTP İstanbul İl Başkanı Halil Aksoy’un serbest bırakılması talebiyle DTP İstanbul İl Başkanlığı önünde kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirdi ve 5 dakikalık oturma eylemi yaptılar.

“Kürt halkına yönelik saldırılara son! Halil Aksoy serbest bırakılsın!” pankartının açıldığı dayanışma eylemini BDSP, Alınteri, ESP, EHP, SDP, Sosyalist Parti, Anti Kapitalist, ODAK, Marksist Bakış, Halkevleri, UID-DER, EMEP, ÖDP, KÖZ, TÖP, SODAP, DİP, Kaldıraç örgütledi.

DTP İstanbul İl Başkan Yardımcısı Dursun Yıldız’ın yaptığı konuşmayla başlayan eylem çevik kuvvet ekipleri tarafından taciz edildi. Yıldız konuşmasında,

AKP’nin DTP ve devrimci kurumlara dönük saldırılarına değinerek, demokratik haklarını kullanmak isterken gözüaltına alındıklarını belirtti. Eylemde okunan ortak basın açıklamasında Kürt illerinde yaşanan polis ve devlet terörünün, hapishanelerde ve sokak ortasındaki işkence ve saldırı sonucu ölümleri yaratan anlayışın ürünü olduğunun altı çizildi. Doğubeyazıt’ta Ahmet Özkan, Antalya’da Çağdaş Gemik, Metris Hapishanesi’nde Engin Çeber’in katledilmeleri örnek gösterildi.

Basın açıklaması eylemi örgütleyen kurumlar adına yapılan dayanışma konuşmasıyla son buldu. Eylem sonrasında dayanışma amacıyla DTP İl Binası’na ziyaret gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kasım bültenlerinin gündeminde kriz var...

Başta İstanbul olmak üzere pek çok sanayi havzasında faaliyet yürüten sınıf devrimcileri çıkardıkları yerel bültenlerle işçi ve emekçilere seslenmeyi sürdürüyorlar.

Bültenlerde ülke ve dünya gündeminden yerellerde yaşanan sorunlara kadar pek çok konu işleniyor, farklı sektör ve işyerlerinden işçiler bültenler aracılığı ile tecrübelerini paylaşıyor.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni, Tersane İşçisinin Sesi ROTA, **Gurbetçi İşçi Bülteni**, OSB-İMES İşçi Bülteni, **Esenyurt İşçi Bülteni**, GOP İşçi Bülteni, **Topkapı İşçi Bülteni** ve Adana Sanayi İşçileri Bülteni Kasım ayı içerisinde yeni sayılarını çıkararak işçi ve emekçilere ulaştırdılar.

Bültenlerin Kasım sayılarında öne çıkan gündem ekonomik kriz oldu. Tüm bültenler “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarına sarılarak işçi ve emekçileri faturayı ödetme için mücadeleye çağırdılar.

Bültenlerin bir diğer temel gündemini ise sürmekte olan metal TİS’leri oluşturdu. SSGSS uygulamaları, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ve yerel sorunların yanı sıra Büyük Ekim Devrimi’nin yıldönümü de bülten sayfalarında yer aldı.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni: “Faturasını biz ödemeyelim!”

Kapağında “*Dünyada kriz patladı! İşçiye kriz hep vardı... Faturasını biz ödemeyelim! Krizin faturası kapitalistlere...*” şiarının yer aldığı bültende kriz gündemli pek çok yazı ve işçi mektubu yer alıyor.

Bültenin geniş kısmını ise metal TİS’leri kaplıyor. Bültende süreci değerlendiren ve gerçekleştirilen eylemleri yansıtan yazıların yanısıra metal işçilerinin kaleminden sürece dair yazılar da yer alıyor. TİS sürecine dair yazılanların temelini ise MESS dayatmalarına karşı grev kararlılığı oluşturuyor.

Bültende bölgesel asgari ücrete, yürürlüğe giren SSGSS’ye ve 25 Kasım’a dair de yazılar bulunuyor.

ROTA: “Krizin bedelini krizi yaratanlar ödemelidir!”

Tersane İşçilerinin Sesi ROTA’nın Kasım sayısında öne çıkan gündem kriz ve krizin tersaneler havzasındaki yansımaları.

Bültende “ölüm yasası” olarak adlandırılan İş Sağlığı ve Güvenliği Yasa Tasarısı’na da yer ayrılmış. Yasaya dair yazılarda yasanın kapsamı ve işçi sınıfının omuzlarına bindireceği yük kapsamlı olarak ele alınıyor. Tuzla’da yaşanan iş cinayetlerinin takipsizlikle sonuçlanması da bültenin gündemleri arasında...

ROTA’nın bu sayısında önemli bir yer ise sınıf dayanışmasına ayrılmış. Bir başka cehennem yaşayan kot işçilerinin “Sözün bittiği yerdeyiz!” başlıklı açıklamasına tam sayfa yer ayrılırken sınıf hareketine dair pek çok haber de bülten sayfalarında yer alıyor. Bültenin arka kapağında ise metal işçilerinin mücadelelerini selamlayan “Mücadelenizde yalnız değilsiniz!” başlıklı TİB-DER açıklamasına yer veriliyor.

Gurbetçi İşçi Bülteni: “İnsanca bir yaşam için...”

9 Aralık 2007 tarihinde Pendik’te gerçekleştirdiği 2. Tersane İşçileri Kurultayı’nda “Gurbetçi işçilere sağlıklı barınma hakkının sağlanması için etkin mücadele”

kararı doğrultusunda harekete geçen TİB-DER, çıkardığı “***Gurbetçi İşçi Bülteni***”yle bekar evlerinde sağlıksız barınma koşulları içinde yaşayan tersane işçilerinin rotasını çizmeyi hedefliyor.

Bültenin kapak sayfası “İnsanca bir yaşam, insanca çalışma koşulları ve insanca barınmak için Tersane İşçileri Birliği Derneği’nde örgütlenelim!” çağrısıyla “merhaba” diyor.

Bültende sağlıklı ve nitelikli barınma hakkı için **Tersane İşçileri Birliği Bekar Evleri Komitesi Temsilciler Kurulu**’nda birleşme ve mücadele çağrısı yükseltiliyor.

OSB-İMES İşçi Bülteni: “Krizin faturasını patronlar ödesin!”

OSB-İMES İşçi Bülteni’nin iki temel gündemi kriz ve metal TİS’leri. “Krizin faturasını patronlar ödesin!” şiarı ile işçi ve emekçileri mücadeleye çağıran bülten, metal TİS’lerinde yaşanan gelişmeleri de genişçe yansıtıyor.

Tüm dünyanın gündeminde olan krizi kapaktan işleyen bültende, krizin sebebinin bizzat kapitalizm olduğu vurgulanarak “*Doymak bilmez kâr hırslarıyla krizleri yaratanların zararlarına ortak olmayalım. Krizin faturasını bizlere kesmelerine izin vermeyelim*” deniliyor. Krizi bahane ederek işçi çıkaran fabrikalardan gelen yazılar da krize dair yazılanları tamamlıyor.

Bülten’de, hazırlıkları süren 2. Ümraniye İşçi Kurultayı çalışmalarına dair bilgi verilirken 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü de arka kapaktan işleniyor.

Esenyurt İşçi Bülteni: “Örgütlenelim, krizin faturasını patronlara ödetelim!”

Kasım ayından itibaren tabloid olarak çıkmaya başlayan Esenyurt İşçi Bülteni de kriz gündemini genişçe ele alıyor. “*Ücretsiz izinler, işten çıkarmalar, hak gaspları ve sıfır zam dayatmaları gündemde... Örgütlenelim, krizin faturasını patronlara ödetelim!*” kapağıyla çıkan bültende krizlerin gerçek mağdurlarının emekçiler olduğu geçmiş kriz örnekleriyle birlikte işleniyor.

Bültende farklı fabrikalardan gelen işçi mektupları ve mücadele çağrıları da geniş yer tutuyor. Esenyurt İşçi Platformu Girişimi Tekstil Komisyonu imzalı çağrıda Esenyurt’ta bulunan tekstil işçilerinin sorunları sıralanarak biraraya gelmenin önemi belirtiliyor. Arka kapakta ise bölgedeki ileri işçilerin örgütlenmesi ele alınıyor ve bölgesel işçi platformu oluşturma hedefi ortaya konuluyor.

Esenyurt İşçi Bülteni ihanetçi Türk Metal çetesini teşhir eden bir yazı ile yürürlüğe giren SSGSS uygulamalarına da yer veriyor.

GOP İşçi Bülteni: “Krizi onlar yarattı...”

6. sayısı ile işçi ve emekçilere ulaşan *GOP İşçi Bülteni*, kriz gündemi ile kot taşlama işçilerinin mücadelelerini ağırlıklı olarak işliyor. “Krizi onlar yarattı... Faturasını da onlara ödetelim!” şiarı ile çıkan bülten krizin sermayeye ait olduğunu vurgulayarak işçi ve emekçileri faturayı ödetmek için mücadeleye çağırıyor.

Kot taşlama işçilerinin mücadelesi de bültende

genişçe yer tutuyor. “Kot taşlama mı, işçi mezarlığı mı?” başlıklı yazının orta sayfasında yer aldığı bültende konuya dair pek çok yazı ve röportaj yer alıyor.

Metal TİS’leri de bültenin ele aldığı bir diğer gündem olarak karşımıza çıkıyor. “*GOP İşçi Platformu’ndan Metal İşçileri*” imzalı yazıda yaşanan süreç özetlenerek metal işçilerinin temel mücadele talepleri aktarılıyor.

Bültenin hukuk köşesinde ise “ücreti zamanında ödenmeyen işçinin üretmeme hakkı” ele alınıyor. Kitap tanıtımı bölümünde de “Moskova 1937 Dostlarını için Bir Gezi Raporu” adlı kitabın tanıtımı yapılıyor.

Topkapı İşçi Bülteni: “Haydi genel kurula!”

Topkapı İşçi Bülteni diğer bültenlerin aksine genel olarak Topkapı İşçi Derneği’nin faaliyetlerine ve gerçekleştirilecek olan genel kuruluna ayrılmış. Bülten ön kapağından “*Topkapı İşçi Derneği’nin 1. Genel Kurulu toplanıyor! İnsanca çalışmak ve yaşamak için haydi Genel Kurul’a!*” çağrısına yer veriyor. Bültende yer alan işçi mektuplarında da genel olarak derneğe sahip çıkma çağrıları yer alıyor.

Bültende kriz ve asgari ücrete dair birer yazı ile çeşitli işçi eylemlerinin haberleri de bulunuyor.

Adana Sanayi İşçileri Bülteni: “Krizi karşı örgütlü mücadele!”

Adana Sanayi İşçileri Bülteni’nin 16. sayısı da ağırlıklı olarak krize ve krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için yükseltmek gereken mücadeleye yer veriyor. Bültenin kapağında “*Sermayenin krizine karşı insanca bir yaşam ve onurlu bir gelecek için örgütlü mücadeleye*” şiarı yer alıyor. Bültende krizin köken ve sebeplerinin yanı sıra krize karşı tutulması gereken yola dair pek çok yazı bulunuyor.

Bülten’de SSGSS ve metal TİS’lerine dair de çeşitli yazılar bulunuyor. Adana’da kurulu bulunan Özbucak’ta çalışan işçilere Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER) tarafından yapılan çağrıyı da bültende bulmak mümkün.

Bültenin bir sayfası da 91. yıldönümünü kutladığımız Büyük Ekim Devrimi’ne ayrılmış. “*Ekim Devrimi 91.yılında işçi sınıfına ve emekçi halklara yol gösteriyor!*” başlıklı yazıyla Ekim Devrimi’nin ve sosyalizmin güncelliği bir kez daha vurgulanıyor.

Mücadele Postası

Ümraniye’de krizle ilgili bildiri dağıtımı...

“Krizin faturası patronlara!”

19 Kasım sabahı işçilerin işe giriş saatinde OSİM-DER’li işçiler olarak, İMES A Kapısı’nda “Krizin faturası patronlar ödesin!” şiarlı bildirinin dağıtımını gerçekleştirdik. Yapılan dağıtım sırasında “Ücretsiz izinler yasaklansın!”, “İşten atılmalar durdurulsun!”, “Krizin faturasını patronlar ödesin!” sloganlarını haykırdık.

Bildiride krizden kaynaklı bölgedeki fabrikalarda yaşanan sorunlara değinilerek şunlar belirtildi:

“Bölgemizde de birçok fabrikada işten çıkarmalar, ücretsiz izinler yaşanmaya devam ediyor.

Delphi’de neredeyse 2 aydır ücretsiz izinler çok yaygın olarak kullanılırken Umur Matbaacılık’ta, EKS Elektronik’te, İMES’in birçok atölyesinde ve daha onlarca işyerinde toplu işten çıkarmalar yaşandı. Henüz yaşanmayan yerlerde ise patronlar krizi bahane ederek ücretleri geç ödemeye, ücretsiz izin dayatmalarına başladılar.”

Patronlar krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyor. Krizi kendi cephelerinden “fırsata” çevirerek kendilerini yenilemeyi ve sömürü ağlarını genişletmeyi hesaplayan asalak patronlar, işçi ve emekçilere daha fazla yoksulluk, işsizlik ve sefaleti dayatıyorlar. Bunu tersine çevirmenin biricik yolu işçilerin krizi yaratanları altetme mücadelesini yükseltmesidir. Faturayı kapitalistlere ödetmek için mücadeleyi büyütmeliyiz!

OSB-İMES İşçileri Derneği’nden işçiler

İzmir’de “kriz” paneli!

İzmir’de İşçi Gazetesi’nin düzenlediği “Kapitalist Kriz ve İşçi Sınıfının Geleceği” başlıklı panele konuşmacı olarak Yüksel Akkaya katıldı.

16 Kasım günü TÜMTİS Sendikası İzmir Şubesi’nde gerçekleştirilen panelin ilk bölümünde konuşan Akkaya, tarih içerisinde işçi sınıfının ve mücadelesinin gelişim aşamalarına değindi. Sendikaların ve yardım derneklerinin ilk ortaya çıkış süreci hakkında bilgi verdi ve 1940-50’li yılların sendikaların felsefi ve politik anlamda kendi özünden koptuğu ve düzenle işbirliği yaptığı dönemler olduğunu söyledi. 2000’li yılların işçi sınıfının kapitalizme teslim olduğu tespitinde bulunan Akkaya, kapitalizmin şimdiye kadar geçirdiği dört büyük krizi sıraladı. Bu krizlerden kapitalizmin güçlenerek çıktığını, kendini hep yenilediğini, daha çok kar elde ettiğini, tekelleştiğini sözlerine ekledi.

Kapitalizmin bunalım dönemlerinin işçi sınıfı mücadelesinin gelişimi için önemli olduğuna işaret eden Akkaya, kriz karşısında neler yapılması gerektiğine dair düşüncelerini ortaya koydu. Bu dönemin emek-sermaye çelişkisinin net olarak görüldüğü dönemler olduğuna ve hedefin sistemi değiştirmek olması gerektiğine vurgu yaparak, işçi sınıfının örgütlü mücadeleyi yükseltmesi gerektiğinin altını çizdi. İşçilerin “fabrika fabrika, havza havza” vb. örgütlenmesi gerektiğini söyledi.

Kriz dönemlerinin gericiğin yükseldiği, aynı zamanda radikal devrimciliğin de geliştiği dönemler olduğu tespitinde bulunarak, bu dönemdeki ideolojik kavrayışın önemini hatırlattı. Konuşmasının son bölümünde kriz karşısında konfederasyonların aldığı tutumu eleştirdi, hazırlanan programın kapitalizmle uzlaşan bir çizgiyi ifade ettiğini, krizi atlatmanın yollarını düşünen bir program olduğunu belirtti.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı panel soru-cevap bölümünün ardından son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Esenyurt’ta 10. Yıl etkinliği...

Ekim Devrimi’nin 91., Yeni Ekimler’in Partisi’nin 10. yılını Esenyurt’ta 16 Kasım günü gerçekleştirdiğimiz etkinlikle kutladık. “Parti, Sınıf, Devrim, Sosyalizm!” şiarlarının öne çıkarıldığı etkinliğimizde, “Spartaküsler’den Komünarlar’a, Bolşevikler’den Yeni Ekimler’e Devrim ve Sosyalizm Mücadelesi Sürüyor!” pankartının yanısıra orak-çekeçli Parti amblemi ve “Parti, Devrim, Sosyalizm!” şiarlarının yer aldığı pankartlar açıldı. Habip, Hatice ve Ümit yoldaşlar ile Marks, Engels ve Lenin’in resimleri etkinlik salonunda yer alan diğer düzenlemelerdi.

Dünyada ve Türkiye’de işçi sınıfının devrimci mücadelesinde şehit düşen tüm devrimciler anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan etkinlik, Partinin 10. yılı vesilesi ile hazırlanmış olan sinevizyon gösterimi ile devam etti. İlgiyle izlenen sinevizyon gösteriminin ardından günün anlam ve önemine ilişkin bir konuşma yapıldı.

Konuşmada, kapitalist düzenin yaşadığı krize değinilerek, devrim ve sosyalizmin güncelliği ve kaçınılmazlığı vurgulandı. Bugün 91. yıldönümünde olduğumuz Ekim Devrimi’ne değinilerek, onun yol göstericiliğine işaret edildi. Ekim Devrimi’nden çıkartılacak en önemli sonuçlara, devrimci teori-devrimci sınıf ve devrimci örgütün önemine değinildi.

Yeni Ekimler’in Partisi’nin 10. mücadele yılında olduğu ifade edilerek, 10. mücadele yılında “Parti, Sınıf, Devrim, Sosyalizm!” şiarlarının öne çıkartıldığı belirtildi. İşçi sınıfı ve emekçilerin kölelik zincirlerinden kurtulmasının burjuvazinin iktidarının alaşağı edilmesiyle gerçekleşeceği belirtilirken, Partinin 10. Yılında yaptığı çağrının sınıfla et ve tırnak gibi bütünleşmek olduğu söylendi. Konuşma, partiyi büyütme çağrısıyla son buldu.

Şiir dinletisinin ardından etkinlik sona erdi.

Esenyurt’tan Komünistler

Gurbetçi işçiler toplandı!

Tersane İşçileri Birliği Bekarevleri Komitesi Temsilciler Kurulu olarak ilk toplantımızı 16 Kasım günü gerçekleştirdik. Toplantıda gurbetçi işçilerin yaşadığı sorunların en köklüsü olan sağlıklı barınma koşullarının sağlanabilmesi için neler yapılabileceği tartışıldı.

Kendi sorunlarını ortaya koyan gurbetçi tersane işçileri, Tuzla Kaymakamı Fahri Keser ve Tuzla Belediye Başkanı Mehmet Demirci’nin işçi lojmanı

sözünün takipçisi olunması gerektiğini belirttiler. Bunun için, gündemden düşen “bekarevleri” sorununun bir takım eylemlerle yeniden gündeme sokulmasının gerekliliğine vurgu yapıldı.

Yapılan konuşmalarda, mücadelenin tek başına bekarevleri sorunuyla sınırlı kalmaması gerektiği, sorunun aynı zamanda Tuzla tersanelerindeki kölece çalışma koşullarına karşı örgütlülüğün güçlendirilmesi olduğu vurgulandı. Yanısıra, dernek

bünyesinde kurulacak işçi eğitim grubu için liste oluşturulması kararlaştırıldı. Toplantının diğer bir gündemi ise, kriz ve krizin tersaneler havzasına yansımalarıydı.

Toplantıda, krize karşı çeşitli eylem ve etkinlikler yapılması kararlaştırıldı. Bu çerçevede 29 Kasım’da Ankara’da gerçekleştirilecek olan mitinge katılım için güçlü bir çalışmanın örgütlenmesi karar altına alındı.

Toplantı, bir sonraki toplantının yeni temsilci seçimleriyle daha kitlesel olarak gerçekleştirilmesi hedefi belirlenerek sona erdi.

Tersane İşçileri Birliği

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü...

**Kapitalizm: Kriz, açlık,
savaş, yoksulluk, şiddettir!**

**Emekçi kadınlar
mücadeleye!**